

การสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นสำหรับนักศึกษา
หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ จังหวัดขอนแก่น

ยุพาพร คุณวนเบิร์ก

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

พ.ศ. 2553

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นสำหรับ
นักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยการอาชีพ
ชุมแพ จังหวัดขอนแก่น
โดย นางยุพาพร ภูวนะเบิร์ก
สาขาวิชา ภาษาอังกฤษ
อาจารย์ที่ปรึกษา ดร.ประกอบ ผลงาม
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พงษ์เทพ บุญเรือง

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับ
นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

.....คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จตุลดิษฐ อุปฮาด)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(ดร.พนิดา ตาสี)

.....กรรมการ
(ดร.ประยูร เซาว์นินาถ)

.....อาจารย์ที่ปรึกษา
(ดร.ประกอบ ผลงาม)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พงษ์เทพ บุญเรือง)

ยุพาพร ภูวนเบิร์ก : การสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นสำหรับนักศึกษา
หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้น ปีที่ 3 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ จังหวัดขอนแก่น
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย ปีการศึกษา 2552
ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : ดร. ประกอบ ผลงาม และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พงษ์เทพ บุญเรือง
149 หน้า

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อสำรวจความต้องการเชิงเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นที่ชุมชนต้องการ และ 2) เพื่อสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น สำหรับใช้เสริมการเรียนรู้ รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ จังหวัดขอนแก่น กลุ่มเป้าหมาย แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ 1) ตัวแทนชุมชนจำนวน 142 คน ซึ่งเป็นกลุ่มที่ใช้ในการสำรวจความต้องการเนื้อหาบทเรียน ประกอบด้วย ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ 2 คน นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ ปีการศึกษา 2550 ที่กำลังศึกษาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ชั้นปีที่ 3 จำนวน 40 คน และตัวแทนกลุ่มประชาชนที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ของอำเภอ ชุมแพ จังหวัดขอนแก่น จำนวน 100 คน โดยจำแนกออกเป็น 10 กลุ่มอาชีพๆ ละ 10 คน และ 2) ผู้ใช้บทเรียน จำนวน 16 คน ประกอบด้วยครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษทั้งหมด จำนวน 5 คน และตัวแทนนักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 11 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แบบสำรวจความต้องการเนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นที่ชุมชนต้องการ 2) บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นฉบับร่าง และ 3) แบบตรวจสอบเนื้อหาและคุณภาพของบทเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการใช้ค่าร้อยละในศึกษาความต้องการเนื้อหาบทเรียนจากชุมชน ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ในการวิเคราะห์คุณภาพบทเรียน และหลักการวิเคราะห์เนื้อหาเชิงคุณภาพ (Content analysis) ซึ่งเป็นการบรรยายเชิงสรุปความประเด็นเนื้อหาต่างๆ ของบทเรียน ผลการวิจัย มีดังต่อไปนี้

1) จากสำรวจความต้องการเนื้อหาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่นในเขตอำเภอชุมแพ ภูผาม่าน และคอนสาร จำนวนทั้งหมด 9 ด้าน 68 ประเด็น พบว่าความต้องการเนื้อหาดังกล่าวจากชุมชน อยู่ระหว่าง 69.0%- 43.6 %) โดยประเด็นที่มีความต้องการมากที่สุด 3 ลำดับแรก คือ 1) การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ (69.0%) และ การบอกเส้นทาง (64.8%) 2) สถานที่ท่องเที่ยวที่ง่อมั่ง (66.2%) และถ้าค้างแรม (65.5%) และ 3) สินค้าพื้นเมืองประเภทผ้าไหมทอมือ (63.4%) ส่วนเนื้อหาที่มีชุมชนต้องการน้อยที่สุดคือ ประเพณีบุญกลางบ้าน (43.6 %)

2) เนื้อหาที่ได้จากการสำรวจ และนำไปจัดทำบทเรียน มีทั้งหมด 8 ด้าน 31 ประเด็น โดยจัดแบ่งอยู่ในบทเรียนเรื่อง “Three amazing angel cities” ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 หน่วยการเรียนรู้ 13 เรื่อง

3) จากการตรวจสอบคุณภาพและความเหมาะสมของบทเรียนจากผู้เชี่ยวชาญพบว่าบทเรียนในภาพรวมมีคุณภาพในระดับสูงทั้งโดยภาพรวม (4.26) และรายด้าน โดยด้านที่มีค่าสูงสุดคือ 1) ความเหมาะสมของกิจกรรมฝึกทักษะการเรียนรู้ (4.53) 2) ประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน (4.37) และ 3) ประโยชน์ต่องานวิชาการ (4.30) ส่วนด้านที่มีค่าต่ำสุดคือด้าน ความเหมาะสมของแบบฝึกหัด (4.03)

4) จากการตรวจสอบคุณภาพและความเหมาะสมของบทเรียนจากครูและนักศึกษาพบว่าบทเรียนในภาพรวมมีคุณภาพระดับสูงทั้งโดยภาพรวม (4.5) และรายด้าน โดยด้านที่มีค่าสูงสุดคือ 1) ความเหมาะสมของกิจกรรมฝึกทักษะการเรียนรู้ (4.54) 2) ความถูกต้องและชัดเจนของเนื้อหาและโครงสร้างบทเรียน (4.52) และ 3) การนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน (4.51) ส่วนที่มีค่าต่ำสุดคือด้านความเหมาะสมของแบบฝึกหัด (4.47)

5) บทเรียนฉบับสมบูรณ์ มีเนื้อแบ่งออกเป็น 4 หน่วยการเรียนรู้ 13 เรื่อง โดยหน่วยที่ 1 เป็นข้อมูลพื้นฐานมี 4 เรื่อง คือ 1) พื้นฐานการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร 2) ประวัติศาสตร์ความเป็นมาและสภาพทางภูมิศาสตร์กายภาพของอำเภอชุมแพ 3) ประวัติศาสตร์ความเป็นมาและสภาพทางภูมิศาสตร์กายภาพของอำเภอภูผาม่าน และ 4) ประวัติศาสตร์ความเป็นมาและสภาพทางภูมิศาสตร์กายภาพของอำเภอกอนสาร หน่วยที่ 2 มี 3 เรื่อง คือ 5) สถานที่ท่องเที่ยวและน่าสนใจในพื้นที่ของอำเภอชุมแพ 6) สถานที่ท่องเที่ยวและน่าสนใจในพื้นที่ของอำเภอภูผาม่าน และ 7) สถานที่ท่องเที่ยวและน่าสนใจในพื้นที่ของอำเภอกอนสาร หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 วิถีชีวิต มี 3 เรื่อง คือ 8) ความเชื่อเรื่องต่าปู่ 9) ประเพณีตรุษไทย และ 10) หมอลำ ส่วน หน่วยที่ 4 มี 3 เรื่อง คือ 11) อาหารในท้องถิ่น 12) สินค้าท้องถิ่น และ 13) โบราณสถานและโบราณวัตถุ

YUPHAPORN KOUWENBERG : A CONSTRUCTION OF ENGLISH FOR LOCAL
TOURISM TEXTBOOK FOR THE 3rd YEAR VOCATIONAL
CERTIFICATED STUDENTS AT CHUM PHAE INDUSTRIAL AND
COMMUNITY EDUCATION COLLEGE IN KHON KAEN PROVINCE
MASTER DEGREE PROGRAM OF ARTS IN ENGLISH, LOEI RAJABHAT
UNIVERSITY, 2009
THESIS ADVISORS: DR. PRAKORB PHON-NGAM AND
ASST. PROF. DR. PONGTHEP BUNRUENG
149 P.

ABSTRACT

The objectives of this research were to: 1) survey community needs concerning the contents of English for local tourism textbook, and 2) to construct an English for local tourism textbook used as an additional resource for the English for communication course for the 3rd year vocational certificated students at Chum Phae Industrial and Community Education College in Khon Kaen province. The subjects for the studies were divided into 2 groups. The first group was to be administrated in order to obtain community needs which comprised 142 representatives (2 teachers of English and 40 students from the year 3rd year level of the Chum Phae Industrial and Community Education College and 100 local tourism stakeholders from 10 sectors in the community). The second group was students and teachers who were to use the textbook. This group was to be selected in order to check and confirm the quality and suitability of the constructed textbook which comprised 5 teachers of English and 11 students from the Chum Phae Industrial and Community Education College. Three types of research tools were designed for the studies: 1) a community need survey form, 2) a text book draft, and 3) the text book quality and suitability check form. The obtained quantitative data were analyzed by the percentage, means, and standard deviation. The qualitative data were analyzed on basis of the content analysis. The results of the study were as follows:

1) From the community needs' survey of 9 topics and 68 subtopics related to local tourism in Chum Phae, Phu Phamaan, and Khon Sarn districts, the studies found that each topic was selected between the range of 69.0% - 43.6%. The top three selected items were: 1) basic information about tourist attractions in the areas (69.0%) and direction services (64.8%), 2) tourist attractions at the Thung Kramang (66.2%) and the bat cave in Phu Phamann (65.5%), and 3) local hand woven silks (63.4%). The item with the fewest selection was the local tradition of merit making called "The Bun Klang Baan".

2) Content areas acquired from the need surveys were classified into 8 topics and 31 subtopics. All of topics were arranged as the textbook called "Three amazing angel cities" which was divided into 4 themes and 13 titles.

3) From the quality and suitability check process, the study found that the textbook quality was holistically and individually rated at the high level (\bar{X} 4.26). In addition, the quality of each item was high as well. The top three high rated items were: 1) the appropriateness of the drills (4.53), 2) the relevance to everyday life usages (4.37), and 3) the relevance to academic concerns (4.30). The lowest rated item, but still at the high level was the exercise appropriateness (4.03).

4) From the quality and suitability check process by teachers and students, the study found that the textbook quality was holistically rated at the high level (4.5). In addition, the quality of each item was rated high as well. The top three high rated items

were: 1) the appropriateness of the drills (4.54), 2) the correctness and clarity of contents and textbook structures (4.52), and 3) the relevance to everyday life usages (4.51). The item rated lowest, but still at the high level was the exercise appropriateness (4.47).

5) The final manuscript comprised 4 units. Unit 1 “The background information” was divided into 4 titles: 1) Nice to meet you, 2) The background information of Chum Phae, 3) The background information of Phu Pha Maan, and 4) The background information of Khon Sarn. Unit 2 “The tourist attractions” was divided into 3 titles: 5) Chum Phae tourist attractions, 6) Phu Pha Maan tourist attractions, and 7) Khon Sarn tourist attractions. Unit 3 “The way of lives” was divided into 3 titles: 8) Beliefs, 9) Trut Thai festival, and 10) Mor Lam. Lastly, unit 4 “The Uniqueness” was divided into 3 titles : 11) Local foods, 12) Local products, and 13) Ancient objects.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี โดยได้รับความกรุณาอย่างสูงยิ่งจากท่าน อาจารย์ ดร.ประกอบ ผลงาม ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พงษ์เทพ บุญเรือง อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่ให้การสนับสนุน ช่วยเหลือ ให้คำปรึกษา แนะนำ และตรวจแก้ไข ข้อบกพร่องต่าง ๆ เพื่อให้วิทยานิพนธ์มีความสมบูรณ์ทุกขั้นตอนตลอดเวลาในการดำเนินการจัดทำ ผู้วิจัยซาบซึ้งและเป็นพระคุณอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณทั้งสองท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ท่าน ผศ.ดร.พิมพ์อร เอี่ยมสวด ผศ.ดร.ภัทรธิดา ผลงาม ดร.ประยูร เขาวินาถ ดร.พินิตา ตาสี อาจารย์ วรพรรณ ทิพรส อาจารย์ อุไรรัตน์ ทองพินิจ ดร.ศิริชัย วงศ์พุดผ นายศุภวิชญ์เทพ สำรัง รองผู้อำนวยการพื้นที่การศึกษาเขต 5 ขอนแก่น และ นายพรหมโชติ ไตรเวช ผู้อำนวยการการ ท่องเที่ยวและการกีฬาจังหวัดเชียงราย ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจแก้ไข ปรับปรุงและ ให้ข้อเสนอแนะในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ขอขอบพระคุณอาจารย์ สุพร ไชยยศ หัวหน้าภาควิชาภาษาต่างประเทศ วิทยาลัย การอาชีพชุมแพ พร้อม ทั้งคณะครูและ นักศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 วิทยาลัย การอาชีพชุมแพ จังหวัดขอนแก่นที่ได้ให้ คำปรึกษา คำแนะนำ ในหลาย ๆ ด้าน รวมไปถึงเพื่อนร่วมชั้นเรียน อพ.4802 ศูนย์ขอนแก่นทุกคนที่ คอยเป็นกำลังใจและช่วยเหลือผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา จนทำให้การวิจัยสำเร็จดั่งมุ่งหมาย

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ในคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษทุกท่าน ที่ได้ให้ความรู้และให้คำแนะนำด้วยดีเสมอมา ขอขอบพระคุณ Mr.Peter Kouwenberg ที่ปรึกษาฝ่าย ภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่กรุณาตรวจบทเรียนที่ใช้เป็นเครื่องมือในส่วนที่เป็น ภาษาอังกฤษ ทำให้ได้ข้อมูลครบถ้วนสมบูรณ์ในการวิจัยครั้งนี้

คุณงามความดี คุณค่าอันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขออุทิศเป็นเครื่องบูชาพระคุณ ของบิดามารดา ครู อาจารย์ อันเป็นที่เคารพยิ่ง ตลอดจนขอบคุณ ด.ญ.วรินยุพา และ ด.ญ. บุศราคม์ คุณเวนเบิร์ก ลูกสาวผู้เป็นกำลังใจตลอดมา รวมถึงผู้มีพระคุณทุกท่านทั้งที่ได้กล่าวถึงและมิได้ กล่าวถึง และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ทุกท่าน

ยุพาพร คุณเวนเบิร์ก

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ง
สารบัญ	ฉ
สารบัญตาราง	ณ
สารบัญภาพประกอบ	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย	1
1.2 คำถามการวิจัย	4
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
1.5 ขอบเขตของการวิจัย	5
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
2.1 หลักสูตรท้องถิ่น	10
2.2 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว พุทธศักราช 2546	15
2.3 วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	16
2.4 การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	18
2.5 การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	23
2.6 แหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น	24
2.7 แนวคิดเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว	35
2.8 บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว	36
2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	37
2.10 กรอบแนวคิดของการวิจัย	40

	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	42
3.1 ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย	42
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	43
3.3 การสร้างเครื่องมือ	44
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล	45
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	45
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	46
บทที่ 4 ผลการวิจัย	47
4.1 ความต้องการเนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	47
4.2 ข้อเสนอแนะชุมชน	59
4.3 การสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	59
4.4 ผลการตรวจสอบและการประเมินคุณภาพบทเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นจากผู้เชี่ยวชาญ	61
4.5 ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงบทเรียนจากผู้เชี่ยวชาญ	64
4.6 ผลการทดลองใช้บทเรียนเพื่อยืนยันความถูกต้องและความเหมาะสมของ บทเรียนจากผู้สอนและผู้เรียน	65
4.7 ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงบทเรียนจากครูและนักเรียน	68
4.8 โครงสร้างของบทเรียนฉบับสมบูรณ์	68
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	70
5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	70
5.2 วิธีดำเนินการวิจัย	70
5.3 สรุปผลการวิจัย	74
5.4 อภิปรายผลการวิจัย	81
5.5 ข้อเสนอแนะ	83
บรรณานุกรม	85

	หน้า
ภาพนวก	90
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	91
ภาคผนวก ข แบบตรวจสอบเนื้อหาบทเรียน	106
ภาคผนวก ค ตัวอย่างบทเรียน THREE AMAZING ANGEL CITIES	115
ภาคผนวก ง หนังสือราชการ	136
ประวัติผู้วิจัย	149

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 แสดงระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ด้านประวัติศาสตร์ในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอภูผาม่าน	48
2 แสดงระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ด้านภูมิศาสตร์กายภาพในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอภูผาม่าน	49
3 แสดงระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ด้านประชากร ในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอภูผาม่าน	50
4 แสดงระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ด้านอาหารท้องถิ่น ในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอภูผาม่าน	51
5 แสดงระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ด้านวิถีชีวิตของคนในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอภูผาม่าน	52
6 แสดงระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ด้านประเพณีที่สำคัญในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอภูผาม่าน	53
7 แสดงระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ด้านการแสดงและการละเล่นพื้นบ้านในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และ อำเภอภูผาม่าน	54
8 แสดงระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ด้านสินค้าพื้นเมืองและของที่ระลึกในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และ อำเภอภูผาม่าน	55
9 แสดงระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวใน ท้องถิ่นด้านสถานการณ์ที่เป็นบริบทในบทสนทนาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวใน เขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอภูผาม่าน	56
10 แสดงผลการประเมินคุณภาพบทเรียนเรื่อง Three Amazing Angel Cities โดยผู้เชี่ยวชาญ	62
11 แสดงผลการประเมินคุณภาพบทเรียนเรื่อง Three Amazing Angel Cities โดยครูผู้สอนและนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ	66

สารบัญภาพประกอบ

ภาพประกอบที่	หน้า
1 แผนภูมิแสดงกรอบและแนวคิดของการวิจัย	41

Loei Rajabhat University
มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย

ภาษาอังกฤษมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยว ทั้งภายในและภายนอกประเทศ เพราะในปัจจุบันนี้ ชาวต่างชาติที่เดินทางมาเยือนประเทศไทย หรือชาวไทยที่เดินทางไปต่างประเทศ หากผู้นั้นมีความรู้ความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษ ก็จะทำให้การเดินทาง การติดต่อประสานงาน หรือการที่วชนสิ่งต่าง ๆ มีความสะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น เพราะระบบการติดต่อสื่อสารด้านการท่องเที่ยวที่วชนในฐานข้อมูลสากล นิยมใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง ฉะนั้น เพื่อให้เยาวชนไทยมีขีดความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษสูงขึ้น การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาขึ้นไป ควรได้เน้นให้ผู้เรียนได้มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ที่จำเป็น สามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศที่มาเยือนได้ ทั้งการสนทนาพื้นฐานในชีวิตประจำวัน หรือการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเฉพาะกิจต่าง ๆ ทั้งนี้หากเยาวชนไทย มีความรู้ความสามารถใช้ภาษาดีขึ้น ก็จะมีส่วนช่วยในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในท้องถิ่นให้เป็นที่รู้จักในวงกว้างทั้งทางตรงและทางอ้อม

การท่องเที่ยวเป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญในปัจจุบัน และถือว่าเป็นอุตสาหกรรมการใช้การบริการชนิดหนึ่งที่ลงทุนค่อนข้างต่ำแต่สร้างข้อค่าเพิ่ม (Added value) ที่สูงดังนั้นทุกประเทศทั่วโลก จึงมีการส่งเสริมการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น (สุทิน สุขคงและคณะ, 2547 อ้างถึงใน กฤษณา ขอดมมงคล และคณะ, 2547:4) เพื่อมุ่งเน้นให้เกิดรายได้เข้าประเทศ ทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นเพื่อมุ่งเน้นให้เกิดรายได้เข้าประเทศ ทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีการเจริญเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเห็นได้จากการเจริญเติบโตของแหล่งท่องเที่ยวใหม่ ๆ เกิดขึ้น รวมทั้งการพัฒนาด้านเทคโนโลยีที่ทันสมัยในการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ตลอดจนการลงทุนด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และบริการด้านการท่องเที่ยวจำนวนมาก

สำหรับประเทศไทยการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการเพิ่มรายได้แก่ประชาชาติ กล่าวคือเป็นแหล่งที่มาของรายได้เข้าประเทศในรูปแบบของเงินตราสกุลต่าง ๆ อันได้จากการประกอบธุรกิจและบริหารการท่องเที่ยว รัฐบาลจึงมีนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศภายใต้แผนปฏิบัติการไทยเข้มแข็ง พ.ศ. 2552 ซึ่งระยะที่ผ่านมามีการเกิดการณ์วิกฤติเศรษฐกิจโลก และสถานการณ์การเมืองภายในประเทศโดยเฉพาะช่วงเดือนเมษายน พ.ศ. 2552 ส่งผลให้สถานะการท่องเที่ยวของประเทศไทยชะลอตัวในช่วงไตรมาส 1 และ 2 อย่างไรก็ตาม จากนโยบาย

การพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวให้มีคุณภาพในด้านการบริการ และการดูแลทรัพยากรการท่องเที่ยว เป็นภารกิจที่ต้องดำเนินการโดยเร่งด่วน ตัวอย่างเช่น การจัดตั้งโครงการ ยูวอาสาสมัครเพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยวประจำท้องถิ่น ซึ่งเป็นโครงการที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้จัดทำขึ้น เพื่อเป็นการกำหนดแนวทางและโครงการต่าง ๆ เพื่อพัฒนาบุคลากรทางการท่องเที่ยว โดยส่งเสริมให้บุคลากรในท้องถิ่น คือ เยาวชนและประชาชนทั่วไป นักเรียน นักศึกษาอาชีวศึกษา กลุ่มการศึกษานอกโรงเรียน กลุ่มพัฒนาชุมชนให้มีส่วนร่วมในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การช่วยเหลือนักท่องเที่ยว ฯลฯ ซึ่งโครงการดังกล่าวจะเป็นตัวอย่างอันดีที่จะกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาบุคลากรทางการท่องเที่ยวให้กับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างกว้างขวางและยั่งยืนต่อไป เพื่อเป็นการส่งเสริมให้บุคลากรเกิดความรัก ความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนเอง และเป็นแกนนำในการพัฒนาและสร้างสรรค์ประโยชน์ให้แก่ท้องถิ่นของตนเอง โดยมีหัวข้ออบรม ได้แก่ 1) การเป็นเจ้าของบ้านที่ดี และการช่วยเหลือนักท่องเที่ยว 2) แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญในท้องถิ่นและการอนุรักษ์ 3) ภาษาอังกฤษพื้นฐานเพื่อการท่องเที่ยว 4) ความสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว 5) การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ 6) ปัญหาที่นักท่องเที่ยวมักประสบและแนวทางแก้ไข 7) ความรู้ด้านมัคคุเทศก์ การนำเที่ยว และการบริการ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2550)

จากการดำเนินการดังกล่าวจุดเน้นที่สำคัญของการพัฒนาตามยุทธศาสตร์ คือ การอำนวยความสะดวกให้กับนักท่องเที่ยวในเรื่องของภาษาสำหรับการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวมีความรู้ในการใช้ภาษาต่างประเทศในระดับที่สามารถสื่อสารได้รู้เรื่อง สื่อความได้ตรงตามวัตถุประสงค์ โดยเฉพาะผู้ประกอบการและผู้มีส่วนได้ผลประโยชน์กับการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวในระดับท้องถิ่น ซึ่งควรจะมีความรู้ภาษาต่างประเทศอย่างน้อยในระดับพื้นฐาน สำหรับให้ข้อมูลนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่ต้องการ หรือต้องได้ข้อมูลที่จะเป็น การให้บริการนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศโดยทั่วไป เช่น การบอกทิศทาง การอธิบาย การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว และการเดินทาง เป็นต้น ดังนั้น ภาษาอังกฤษพื้นฐานเพื่อการท่องเที่ยวจึงเป็นส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้เจริญก้าวหน้า และที่เกิดผลพลอยได้ที่สำคัญคือ รายได้ของประเทศที่สำคัญอย่างหนึ่งด้วย

แต่ในปัจจุบันจากการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวยังพบว่า สถานศึกษาส่วนใหญ่ยังประสบปัญหาอุปสรรคบางประการ เช่น บทเรียนไม่สอดคล้องกับสภาพแหล่งท่องเที่ยวและบริการด้านการท่องเที่ยวของท้องถิ่น สื่อที่ใช้การจัดการเรียนการสอนไม่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ ผู้เรียนขาดโอกาสในการฝึกทักษะกระบวนการคิด การใช้ภาษาสื่อสารและเรียนรู้วัฒนธรรมของภาษาที่ตนศึกษาอยู่ มิได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรงจากสถานการณ์ที่เป็นจริงหรือเป็นไปตามธรรมชาติ (จิราภรณ์ มั่นเศรษฐวิทย์, 2547 : 26) ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสม โดยเฉพาะการใช้ภาษาทางสังคม ภาษาท่าทาง การแสดงออก ในด้านการพัฒนาหลักสูตรหรือบทเรียน และกระบวนการเรียนรู้ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นหรือพัฒนา จึงเป็นผลให้ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดที่ว่า การเรียนภาษาต่างประเทศที่ดี ผู้เรียนจะต้องมีโอกาสได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุดทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน การจัดการกระบวนการเรียนการสอนต้องสอดคล้องกับธรรมชาติ และลักษณะเฉพาะของเจ้าของภาษาจึงควรประกอบไปด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย ทั้งกิจกรรมการฝึกทักษะทางภาษา และกิจกรรมการฝึกผู้เรียนได้รู้วิธีเรียนภาษาด้วยตนเองควบคู่ไปด้วย อันจะนำไปสู่การเป็นผู้เรียนที่พึ่งตนเองได้ (Learner-independence) และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (Lifelong learning) (กรมวิชาการ, 2546: 6)

วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ เป็นสถาบันการศึกษาหนึ่งของอำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่นที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ซึ่งในหลักสูตรดังกล่าว นักศึกษาทุกคนต้องเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ อย่างถูกต้องตามมารยาทสังคม และเหมาะสมกับความจำเป็นในโอกาสต่าง ๆ เช่น การพูดแนะนำตนเอง กรอบครัว กล่าวต้อนรับ ทักทาย ขอบคุณ ขอโทษ กล่าวลา การเชิญชวน การเสนอแนะ และการแนะนำสถานที่ต่าง ๆ โดยในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาดังกล่าว ครูผู้สอนและนักศึกษา มีความต้องการ และมุ่งเน้นที่จะนำเนื้อหาด้านวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวในท้องถิ่นมาเป็นบริบทในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งในการท่องเที่ยวในท้องถิ่นในเขตอำเภอชุมแพ ตามความจำเป็นและความต้องการของผู้เรียนและผู้สอนแต่อย่างใด

นอกจากนี้วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ ยังมีการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมวิชาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยว โดยกำหนดหลักสูตรภาษาอังกฤษพื้นฐานวิชาชีพรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวท้องถิ่น เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นเนื่องจากมีเขตบริการเพื่อส่งเสริมการศึกษาด้านวิชาชีพของนักศึกษาในพื้นที่ 3 อำเภอได้แก่ อำเภอชุมแพ อำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดขอนแก่น อำเภอกอนสาร จังหวัดชัยภูมิ ทั้งสามอำเภอนี้เป็นอำเภอที่มีพื้นที่เขตติดต่อกัน และมีภูมิประเทศคล้ายคลึงกัน ลักษณะพื้นที่ส่วนใหญ่ล้อมรอบด้วยภูเขา ป่าไม้อันเป็นแหล่งกำเนิดของต้นน้ำลำธาร

จากการประมวลถึงสภาพความจำเป็น และความต้องการด้านสื่อการเรียนรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นเป็นภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นประชาชนชาวชุมแพ และเป็นผู้มีความรู้ความเข้าใจภาษาอังกฤษ วัฒนธรรมท้องถิ่น และความต้องการของชุมชนในท้องถิ่นที่จะพัฒนาชุมชนให้มีความก้าวหน้าทัดเทียมภูมิภาคอื่น จึงสนใจที่จะสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น เพื่อใช้เสริมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงวิทยาลัยการอาชีพชุมแพ ให้สอดคล้องกับสภาพของแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น และความต้องการของนักศึกษา คณะครูและผู้เกี่ยวข้องในท้องถิ่นในวงกว้าง เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนของคณะครูและนักศึกษา ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นและเป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพของประชากรในท้องถิ่น ให้มีความรู้ความสามารถในด้านการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของท้องถิ่นต่อไป

1.2 คำถามการวิจัย

1.2.1 นักศึกษา คณะครู และผู้เกี่ยวข้องในชุมชน มีความต้องการเชิงเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นสำหรับนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ จังหวัดขอนแก่น อย่างไร

1.2.2 บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นที่สร้างขึ้นตามความต้องการของชุมชน เพื่อให้เสริมการเรียนรู้ รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ จังหวัดขอนแก่น มีลักษณะเชิงเนื้อหาเกี่ยวกับการท่องเที่ยว และกิจกรรมประกอบการเรียนการสอนอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.3.1 เพื่อสำรวจความต้องการเชิงเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นสำหรับนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ จังหวัดขอนแก่น

1.3.2 เพื่อสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นตามที่ต้องการ เพื่อใช้เสริมการเรียนรู้ รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักศึกษาหลักสูตร

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.4.1 ได้บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นที่สอดคล้องกับความต้องการผู้เรียน ผู้สอน และบุคลากรในท้องถิ่น เพื่อใช้เสริมการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ จังหวัดขอนแก่น

1.4.2 คณะครู นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ ได้ใช้บทเรียน เป็นเครื่องมือในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวให้ที่สอดคล้องกับความต้องการ ของสภาพของท้องถิ่น

1.4.3 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ชุมชน และผู้สนใจ สามารถนำบทเรียนไปใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาศักยภาพของประชากรในท้องถิ่นและตนเอง ให้มีความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ ในด้านสื่อสาร อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของท้องถิ่นต่อไป

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

1.5.1 ขอบเขตของประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

1.5.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นคณะครูผู้สอนภาษาอังกฤษทั้งหมดจำนวน 5 คน นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 ปีการศึกษา 2551 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ จังหวัดขอนแก่น จำนวน 160 คน และประชากรที่เกี่ยวข้องในสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ในเขตบริการของวิทยาลัยการอาชีพชุมแพ จังหวัดขอนแก่น

1.5.1.2 กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

- 1) กลุ่มเป้าหมายที่เป็นตัวแทนชุมชน

กลุ่มเป้าหมายที่เป็นตัวแทนชุมชน จำนวน 142 เป็นกลุ่มเป้าหมายในการศึกษาความต้องการเนื้อหาบทเรียนที่เป็นที่ต้องการของชุมชน เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น โดยคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งหมด จำนวน 2 คน นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 3 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ จังหวัดขอนแก่น ปีการศึกษา 2550 ที่กำลังศึกษาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ชั้นปีที่ 3 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวน 40 คน โดยแบ่งเป็นนักศึกษาแผนกบัญชี 20 คน และแผนกคอมพิวเตอร์ 20 คน และตัวแทนกลุ่มประชาชนที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ของอำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น จำนวน 100 คน โดยจำแนกออกเป็นประเภทละ 10 คน ประกอบด้วย

- (1) ข้าราชการตำรวจ
 - (2) ข้าราชการครู
 - (3) นักเรียน นักศึกษา
 - (4) ตัวแทนองค์กรการท้องถิ่น
 - (5) ผู้ประกอบการการท่องเที่ยว
 - (6) ผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยว
 - (7) ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ
 - (8) ผู้ให้บริการในด้านการท่องเที่ยว
 - (9) นักท่องเที่ยว
 - (10) ประชาชนทั่วไป
- 2) กลุ่มเป้าหมายที่ใช้บทเรียน

ผู้วิจัยการคัดเลือกกลุ่มเป้าหมายที่ใช้บทเรียนเพื่อตรวจสอบยืนยันคุณภาพและความเหมาะสมของบทเรียน จำนวน 16 คน ประกอบด้วยครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษทั้งหมด จำนวน 5 คน และตัวแทนนักศึกษา ประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 จำนวน 11 คน ประกอบด้วย ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษในสถาบันเดิม 3.00 ขึ้นไป จำนวน 3 คน ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ย 2.00 ขึ้นไป จำนวน 4 คน

1.5.2 ขอบเขตของเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาความต้องการของชุมชน ด้านเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น และสร้างเรียนบทภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นเพื่อใช้เสริมการเรียนรู้ รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ โดยมีขอบเขตของเนื้อหาที่ต้องการศึกษาค้นคว้า คือ

1.5.2.1 ขอบเขตของการศึกษาความต้องการด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการศึกษาความต้องการเนื้อหาของบทเรียนตามกรอบของแหล่งผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว (Tourism product) ดังนี้

- 1) ประวัติศาสตร์ของท้องถิ่น
- 2) ลักษณะทางภูมิศาสตร์ของท้องถิ่น
- 3) ประชากร ศาสนา และภาษาถิ่น
- 4) อาหารท้องถิ่น
- 5) วิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น
- 6) ประเพณีและวัฒนธรรมที่สำคัญในท้องถิ่น
- 7) การละเล่นและการแสดงพื้นบ้าน
- 8) สินค้าและของที่ระลึก
- 9) สถานการณ์ที่เป็นบริบทในการสนทนาที่จำเป็นกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

1.5.2.2 ขอบเขตเนื้อหาของบทเรียนที่สร้างขึ้น

ผู้วิจัยได้สร้างบทเรียนภายในขอบเขตเนื้อหา ดังนี้

- 1) เป็นเนื้อหาทางการใช้ภาษาที่สอดคล้องการมาตรฐานการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพชุมแพดังรายละเอียดต่อไปนี้

มาตรฐานที่ 1 เข้าใจเรื่องที่อ่าน โดยสามารถอ่านเรื่องที่กำหนดให้ได้ และตอบคำถามได้ถูกต้อง

มาตรฐานที่ 2 ใช้ภาษาสื่อสารตามสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้องตามมารยาทสังคม สามารถสื่อสารได้อย่างเหมาะสมในสถานการณ์ต่างๆ เช่น พูดแนะนำตนเองครบถ้วน กล่าวต้อนรับ ทักทาย ขอบคุณ ขอโทษ กล่าวลา เป็นต้น

มาตรฐานที่ 3 ใช้ภาษาในการปฏิสัมพันธ์ได้ถูกต้อง เหมาะสม กับระดับคุณภาพบุคคลและมารยาททางสังคม

มาตรฐานที่ 4 ใช้ภาษาอังกฤษเป็นพื้นฐานและเชื่อมโยงกับการเรียนรู้วิชาชีพ และวิชาอื่นๆ โดยผู้เรียนสามารถบอกความหมายของศัพท์ และรายละเอียดของสิ่งที่เรียนรู้เป็นภาษาอังกฤษได้

มาตรฐานที่ 5 รู้จักแสวงหาวิธีการเรียนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับตนเอง โดยใช้สื่อการเรียนรู้อันมีอยู่ในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษาเพื่อเรียนรู้ตลอดชีวิต การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสร้างความร่วมมือ และการอยู่ร่วมกันในสังคม

2) ความต้องการเชิงเนื้อหาบทเรียนด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่นของผู้เรียน ผู้สอน และผู้เกี่ยวข้องในชุมชน

3) ลักษณะเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการเรียนการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสาร

1.5.3 ขอบเขตด้านเวลา

ใช้เวลาในการวิจัยโดยประมาณ 2 ปี ตั้งแต่เดือน สิงหาคม 2550 ถึง เดือนเมษายน 2553

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.6.1 การสร้างบทเรียน หมายถึง กระบวนการจัดทำบทเรียนที่ได้มาจากการศึกษาความต้องการเชิงเนื้อหา และวิเคราะห์สภาพความต้องการ เพื่อจัดทำบทเรียนที่สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น

1.6.2 บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น หมายถึง แบบเรียนที่สร้างขึ้นเพื่อใช้เสริมการเรียนรู้ รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

1.6.3 แหล่งท่องเที่ยว หมายถึง สถานที่ซึ่งเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ หรือมนุษย์สร้างขึ้น เพื่อวัตถุประสงค์เพื่อการท่องเที่ยวและการบันเทิงรวมทั้งสถานบริการเพื่อการท่องเที่ยว ในเขตอำเภอชุมแพ อำเภอภูผาม่าน จังหวัดขอนแก่น และอำเภอคอนสาร จังหวัดชัยภูมิ ซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวในเขตบริการด้านการศึกษาของวิทยาลัยการอาชีพชุมแพ

1.6.4 ประวัติศาสตร์ของท้องถิ่น (Local history) หมายถึง ประวัติศาสตร์ในเขตพื้นที่เฉพาะเขตอำเภอชุมแพ อำเภอภูผาม่าน จังหวัดขอนแก่น และอำเภอคอนสาร จังหวัดชัยภูมิ โดยเนื้อเรื่องที่ศึกษาเป็นเนื้อหาด้านประวัติศาสตร์ ความเป็นมา การตั้งถิ่นฐาน เศรษฐกิจ สังคม กำเนิด พัฒนาการของอำเภอ อาชีพ กลุ่มชนต่างๆ เชื้อชาติ ศาสนา และประเพณีในท้องถิ่น

1.6.5 นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง หมายถึง ผู้ใช้บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 3 สาขาคอมพิวเตอร์ จำนวน 35 คน และสาขาบัญชี จำนวน 30 คนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ

1.6.6 คุณภาพของบทเรียน หมายถึง ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ คณะครูและนักศึกษาที่มีต่อบทเรียน ตามความสอดคล้องของบทเรียน 5 ด้าน คือ

- 1) ความถูกต้องและชัดเจนของเนื้อหา และ โครงสร้างบทเรียน
- 2) ความเหมาะสมของแบบฝึกหัด
- 3) ความเหมาะสมของกิจกรรมฝึกทักษะการเรียนรู้
- 4) ประโยชน์ต่องานวิชาการ
- 5) ประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวคิดและแนว
ดำเนินงานในการสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นสำหรับนักศึกษาหลักสูตร
ประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 วิทยาลัยการอาชีพพุมพืด ตามลำดับ ดังนี้

- 2.1 หลักสูตรท้องถิ่น
- 2.2 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว พุทธศักราช
2546
- 2.3 วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
- 2.4 การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
- 2.5 การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
- 2.6 แหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น
- 2.7 แนวคิดเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
- 2.8 บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
- 2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2.10 กรอบแนวคิดของการวิจัย

2.1 หลักสูตรท้องถิ่น

หลักสูตรท้องถิ่น เป็นหลักสูตรบูรณาการที่ผู้เรียนในชุมชนและครูร่วมกันสร้างขึ้น เพื่อ
มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเรียนจากชีวิตจริง เกิดการเรียนรู้ สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตรอย่างมีคุณภาพ
และเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมอย่างมีความสุข การเรียนการสอนจะสอนตามความต้องการของ
ผู้เรียนโดยครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำ ผู้เรียนเป็นผู้ค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง ดังนั้นหลักสูตร
ท้องถิ่นจึงมีความสำคัญ ดังต่อไปนี้ (กองพัฒนาการศึกษาออกโรงเรียน, 2543 : 5)

2.1.1 เป็นหลักสูตรที่ตอบสนองการเรียนรู้ของผู้เรียนเฉพาะเนื้อหาสาระสอดคล้องกับ
ความต้องการของผู้เรียนตามสภาพปัญหาที่เป็นจริง

2.1.2 ทำให้กิจกรรมการเรียนรู้มีความหมายต่อผู้เรียน เพราะผู้เรียนสามารถนำความรู้ไป
ประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้

2.1.3 ผู้เรียนได้เรียนวิธีการแสวงหาความรู้ เพื่อที่จะนำมาใช้เป็นข้อมูลในการแก้ปัญหาในชีวิตจริงของตนเองในวันข้างหน้า รวมทั้งวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลเพื่อการตัดสินใจที่เหมาะสมกับการดำเนินชีวิตของตนเอง

2.1.4 ชุมชนและภูมิปัญญาในชุมชนมีโอกาส มีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้กับผู้เรียน ซึ่งเป็นสมาชิกของชุมชน

ลักษณะของหลักสูตรท้องถิ่น มีลักษณะดังต่อไปนี้ (กองพัฒนาการศึกษานอกโรงเรียน, 2543 : 5)

1) เป็นหลักสูตรที่ตอบสนองความหลากหลายของปัญหา มุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิตให้เหมาะสมกับเพศ วัย มีความสมดุลทั้งด้านความรู้ ความคิด และทักษะเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติจริงจนเกิดทักษะและสามารถนำไปใช้กับสถานการณ์อื่นได้อย่างเหมาะสม

2) เป็นหลักสูตรที่ส่งเสริมให้ท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรของตนเอง เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์จากการเรียนรู้ท้องถิ่นตนเอง เป็นการเชื่อมโยงระหว่างการเรียนกับชีวิตจริงและการทำงาน รวมทั้งปลูกฝังให้ผู้เรียนมีความรักและความผูกพันกับท้องถิ่นของตน มีการส่งเสริมให้ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นในการจัดการศึกษา

3) เป็นหลักสูตรที่สอดคล้องกับการดำเนินชีวิตจริงและมุ่งเน้นการเรียนรู้อย่างบูรณาการ ไม่แยกส่วนของกระบวนการเรียนรู้ โดยผู้เรียนเป็นผู้จัดกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง ครูจะเป็นผู้คอยให้คำแนะนำให้คำปรึกษา และช่วยเหลืออำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนอันจะนำไปสู่การคิดเป็น ทำเป็นและสามารถแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้

4) เป็นหลักสูตรที่สามารถพัฒนาได้ตลอดเวลา เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป

5) เป็นหลักสูตรที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นคนที่มีความรู้ของสังคมในด้านศีลธรรม จริยธรรมและการธำรงไว้ซึ่งสังคมและประชาธิปไตย การรักษาสีงแวดล้อม เกิดศรัทธาเชื่อมั่นในภูมิปัญญา และวัฒนธรรมท้องถิ่นของชุมชนและของประเทศชาติ

กระบวนการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น กระบวนการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นประกอบด้วยขั้นตอนหลัก 4 ขั้นตอน ดังนี้ (กองพัฒนาการศึกษานอกโรงเรียน, 2543 : 13)

ขั้นที่ 1 การสำรวจสภาพปัญหาของชุมชน

ขั้นที่ 2 การวิเคราะห์สภาพปัญหาชุมชนและความต้องการของผู้เรียน

ขั้นที่ 3 เขียนผังหลักสูตร

ขั้นที่ 4 เขียนหลักสูตร

1) **สำรวจสภาพปัญหาของชุมชน** คือ การศึกษาข้อมูลเป็นอยู่ของชุมชน เพื่อให้ได้ซึ่งข้อมูลเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นผู้สำรวจ ได้แก่ ครูโรงเรียน ผู้เรียนและผู้เกี่ยวข้อง โดยสำรวจข้อมูลจากเอกสารซึ่งเป็นข้อมูลทุติยภูมิ เช่น ข้อมูลจากการวางแผนของศูนย์บริการการศึกษานอกโรงเรียน อำเภอ ข้อมูลจาก จปฐ. ข้อมูลจาก กชช.2 ค และจากหน่วยงานอื่น ๆ ที่ได้รวบรวมไว้แล้ว และสำรวจข้อมูลปฐมภูมิที่ผู้สำรวจไปรวบรวมข้อมูลจากชุมชนเป็นข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ซึ่งเป็นข้อมูลที่แท้จริง และเป็นปัจจุบันของผู้เรียนและชุมชน

ประเด็นในการสำรวจข้อมูล เช่น โครงสร้างด้านกายภาพ และประวัติชุมชน ข้อมูลประชากร เศรษฐกิจ การศึกษา สังคมและวัฒนธรรม การเมือง การปกครองและข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการของชุมชน

วิธีการสำรวจสภาพปัญหาของชุมชน อาจใช้หลาย ๆ วิธีการผสมผสานกันเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องสมบูรณ์และเป็นรูปธรรม เช่น การสัมภาษณ์ การใช้แบบสอบถาม การสังเกตหรือการจัดเวทีประชาคม เป็นต้น

2) **การวิเคราะห์สภาพปัญหาและความต้องการของชุมชน** เมื่อทำการสำรวจชุมชนเสร็จแล้ว ข้อมูลที่ได้จะมีสภาพปัญหาของชุมชนที่หลากหลาย มีทั้งปัญหาที่เป็นระดับความต้องการและปัญหาความจำเป็น ดังนั้น จะต้องนำปัญหานั้นมาวิเคราะห์ จัดหมวดหมู่ของปัญหา เช่น แบ่งตามประเภทความรุนแรงของปัญหา ความอยากง่ายในการดำเนินการแก้ไขปัญหา ความเร่งด่วนของปัญหา และข้อมูลเกี่ยวกับทรัพยากรที่มีอยู่ในชุมชน และนำทรัพยากรใช้ให้เกิดประโยชน์

3) **การเขียนผังหลักสูตร** การจัดทำผังหลักสูตรท้องถิ่น ผังหลักสูตร หมายถึง กรอบความคิดหัวข้อของหลักสูตร ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ประกอบด้วยหัวข้อเรื่อง หรือหัวข้อเนื้อหาหลัก และหัวข้อย่อยที่ได้จากความต้องการ (เป็นผลจากการวิเคราะห์สาเหตุของปัญหา จากการสำรวจมาจากชุมชน) ให้นำหัวข้อความต้องการมาจัดทำผังหลักสูตรท้องถิ่น โดยโครงสร้างของผังหลักสูตร ประกอบด้วย

หัวข้อหลัก (Themes) หรือหัวข้อเนื้อหาหลักเป็นหัวข้อที่บอกถึงชื่อเรื่องใหญ่ได้จากกลุ่มความต้องการ (ผลการวิเคราะห์สภาพปัญหา) ซึ่งจะคลุมความต้องการย่อย ๆ ในขอบข่ายเรื่องเดียวกัน

หัวข้อย่อย (Titles) เป็นหัวข้อเรื่องที่ตั้งจากความต้องการย่อยที่อยู่ในกลุ่มความต้องการใหญ่ ซึ่งอาจมีหลายเรื่อง ในการพิจารณาหัวข้อย่อยให้พิจารณาความต้องการที่วิเคราะห์ก่อน ถ้าเรื่องใดเป็นเรื่องกลุ่มเดียวกัน โดยรวมเป็นหัวข้อเดียวกัน

4) **การเขียนหลักสูตรท้องถิ่น** การเขียนหลักสูตรท้องถิ่น ทาบา (Tuba อ้างถึงใน กองพัฒนาการศึกษานอกโรงเรียน, 2543) มีแนวคิดว่าการพัฒนาหลักสูตร ไม่ว่าจะป็นรูปแบบ

ดังนั้นการเขียนหลักสูตรท้องถิ่น ได้กำหนดโครงสร้างการเขียนหลักสูตรไว้
ดังนี้ คือ

- (1) ชื่อหลักสูตร
- (2) ความสำคัญ
- (3) จุดมุ่งหมาย
- (4) วัตถุประสงค์
- (5) เนื้อหาหลักสูตร
- (6) เวลาเรียน
- (7) แหล่งเรียนรู้และสื่อประกอบการเรียนรู้
- (8) การวัดและประเมินผลการเรียน
- (9) ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ
- (10) โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตร

หลักในการเขียนหลักสูตร หลักในการเขียนหลักสูตร มีดังนี้

1) ความสำคัญ หลักสูตรท้องถิ่น เป็นหลักสูตรที่สถานศึกษาสามารถสร้างขึ้น เพื่อแก้ปัญหาของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ รวมถึงการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นขึ้นมา เพื่อสนองต่อความต้องการการเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งของชุมชน โดยพัฒนาเนื้อหาสาระแบบมีส่วนร่วมของบุคคลหลาย ๆ ฝ่ายอย่างเป็นระบบ มีขั้นตอนและเนื้อหาเฉพาะเจาะจง เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ซึ่งสามารถตอบสนองความต้องการของตนเอง ชุมชน และสังคมในภาพรวมได้

2) จุดมุ่งหมาย หมายถึง ข้อกำหนดทั่วไปที่แสดงให้เห็นถึงลักษณะและทิศทางเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติที่ชัดเจน ที่ออกแบบไว้ให้บรรลุซึ่งผลผลิต หรือพฤติกรรมในอนาคต

ตัวอย่างจุดมุ่งหมายของอาชีพ โสภนศาสตร์

(1) เพื่อให้ชุมชนท้องถิ่นได้พัฒนาคุณภาพชีวิต

(2) เพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้ชุมชนในท้องถิ่นมีความรู้และทักษะความสามารถ

จัดการท่องเที่ยวในชุมชนได้

3) วัตถุประสงค์ (Objective) เป็นคำที่มีความเฉพาะเจาะจงเป็นเครื่องบ่งชี้ผลลัพธ์กับหลักสูตร เป็นลักษณะจุดประสงค์ปลายทาง

ตัวอย่างการเขียนวัตถุประสงค์

วัตถุประสงค์ เพื่อให้ผู้เรียน

- (1) มีความรู้ ความเข้าใจ ในเรื่องการจัดการโฮมสเตย์ (Home Stay)
- (2) สามารถบริหารจัดการโฮมสเตย์ และจัดกิจกรรมนำเที่ยวได้
- (3) มีความตระหนักและมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

การอนุรักษ์วัฒนธรรมของท้องถิ่น

4) เนื้อหาหลักสูตร เป็นการนำหัวข้อหลัก (Theme) ที่กำหนดไว้มาเขียนซึ่งเนื้อหาสาระของหลักสูตร จะต้องตอบสนองต่อการบรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรทาบ (Taba, 1973 อ้างถึงใน ทรุษา นิลวิเชียร, 2544 : 126) เสนอแนะเกณฑ์ในการเลือกเนื้อหาของหลักสูตร ซึ่งเนื้อหาของหลักสูตรจะต้องถูกต้องและมีความสำคัญซึ่งสะท้อนให้เห็นความรู้ที่เป็นวิทยาศาสตร์ที่ทันสมัย และเป็นความรู้พื้นฐานที่สำคัญ เนื้อหาจะต้องสอดคล้องกับสภาพสังคมและวัฒนธรรมในปัจจุบัน มีความสมดุลทั้งความกว้างและความลึก สนองวัตถุประสงค์หลากหลายอันได้แก่ การหาความรู้ใหม่ การคิดอย่างมีประสิทธิภาพ เจตคติ ความสนใจ นิสัยที่เหมาะสมและทักษะสอดคล้องกับประสบการณ์ของผู้เรียน และผู้เรียนสามารถเรียนได้ และสอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน

5) เวลาเรียนให้ระบุเวลาเรียนตลอดหลักสูตรให้เวลาที่ชั่วโมง และแยกเป็นภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติใช้เวลาทั้งหมดกี่ชั่วโมงการกำหนดเวลาเรียนต้องมีความเหมาะสมกับเนื้อหาและวิธีการสอน

6) แหล่งการเรียนรู้และสื่อประกอบการเรียน บอกแหล่งการเรียนรู้และสื่อประกอบการเรียน เช่น ศึกษาจากเอกสารวิชาการ ศึกษาจาก VCD ศึกษาจาก Website ศึกษาจากผู้รู้ และภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นต้น

7) การวัดและประเมินผล ระบุว่ามีการวัดและประเมินผลด้วยวิธีใด เช่น การสังเกต การทดสอบ การวัดจากชิ้นงาน เป็นต้น

8) ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ บอกความคาดหวังของผลลัพธ์ทางการศึกษา ทั้งในระดับกว้างและระดับเฉพาะ เช่น

- (1) ผู้เรียนสามารถบริหารจัดการโฮมสเตย์ได้
- (2) ผู้เรียนและชุมชนมีรายได้เพิ่มขึ้น เกิดความเข้มแข็งของเศรษฐกิจของชุมชน
- (3) ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาอาชีพโฮมสเตย์

9) โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตร ให้นำหัวข้อหลักและหัวข้อย่อย เนื้อหาของหลักสูตรในแต่ละเรื่องทั้งหมดมาเขียนไว้พร้อมระบุจำนวนชั่วโมง ในแต่ละหัวข้อหลัก (อัญชลี ธรรมะวิชิกุล, 2552)

2.2 หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 ประเภทวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว สาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว

เป็นหลักสูตร 1) เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจและทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับภาษา สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ นำไปใช้ในการค้นคว้า พัฒนาตนเองและวิชาชีพ การจัดการธุรกิจท่องเที่ยวให้เจริญก้าวหน้า 2) เพื่อผลิตบุคลากรที่มีความรู้ทางการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว 3) เพื่อผลิตบุคลากรที่มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ มีคุณธรรม จริยธรรม และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ออกไปประกอบอาชีพด้านการบริการได้เป็นอย่างดี 4) สามารถนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว ให้ประสบความสำเร็จ 5) สามารถวิเคราะห์ วางแผนการปฏิบัติงาน และแก้ปัญหาด้วยหลักการเหตุผลอย่างมีประสิทธิภาพ 6) เพื่อให้เป็นผู้มีระเบียบวินัย มีความคิดสร้างสรรค์ ปรับปรุงและพัฒนาตนเองตามความต้องการของตลาดแรงงาน มีความขยันหมั่นเพียร ความซื่อสัตย์สุจริต ความสำนึกในจรรยาบรรณและหน้าที่ความรับผิดชอบต่อบุคคลและสังคมโดยมีมาตรฐานวิชาชีพดังนี้

- 1) สื่อสารทางเทคนิคในงานอาชีพ
- 2) จัดการระบบฐานข้อมูลในงานอาชีพ
- 3) แก้ปัญหาโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์และเทคโนโลยี
- 4) การจัด ควบคุม และพัฒนาคุณภาพ
- 5) แสดงบุคลิกและลักษณะของผู้ประกอบวิชาชีพด้านธุรกิจท่องเที่ยว
- 6) เข้าใจหลักการและวิธีการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว
- 7) ปฏิบัติงานในหน้าที่ผู้ช่วยมัคคุเทศก์ได้
- 8) ติดต่อประสานกับธุรกิจและองค์กร

การจัดโครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546 ประเภทวิชา อุตสาหกรรมท่องเที่ยว สาขาวิชาการจัดการธุรกิจท่องเที่ยว แบ่งออกเป็น หมวดวิชาสามัญ ประกอบด้วย 1) วิชาสามัญทั่วไปและวิชาสามัญพื้นฐานวิชาชีพ 2) หมวดวิชาชีพ ประกอบด้วย วิชาชีพพื้นฐาน วิชาชีพสาขาวิชาโครงการ 3) หมวดวิชาเลือกเสรี 4) ฝึกงาน 5) กิจกรรมเสริมหลักสูตร (วิรัช คุณวุฒิวานิช, 2546)

หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว เป็นหลักสูตรที่จัดทำขึ้นเพื่อสนับสนุนกิจกรรม การท่องเที่ยว ของประเทศและของท้องถิ่น ซึ่งตามความเป็นจริง วิทยาลัยการอาชีพชุมแพยังไม่มี บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวที่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาในท้องถิ่น

2.3 วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

กลุ่มวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นกลุ่มวิชาในหมวดวิชาสามัญทั่วไปที่มีจุดประสงค์กลุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียน เพื่อใช้ในการสื่อสารได้ถูกต้องตามหลักภาษา และเหมาะสมกับวัฒนธรรม พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นพื้นฐานบูรณาการกับการเรียนรู้ทางวิชาชีพ นำไปใช้ในการประกอบอาชีพและการเรียนรู้ตลอดชีวิต มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษาและนำมาใช้อย่างมีวิจารณญาณ มีความสามารถในการใช้กลยุทธ์ในการเรียน การแสวงหาความรู้โดยใช้สื่อและเทคโนโลยีที่หลากหลายและเกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ เห็นประโยชน์และคุณค่าของภาษาอังกฤษในการแสวงหาความรู้ การศึกษาต่อ และการประกอบวิชาชีพ โดยมีกำหนดมาตรฐานกลุ่มวิชาเพื่อให้สอดคล้องกับเป้าหมายการเรียนรู้ไว้ดังนี้ (กรมอาชีวศึกษา, 2546: 19-23)

เป้าหมายที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐานที่ 1 เข้าใจกระบวนการฟังและอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และนำมาใช้อย่างมีวิจารณญาณ ตัวอย่างชี้ได้แก่ สามารถอ่านออกเสียงบทอ่าน และพูดได้ถูกต้องตามหลักการอ่านออกเสียงและเหมาะสมกับเนื้อหาที่อ่าน และพูด บอกใจความสำคัญ รายละเอียดเหตุและผล ข้อสรุปจากข้อมูล ข้อความจากการฟัง และอ่านจากสื่อสิ่งพิมพ์ประเภทต่าง ๆ โทรทัศน์ วิทยุ ภาพยนตร์ อินเทอร์เน็ต เข้าใจ ตีความ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อสิ่งพิมพ์ และภาพประกอบต่าง ๆ โดยถ่ายโอนสื่อความหมายเป็นข้อความ ปฏิบัติตามคำสั่ง คำชี้แจง คำแนะนำ คำบรรยาย คู่มือต่าง ๆ และหาคำ หรือเรื่องที่ต้องการจากสารสนเทศต่าง ๆ เช่น การสืบค้นข้อมูลจากแหล่งสื่อและการใช้เทคโนโลยีประเภทต่างๆ

มาตรฐานที่ 2 การใช้ภาษาสื่อสารตามสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างถูกต้องตามมารยาททางสังคม สามารถสื่อสารได้อย่างเหมาะสม ตัวอย่างชี้ได้แก่ สามารถสนทนาโต้ตอบในสถานการณ์ต่าง ๆ พูดแนะนำตนเอง ครอบครัว วิทยาลัย ชุมชน กล่าวและตอบรับการทักทาย กล่าวลา ขอบคุน ขอโทษ การขอความกระจาง พูดแทรกด้วยกริยาที่เหมาะสม อธิบายเปรียบเทียบ การเสนอเงื่อนไขเรื่องราวในชีวิตประจำวัน เหตุการณ์ในปัจจุบัน อดีต และเรื่องราวที่คาดว่าจะเกิดในอนาคตและสอบถามให้ข้อมูล นำเสนอเรื่องราวทั่ว ๆ ไป หรือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพเหมาะสมกับระดับที่เรียนเป็นภาษาอังกฤษในรูปแบบต่าง ๆ

เป้าหมายที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐานที่ 3 เข้าใจความสัมพันธ์ ความเหมือนและความต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาไทย และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ รายละเอียดตัวอย่างชี้ได้แก่ ความสามารถใช้ภาษาในการติดต่อปฏิสัมพันธ์ ได้ถูกต้องเหมาะสมกับระดับบุคคล แสดงกิริยาท่าทาง

เป้าหมายที่ 3 ภาษาเพื่อความสัมพันธ์กับการศึกษาวิชาชีพ

มาตรฐานที่ 4 ใช้ภาษาอังกฤษเป็นพื้นฐานและเชื่อมโยงกับการเรียนรู้วิชาชีพและวิชาอื่น ๆ รายละเอียดตัวบ่งชี้ ได้แก่ ผู้เรียนสามารถบอกความหมายคำศัพท์ หรือหัวข้อเรื่องของกลุ่มวิชาชีพเป็นภาษาอังกฤษ อธิบาย บรรยาย สาธิต ปฏิบัติตามขั้นตอนเรื่องที่เกี่ยวข้องวิชาชีพได้เหมาะสมกับระดับชั้น และประเภทวิชา บันทึกข้อมูล ข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มวิชาอื่น หรือวิชาชีพจากสื่อจริงทางภาษาที่หลากหลายเป็นภาษาอังกฤษ เช่น เอกสาร สื่อสิ่งพิมพ์ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ อินเทอร์เน็ต ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารในการทำงาน สมัครงาน และประกอบอาชีพ และศึกษา แสวงหาความรู้และประสบการณ์ตรงเพิ่มเติมด้านการใช้ภาษาอังกฤษในสถานประกอบการ การทำโครงการภาษาอังกฤษ

เป้าหมายที่ 4 ภาษาและกลยุทธ์ในการเรียนเพื่อการพัฒนาตนเอง

มาตรฐานที่ 5 มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ และการปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่น รู้จักการแสวงหาวิธีการเรียนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับตนเอง โดยใช้สื่อเทคโนโลยีที่อยู่ในศูนย์การเรียนรู้ ในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษาเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต รายละเอียดตัวบ่งชี้ ได้แก่ วิเคราะห์ความต้องการจำเป็น วางแผน เลือกวิธีการเรียนที่ตนชอบและปฏิบัติ กำหนดเป้าหมายการเรียน บันทึกการทำงาน จัดการรวบรวมหลักฐานการเรียนรู้ ประเมินตนเองและบอกจุดด้วยทางภาษาอังกฤษที่ต้องปรับปรุง ให้ข้อมูลย้อนกลับจากเพื่อนและครูมาปรับปรุงการพูด การอ่าน การเขียน และผลงานของตนเองและประเมินความก้าวหน้าของตนเอง และใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ การศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือและ การอยู่ร่วมกันในสังคม

วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นรายวิชาตามโครงสร้างหลักสูตรกลุ่มวิชาภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย วิชาภาษาอังกฤษทั่วไป และวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานอาชีพ รายละเอียดดังนี้

2.2.1 วิชาภาษาอังกฤษทั่วไป เป็นรายวิชาที่ผู้เรียนต้องศึกษาจำนวน 4 หน่วยกิต ได้แก่ รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 1 (English for communication 1) และรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2 (English for communication 2)

2.2.2 วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานวิชาชีพ ประกอบด้วย รายวิชาซึ่งผู้เรียนต้องเลือกเรียนไม่น้อยกว่า 4 หน่วยกิต ได้แก่ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพ (English for communication in the workplace) การสนทนาภาษาอังกฤษ 1 (English conversation 1) การสนทนาภาษาอังกฤษ 2 (English conversation 2) ภาษาอังกฤษช่างอุตสาหกรรม (English for industrial trades) ภาษาอังกฤษธุรกิจ (Business English) ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว (English for the tourism) ภาษาอังกฤษศิลปกรรม (English for arts) เป็นต้น

กลุ่มวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างกระบวนการเรียนรู้ในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ และผู้เรียนสามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติได้ถูกต้องตามหลักภาษา และความเหมาะสมทางวัฒนธรรม

2.4 การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535 : 108-119 อ้างถึงใน นิยม เวียนวัฒนา, 2539 : 18-21) ได้ให้ความหมาย การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ว่า เป็นความสามารถในการใช้ภาษาหรือตีความภาษาได้ ถูกต้องเหมาะสมเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคมโดยความสามารถที่รู้ได้ว่าเมื่อไรควร จะพูดอะไรกับใครที่ไหน และในลักษณะอย่างไรและกล่าวถึงจุดมุ่งหมายได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งการ ใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสภาพสังคมการจัดการสอนจึงเน้นเรื่องสำคัญต่อไปนี้ คือ

1) ต้องให้ผู้เรียนรู้ว่ากำลังทำอะไรเพื่ออะไร ผู้สอนต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงความมุ่ง หมายของการเรียนการใช้ภาษาเพื่อการศึกษา ภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียนให้ผู้เรียนรู้สึก ว่าเมื่อเรียนแล้วสามารถทำบางสิ่งบางอย่างเพิ่มขึ้นได้นั้นคือ สามารถสื่อสารได้ตามที่ตนต้องการ เช่น ในทักษะอ่าน เมื่อเรียนหรือฝึกแล้วผู้เรียนสามารถอ่านคำแนะนำวิธีใช้อุปกรณ์บางอย่างได้ หรือ ในทักษะพูด ผู้เรียนสามารถพูดถามทางไปสถานที่ที่ต้องการจะไปได้ เป็นต้น

2) การสอนโดยแยกเป็นส่วน ๆ ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีเท่าที่ การสอนในลักษณะบูรณาการในชีวิตประจำวันการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมักต้องใช้หลายทักษะ รวม ๆ กัน และในบางครั้งก็ต้องอาศัยกิริยาท่าทางประกอบ

3) ต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษา กิจกรรมดังกล่าวควรมีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุดเพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information gap) เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมที่สุดอย่างยิ่ง เพราะผู้เรียนทำกิจกรรมนี้ไม่ทราบข้อมูล ของอีกฝ่ายหนึ่งจึงจำเป็นต้องสื่อสารกันเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการกิจกรรมในลักษณะที่มีความหมาย และใกล้เคียงการสื่อสารในชีวิตจริงมาก นอกจากนี้ในการทำกิจกรรมการใช้ภาษาควรให้ผู้เรียนได้มี โอกาสเลือกใช้ข้อความที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ด้วย นั่นคือผู้เรียนต้องได้เรียนรู้ ความหมายของสำนวนภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ด้วยเช่นกัน

4) ต้องให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษามาก ๆ การที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ นั้น นอกจากผู้เรียนต้องทำกิจกรรมการใช้ภาษาดังกล่าวแล้ว ยังต้องมีโอกาสได้ทำกิจกรรมแบบ ต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ด้วย ดังนั้น นอกจากกิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information gap) แล้วกิจกรรมอื่น ๆ ที่เป็นงานคู่หรืองานกลุ่ม เช่น เกม (Games) การแก้ปัญหา (Problem solving) การแสดงบทบาทสมมติ (Role play) ย่อยมีบทบาทที่สำคัญที่สุด

5) ผู้เรียนต้องไม่กลัวว่าจะใช้ภาษาผิด แนวการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ความสำคัญกับการใช้ภาษา (Use) มากกว่าวิธี (Usage) ด้วยเหตุนี้ผู้สอนจึงไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกครั้งควรแก้ไขเฉพาะที่จำเป็น เช่น ข้อผิดพลาดที่ทำให้เกิดการเข้าใจผิดหรือข้อผิดพลาดที่เกิดซ้ำบ่อยๆ มิฉะนั้น อาจทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจและไม่กล้าใช้ภาษาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ นอกจากนี้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรให้ความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) เป็นอันดับแรก ซึ่งภาษาที่ใช้อาจไม่ถูกต้องนัก แต่สื่อความหมายได้ ส่วนความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) ก็ควรคำนึงถึงด้วยเช่นกัน

การเรียนการสอนด้วยวิธีตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารนั้น อาจสรุปขั้นตอนการสอนที่สำคัญ ๆ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเสนอเนื้อหา (Presentation and introduction new language) ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการเรียนการสอนในแนวคิด การสอนเนื้อหาจัดเป็นขั้นตอนหนึ่งที่สำคัญที่สุดทั้งนี้เพราะเป็นขั้นตอนนี้ ครูให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียนซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้และฝึกใช้ภาษาในระดับถัดไป ซึ่งแต่เดิมนั้นจุดประสงค์ของการเสนอเนื้อหา มักจะมุ่งให้นักเรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางภาษา อาทิเช่น ด้านการออกเสียง ความหมายของคำศัพท์ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ สำหรับการสอนภาษาต่างประเทศการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร การเสนอเนื้อหาจะเน้นที่การให้นักเรียนได้เรียนรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่กันไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ภาษาดังกล่าวด้วย

ในการเสนอเนื้อหาอาจดำเนินการดังนี้ คือ ผู้สอนนำเข้าสู่เนื้อหา (Lead - in) โดยในขั้นเริ่มแรกนี้ผู้สอนเสนอปริบทหรือสถานการณ์แก่ผู้เรียนก่อน โดยอาจใช้รูปภาพ การเล่าเรื่องให้ฟัง ฯลฯ จากนั้นจึงเสนอเนื้อหาทางภาษาแก่ผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนฟังหรืออ่านในด้านเนื้อหาที่เสนอผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาต่างประเทศหลายคนเห็นพ้องกันว่าควรเน้นเนื้อหาที่มีปริบทหรือสถานการณ์กำกับอยู่ด้วย ซึ่งอาจเป็นเรื่องราวหรือบทสนทนา แต่ไม่ควรเป็นประโยคเดี่ยว ๆ และเนื้อหานี้ออกจากจะมีคำศัพท์และรูปภาษาที่ต้องการนำมาสอนแล้ว ก็ควรจะมีคำศัพท์หรือรูปแบบที่ผู้เรียนเคยเรียนรู้มาบ้างแล้วเพื่อช่วยให้สามารถเข้าใจเรื่องราวที่ฟังหรืออ่านได้บ้างจากนี้ผู้สอนจะกระตุ้นการเรียนรู้ (Elicitation) โดยตรวจสอบว่าผู้เรียนเข้าใจเรื่องราวที่ฟังหรืออ่านเพียงใด เช่น ถามคำถามให้ตอบหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนพูด ถ้าผู้เรียนตอบได้หรือสามารถใช้ภาษาได้ก็ไม่จำเป็นต้องเสียเวลากับการเสนอเนื้อหามากนัก ทั้งนี้เพราะผู้เรียนอาจเคยเรียนรู้เนื้อหาดังกล่าวมาบ้างแล้ว แต่ถ้าผู้เรียนตอบได้บ้างหรือไม่ได้เลยผู้สอนต้องตระหนักว่าจำเป็นต้องสอนหรืออธิบายเนื้อหาทางภาษาดังกล่าวให้ผู้เรียนเข้าใจ และในการสอนต้องอธิบาย (Explanation) และแสดงให้ผู้เรียนเห็นว่าเนื้อหานั้นมีรูปแบบวิธีการใช้ และมีความหมายอย่างไร และถ้าจำเป็นอาจใช้ภาษาเป็นแม่ในการอธิบายได้

ขั้นที่ 2 ขั้นการฝึก (Practice / Controlled practice) ขั้นการฝึกเป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ในลักษณะของการฝึกแบบควบคุม (Practice/Controlled practice) โดยมีผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึก โดยทั่วไปการฝึกในขั้นนี้มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้รูปแบบภาษานั้น ๆ ด้วยเช่นกัน การฝึกแบบควบคุมนี้ในขั้นเริ่มแรกมักใช้วิธีการฝึกแบบกลไก (Mechanical drill) หรือบางครั้งเรียกว่าการฝึกซ้ำ ๆ (Repetition) คือการให้นักเรียนฝึกซ้ำ ๆ ตามตัวอย่างจนกระทั่งสามารถจดจำและใช้รูปแบบภาษานั้นได้แต่ยังไม่เน้นความหมาย ดังนั้นในการฝึกแบบนี้ นักเรียนอาจเข้าใจหรือไม่เข้าใจความหมายของรูปแบบภาษาที่ใช้ในการฝึกก็ได้สำหรับการฝึกนั้นมักเป็นการเน้นให้นักเรียนฟังตัวอย่าง ภาษาการฟังอาจให้ผู้เรียนฟังจากเทปหรือจากผู้สอนประมาณ 1-3 ครั้ง ในกรณีที่ผู้สอนเป็นผู้พูดหรือออกเสียงพร้อมกันตามตัวอย่างผู้สอนอาจให้ผู้ฝึกพร้อมกันทั้งห้องหรือแบ่งทีละครึ่งห้องตามความเหมาะสม การฝึกในลักษณะนี้จะทำให้ทุกคนมีโอกาสฝึกด้วยตนเองพร้อม ๆ กัน ได้เรียนรู้การออกเสียงหรือการพูดจากเพื่อนคนอื่นด้วย หลังจากฝึกพร้อมกันแล้วผู้สอนสุ่มเรียกผู้เรียนให้ฝึกทีละคนในขณะเดียวกันให้ผู้เรียนคนอื่น ๆ ที่เหลือมีส่วนช่วยผู้ที่ถูกเรียกให้ฝึกเดี่ยวได้ ถ้าผู้เรียนคนนั้นมีปัญหาในการฝึกทั้งนี้เพื่อให้ทุกคนมีส่วนร่วมแม้จะเป็นการฝึกทีละคนก็ตาม นอกจากนี้ผู้สอนต้องให้ข้อมูลป้อนกลับแก่ผู้เรียนแต่ละคนด้วย เพื่อให้ผู้เรียนรู้ว่าตนใช้ภาษาถูกต้องหรือไม่ นอกจากนี้ผู้สอนอาจตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนในด้านความหมายได้โดยถามคำถามง่าย ๆ ให้ผู้เรียนตอบสั้น ๆ ว่าใช่ หรือไม่ใช่ หรือถูก-ผิด เป็นต้น การฝึกแบบควบคุมนี้เน้นที่ความถูกต้องของรูปแบบภาษาเป็นสำคัญ ฉะนั้นการฝึกในขั้นนี้ควรใช้เวลาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ขั้นที่ 3 ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production/ Free practice) การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจัดเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดขั้นตอนหนึ่งของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศตามแขนงภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้เพราะการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเปรียบเสมือนตัวกลางที่เชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนกับการนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน การฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยทั่วไปจึงมีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนได้ลงใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเองโดยผู้สอนเพียงแนะนำแนวทางเท่านั้น การฝึกใช้ภาษาในลักษณะนี้มีประโยชน์ในแง่ช่วยให้ทั้งผู้สอนและผู้เรียนได้รู้ว่า ผู้เรียนเข้าใจและเรียนรู้ภาษาไปแล้วมากน้อยเพียงไร ซึ่งการที่จะถือว่านักเรียนได้เรียนรู้แล้วอย่างแท้จริงก็คือการที่นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้เองโดยอิสระนอกจากนี้จะมีโอกาสนำความรู้ทางทฤษฎีที่เคยเรียนแล้วมาใช้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ในการฝึกขั้นตอนนี้อีกด้วย เพราะผู้เรียนไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาตามรูปแบบที่กำหนดมาให้เหมือนดังการฝึกแบบควบคุม ซึ่งการได้เลือกใช้ภาษาเองนี้จะช่วยสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้แก่ผู้เรียนได้เป็นอย่างดี วิธีการฝึกมักในรูปแบบของการทำกิจกรรมแบบต่าง ๆ โดยผู้สอนเป็นผู้ริเริ่ม

ศุจิตรา สวัสดิวงษ์ (2539 : 47) ได้สรุปแนวการจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ว่า การสื่อสารจะมีประสิทธิภาพได้ดีเพียงใดขึ้นอยู่กับความสามารถในการเลือกใช้รูปแบบภาษาให้เหมาะสมกับจุดประสงค์และสถานการณ์ ผู้ส่งสารและผู้รับสารจึงจำเป็นต้องมีความรู้และทักษะในการใช้รูปแบบภาษาหลาย ๆ รูปแบบ การที่ผู้ส่งสารและผู้รับสารจะสามารถเลือกรูปแบบของภาษาได้ดีเพียงใด ขึ้นอยู่กับตัวแปรหลายประการเป็นต้นว่าความสัมพันธ์ระหว่างผู้รับสารและผู้ส่งสาร ภูมิหลัง (เช่น ความรู้ ความสามารถ ทักษะคิด เป็นต้น) ของผู้ส่งสารและผู้รับสาร ในขณะที่ส่งข้อมูล ผู้ส่งสารนอกจากจะเลือกแบบภาษาตามภูมิหลังของตนแล้ว ผู้ส่งสารยังต้องคำนึงถึงภูมิหลังของผู้รับสารด้วย ในทำนองเดียวกันผู้รับสารก็จะตีความหมายที่ได้รับตามภูมิหลังของตน ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวมีลักษณะสำคัญ 6 ประการดังนี้

1) ความต้องการในการสื่อสาร (Desire to communicate) กิจกรรมที่จะให้ผู้เรียนกระทำเพื่อใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารต้องสร้างความต้องการที่จะสื่อสารให้กับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้สึกต้องการหรือความจำเป็นในการสื่อสาร

2) จุดประสงค์ของการสื่อสาร (Communicate purpose) กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาเพื่อจุดประสงค์ของการสื่อสารที่แท้จริงมากกว่าที่จะฝึกใช้ตัวภาษาและกิจกรรมนั้นควรมีช่องว่าง (Gap) ซึ่งอาจเป็นช่องว่างของข้อมูล (Information gap) หรือช่องว่างของความคิดเห็น (Opinion gap) เพื่อให้ผู้เรียนพยายามเชื่อมช่องว่างดังกล่าวในขณะที่กำลังสื่อสาร

3) เนื้อหาไม่ใช่รูปแบบภาษา (Content not form) ขณะผู้เรียนกำลังทำกิจกรรมความสนใจของผู้เรียนต้องอยู่ที่สิ่งที่เขาพูด (What to say) ไม่ใช่อยู่ที่ว่าจะพูดอะไร (How to say) ผู้เรียนต้องมีข้อมูล (Message) ที่ต้องการสื่อสารเสมอ

4) ความหลากหลายของภาษา (Variety of language) กิจกรรมนั้นต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาหลายรูปแบบไม่ใช่เฉพาะรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ผู้เรียนควรมีความรู้สึกอิสระในการใช้ภาษาที่ไม่มีการเตรียมตัวมาก่อน และใช้แหล่งข้อมูลใดก็ได้ที่ผู้เรียนเป็นผู้เลือก

5) ไม่มีการแทรกแซงจากผู้สอน (No teacher intervention) กิจกรรมนั้นผู้เรียนเป็นผู้กระทำและกระทำกันเองระหว่างผู้เรียนมากกว่าทำกับผู้สอน ผู้สอนไม่ไปเกี่ยวข้องแม้จะเป็นการแก้ไขข้อผิดพลาดหรือประเมินการร่วมกิจกรรมของผู้เรียน ผู้สอนควรประเมินผลขั้นสุดท้ายของกิจกรรมเมื่อกิจกรรมนั้นเสร็จลง การประเมินต้องดูที่การบรรลุจุดประสงค์ของการสื่อสารไม่ใช่การใช้ภาษาที่ถูกต้อง

6) ไม่มีการควบคุมวัสดุฝึก (No materials control) กิจกรรมที่จัดต้องไม่กำหนดภาที่ผู้เรียนต้องใช้ ผู้เรียนควรมีโอกาสที่จะสื่อสารอะไรและอย่างไรด้วยตนเอง

อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด (2545 : 40 -42) ได้สรุปความสำคัญและหลักการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) ตามแนวคิดของ มอโรว์ (Morrow, 1981 อ้างถึงใน อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด, 2545 :40-42) ซึ่งได้กล่าวถึงหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่ามีทั้งหมด 5 หลักการ คือ

หลักการที่ 1 มีจุดมุ่งหมายในการปฏิบัติงาน หลักการนี้กล่าวว่า การเรียนใด ๆ หรือการกระทำกิจกรรมใด ๆ ก็ตาม ต้องมีจุดมุ่งหมายและเป้าหมายที่แน่นอน และต้องเป็นสิ่งที่ผู้เรียนต้องการจะเรียนรู้ในสภาพประเทศนั้น เช่น ต้องการให้ผู้เรียนสามารถอ่านคำแนะนำ เขียนจดหมาย จองห้องพัก โรงแรม ฟังพยากรณ์อากาศเข้าใจ หรือสามารถถามทิศทางได้ นอกจากนี้กิจกรรมต่าง ๆ ที่ครูให้ผู้เรียนทำ แม้แต่การฝึกฝนรูปแบบของภาษา ก็สามารถจัดอยู่ในมิติการสื่อสารได้ สามารถตอบตัวเองได้ว่า ทำไมถึงทำ สามารถที่จะนำสิ่งนั้นไปเชื่อมโยงกับงานปฏิบัติเพื่อการสื่อสาร (Communicative task) ได้เพราะเป็นสิ่งที่มีโอกาสเกิดขึ้นจริงในสถานการณ์ของภาษาต่างประเทศนั้น

หลักการที่ 2 ให้ความสำคัญกับความสามารถโดยรวมมากกว่ารายละเอียดปลีกย่อย หลักการนี้ถือว่าการสอนภาษาเป็นส่วน ๆ ไม่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมาย ได้เท่ากับการสอนภาพรวมของภาษาทั้งหมด

หลักการที่ 3 กระบวนการสำคัญกว่าเนื้อหา หลักการนี้ถือว่าการจะพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาต่างประเทศนั้น จะต้องให้ผู้เรียนได้ฝึกกิจกรรมที่จำลองกระบวนการสื่อสารซึ่ง Morrow ได้แนะนำกระบวนการที่สามารถนำไปใช้ในการฝึกภาษา กระบวนการนี้สามารถอยู่เดี่ยว ๆ หรือสอดแทรกเข้าไปในกระบวนการเรียนการสอน กระบวนการเหล่านี้ได้แก่

1) การหาข้อมูลที่หายไป (Information gap) การสื่อสารจะเกิดขึ้นเมื่อมีคนสองคนหรือมากกว่านั้น รู้ข้อมูลบางอย่างในขณะที่คนอื่นๆ ไม่รู้ แล้วมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลกันเพื่อให้ข้อมูลที่ขาดหายไปจนครบ

2) ทางเลือก (Choice) ผู้เข้าร่วมในการสื่อสารมีตัวเลือกที่จะพูดอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับความคิดที่เขาต้องการแสดง และจะเลือกรูปแบบไวยากรณ์ที่เหมาะสม

3) ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) การที่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างคนสองคน เขาจะต้องประสงค์ในใจแล้วว่าสื่อสารในเรื่องใด การสื่อสารจึงไม่ได้เกิดเฉพาะพูดด้วยกันเท่านั้นแต่ต้องมีเป้าหมายที่ตั้งไว้ด้วย ดังนั้นการสื่อสารจึงรวมถึงยุทธวิธี และเทคนิคต่างๆ มีการโต้ตอบให้ข้อมูลย้อนกลับซึ่งกันและกัน ทั้งนี้เพื่อให้การสนทนาบรรลุเป้าหมาย

หลักการที่ 4 เรียนรู้จากการปฏิบัติจริง หลักการนี้กล่าวว่า ครูผู้สอนต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกกิจกรรมการสื่อสาร ในสถานการณ์จริงด้วย หลังจากได้เรียนรู้วิธีการใช้ภาษาแล้วการที่

หลักการที่ 5 ไม่เคร่งครัดกับข้อผิดพลาด หลักการนี้กล่าวว่า ครูผู้สอนไม่ควรที่จะเคร่งครัดกับข้อผิดพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น รูปแบบไวยากรณ์ผิด ออกเสียงผิด ตราบใดที่นักเรียนสามารถสื่อสารได้เข้าใจเพื่อการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงออก

จากหลักการทั่วไปตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ได้กล่าวมานั้นเป็นการสอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงที่ผู้เรียนสามารถสื่อสารความหมายได้ถูกต้องและเหมาะสม ไม่ใช่การสอนที่เน้นในด้านไวยากรณ์ แต่เป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมและฝึกทักษะเกิดความมั่นใจ โดยที่ไม่กลัวที่จะใช้ภาษาผิด

2.5 การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การพัฒนาบทเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมมีนักการศึกษาได้เสนอแนะไว้พอสังเขปดังนี้

ลินดา บาวคอม (1995: 42-43 อ้างถึงใน จิรภัทร อัครเสนา, 2539:18-20) ได้เสนอขั้นตอนการสอนการสร้างบทเรียนสอนทักษะการพูดไว้ 11 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 กำหนดแนวทางและหลักการ แนวทางและหลักการเป็นพื้นฐานสำคัญในการกำหนดเป้าหมายและเนื้อหาของบทเรียน ทั้งยังช่วยให้ (สอนปฏิบัติต่อผู้เรียนได้อย่างถูกต้องเหมาะสม)

ขั้นที่ 2 เลือกเรื่องจะสอน การเลือกหัวเรื่องในการสอนจะต้องคำนึงถึงความสนใจของผู้เรียนเป็นหลัก

ขั้นที่ 3 สร้างแบบสอบถามเพื่อนำไปสำรวจความสนใจและความต้องการของผู้เรียน

ขั้นที่ 4 วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามว่า ผู้เรียนต้องการหรือสนใจเรียนอะไร

ขั้นที่ 5 กำหนดกิจกรรม เนื้อหาและแบบฝึกหัดเพื่อเป็นแนวทางการสอน

ขั้นที่ 6 รวบรวมสื่อและอุปกรณ์การสอนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องและผู้เรียนสนใจ เพื่อจัดทำแบบฝึกหัดและกิจกรรมที่จะทำร่วมกัน

ขั้นที่ 7 เลือกแบบฝึกหัด กิจกรรม และสื่อการสอนให้เหมาะสมสอดคล้องกับเนื้อหา

ขั้นที่ 8 กำหนดขอบเขตและเรียงลำดับเนื้อหา พร้อมสื่อเพื่อกำหนดว่าจะสอนเนื้อหาอะไรและใช้สื่ออะไรในการสอนแต่ละครั้งตามลำดับ

ขั้นที่ 9 สร้างกล่องที่เก็บสื่อและอุปกรณ์การสอนต่าง ๆ

ขั้นที่ 10 ทดลองใช้สื่อและอุปกรณ์การสอนต่าง ๆ

ขั้นที่ 11 แก้ไข ปรับปรุงให้สมบูรณ์หลังจากการทดลองใช้แล้ว

ฮัทชินสัน และอลาน(1990 : 91 อ้างถึงใน นงคราญ อนุกุล, 2538 : 14) ได้เสนอแนะขั้นตอนการพัฒนาบทเรียนตามหลักสูตร ESP (English for specific purpose) ไว้ 6 ขั้น ดังนี้

ขั้นที่ 1 วิเคราะห์เป้าหมายและความต้องการ

ขั้นที่ 2 เลือกเนื้อหาการสอนที่น่าสนใจ

ขั้นที่ 3 กำหนดทักษะการสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหา

ขั้นที่ 4 ลำดับการปรับปรุงเนื้อหาตามความจำเป็น เพื่อให้ตรงตามทักษะการสอนที่ต้องการ

ขั้นที่ 5 กำหนดกิจกรรมตามทักษะนั้น ๆ

ขั้นที่ 6 กำหนดแบบการประเมินผล

จากข้อเสนอแนะในการพัฒนาบทเรียนที่ได้กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การพัฒนาบทเรียนนั้นต้องคำนึงถึงเป้าหมาย จุดประสงค์ของบทเรียน ว่าต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อะไร ในเนื้อหาอะไรของบทเรียนใช้เป็นบทเรียน ตามความต้องการและความสนใจของผู้เรียน โดยต้องผ่านกระบวนการวิเคราะห์ ตรวจสอบ ทดลองใช้ และปรับปรุงจนกระทั่งเกิดความสมบูรณ์ จึงสามารถนำไปใช้เป็นบทเรียน สำหรับการสอนที่มีประสิทธิภาพได้ ซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอแนะของ ฮัทชินสัน และอลาน (Hutchinson and Alan) ดังกล่าวข้างต้น ไปเป็นแนวทางการพัฒนาและปรับปรุงเพื่อใช้เป็นแนวทางพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ ในครั้งนี้ด้วย

2.6 แหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น

2.6.1 ลักษณะภูมิประเทศ ประวัติศาสตร์ และแหล่งท่องเที่ยวของอำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น

2.6.1.1 สภาพทั่วไปของอำเภอชุมแพ

อำเภอชุมแพมีพื้นที่ทั้งหมด 318,750 ไร่ พื้นที่โดยทั่วไปเป็นที่ราบสูงทิศเหนือมีภูเขาสูงและที่ราบสูงลาดเอียงไปทางทิศใต้บริเวณทางทิศใต้มีลำน้ำเชิญเป็นเส้นกั้นอาณาเขตระหว่างอำเภอชุมแพ กับอำเภอภูเขียว จังหวัดชัยภูมิ ทิศเหนือ ติดต่อกับอำเภอสีชมพู อำเภอภูเวียง จังหวัดขอนแก่น ทิศใต้ ติดต่อกับอำเภอภูเขียว อำเภอกอนสาร จังหวัดชัยภูมิ ทิศตะวันออก ติดต่อกับอำเภอหนองเรือ จังหวัดขอนแก่น ทิศตะวันตก ติดต่อกับอำเภอภูผาม่าน จังหวัดขอนแก่น และอำเภอกอนสาร จังหวัดชัยภูมิ

ลักษณะภูมิอากาศของอำเภอชุมแพแบ่งออกเป็น 3 ฤดู คือ ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนเมษายน อุณหภูมิเฉลี่ยประมาณ 30.13 องศาเซลเซียส ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ถึงเดือนตุลาคม ปริมาณน้ำฝนวัดได้ 845 มิลลิเมตร ฤดูหนาวเริ่มตั้งแต่พฤศจิกายน

2.6.1.2 ประวัติศาสตร์ของอำเภอชุมแพ

ประมาณปี พ.ศ. 2400 พระครูหงส์ได้ชักชวนญาติพี่น้อง 8 ครอบครัวอพยพจากเมืองภูเวียงครั้งสุดท้ายได้หยุดพักเกวียนที่บ้านกุดจอกน้อย แล้วแบ่งครอบครัวออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกเลือกตั้งถิ่นฐานอยู่ใกล้กุดแห่น้อย บ้านแห่ ส่วนกลุ่มที่นำโดยพระครูหงส์มีบุตร 3 คน คือ นายโฮม (ต้น ตระกูลโฮมหงส์) นายโชค และนายหลอด (ตระกูลหงส์ชุมแพ) ได้เดินทางต่อมาและเลือกตั้งถิ่นฐานอยู่บ้านร้าง มีวัดร้างและกุดแห่งหนึ่งอยู่ทางทิศตะวันตก วัดร้างนี้มีธาตุและต้นโพธิ์ จึงตั้งชื่อว่า วัดโพธิ์ธาตุ พร้อมกับตั้งชื่อว่าบ้านกุดธาตุ กุดธาตุมีน้ำล้นมาก มีจระเข้ และป่าทึบ ทำให้จับปลาได้ยาก ประกอบกับรอบ ๆ กุดธาตุมีกอไผ่ขึ้นหนาแน่น ชาวบ้านจึงตัดไม้ไผ่มามัดเป็นแพ ใช้ยี่นหว่านแหแล้วตีวงล้อมเข้าหากัน นานเข้าจึงเรียกว่า “กุดชุมแพ” และบ้านชุมแพ

ประมาณปี พ.ศ. 2470 มีครอบครัวชาวจีนอพยพเข้ามาค้าขายในบริเวณถนนราชบุรุษบำรุง ทิศเหนือของวัดโพธิ์ธาตุ การค้าขายได้ขยายตัวมากขึ้น ปี พ.ศ. 2485 กำนันเลียง คิบุญมิได้บริจาคที่ดิน เพื่อสร้างถนนราชบุรุษบำรุง สร้างศูนย์ราชการและตั้งโรงเรียนชุมแพนอกจากนี้ยังได้สร้างบ้านเรือนแถวไม้ชั้นเดียวบริเวณตลาดเหนือและตลาดใต้ให้เช่าทำการค้า เมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2486 กระทรวงมหาดไทยจึงอนุมัติให้ตั้งเป็น อำเภอชุมแพ

2.6.1.3 แหล่งท่องเที่ยวอำเภอชุมแพ

1) เมืองโบราณโนนเมือง มีลักษณะของเนิน เป็นเนินดินรูปไข่ พื้นที่ประมาณ 216 ไร่ มีคูเมือง 2 ชั้น ระยะห่างกันประมาณ 200 เมตร ต่อมามีการขุดค้นโดยเปิดหลุมขุด 2 หลุม ขนาดกว้าง 4 เมตร ยาว 4 เมตร ได้พบว่าตรงความลึกประมาณ 270 เซนติเมตร เป็นโครงกระดูกมนุษย์ที่มีพิธีฝังศพตามประเพณีโบราณ ที่มีธรรมเนียมการฝังเครื่องมือเครื่องใช้ลงไปพร้อมกับศพ เช่น หม้อและภาชนะดินเผาเขียนสีและลายขูดขีด ลายเชือกทาบ กำไลสำริด กำไลกระดูกสัตว์ เช่น กระดุกหมู กระดุกควาย เขากวาง และกระดองเต่าใกล้กับโครงกระดูกด้วย ทำให้ทราบว่าผู้คนสมัยนั้นดำรงชีวิตด้วยการเกษตรกรรม มีผู้คนอาศัยอยู่ที่นี้เรื่อยมาจนถึงสมัย ลพบุรี และทิ้งร้างไปในที่สุด สำหรับหลุมแรกพบโครงกระดูกจำนวน 5 โครง และหลุมที่ 2 พบโครงกระดูกจำนวน 2 โครง เมืองโบราณโนนเมือง ตั้งอยู่ในเขตบ้านนาโพธิ์ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น

2) ถ้ำปู่หลุบ ผานกเค้า อยู่บริเวณใกล้เคียงกันมาก ติดเขตอุทยานป่าดงลานริมถนนมะลิวัลย์ขอนแก่น จังหวัดเลย ด้านซ้ายของสะพานข้ามแม่น้ำพอง เขตติดต่อระหว่างอำเภอ

3) ถ้าผาพวงเดิมเรียก “ถ้ำร้อยพวง” ภายในมีหินงอกหินย้อยสวยงาม เพดานถ้ำสามารถทะลุออกไปยอดเขา ใช้เป็นจุดชมวิวได้เป็นอย่างดี เหมาะแก่การเดินป่าศึกษาธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวจังหวัดขอนแก่น

2.6.1.4 โบราณสถาน โบราณวัตถุ

1) หลวงปู่พระครูเหล็กเป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัย หล่อด้วยทองสัมฤทธิ์ สูง 77 เซนติเมตร หน้าตักกว้าง 44 เซนติเมตร สร้างในสมัยล้านนา ปัจจุบันประดิษฐานอยู่ ณ วัดแจ้งสว่างใน บ้านโนนเมือง ตำบลโนนหัน อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น เป็นพระพุทธรูปเก่าแก่ เคยถูกโจรกรรมไปหลายครั้ง แต่ได้คืนมาทุกครั้งและจากการโจรกรรมไปทำให้องค์พระเสียหายบริเวณฐานพระ และปลายยอดเศียรพระ ปัจจุบันมีพิธีสงฆ์พระในช่วงเทศกาลสงกรานต์ในวันที่ 13 เมษายนของทุกปีโดยมีการจัดเป็นขบวนแห่ไปยังหมู่บ้านต่าง ๆ ใกล้เคียง เพื่อให้ประชาชนได้สงน้ำ

2) พระพุทธรูปสองพี่น้องเป็นพระพุทธรูปที่มีลักษณะเหมือนกัน โดยตำนานเล่าว่าค้นพบโดยพรานป่า เมื่อมีการขโมยหรือแยกจากกันจะเกิด ปาฏิหาริย์ต่าง ๆ ทำให้ชาวบ้านเกิดความเลื่อมใสศรัทธา ปัจจุบันได้อัญเชิญมาประดิษฐานอยู่บนยอดเจดีย์ที่วัดใหม่สามัคคี ตำบลหนองเขียด อำเภอชุมแพ

3) พระนอนเป็นพระพุทธรูปปางไสยาสน์ศิลปะสมัยทวารวดีที่งดงาม สลักอยู่บนหน้าผาสูงบนยอดเขาภูเวียงได้รับอิทธิพลมาจากอินเดีย ผาพระนอนมีความสูงจากพื้นดินประมาณ 450 เมตร ใช้เวลาเดินเท้าขึ้นประมาณ 2 – 3 กิโลเมตร จุดชมวิวบนผาพระนอนจะมองเห็นทัศนียภาพเมืองชุมแพที่สวยงามมาก ชาวบ้านโนนสะอาดและบ้านไชยสอ จะมิงงานมัสการ และเดินขึ้นเขาเพื่อสงน้ำพระนอนในวันสงกรานต์ของทุกปี แหล่งเรียนรู้ (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่นเขต 5, 2549)

2.6.2 ลักษณะภูมิประเทศ ประวัติศาสตร์และแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดขอนแก่น

2.6.2.1 สภาพทั่วไปของอำเภอกุฉินารายณ์

ลักษณะภูมิประเทศ ประมาณ 2 ใน 3 ของพื้นที่ทั้งหมดเป็นภูเขาและเป็นรอยต่อระหว่าง 4 จังหวัด คือ อำเภอกุกระดิง จังหวัดเลย อำเภอน้ำหนาว จังหวัดเพชรบูรณ์ อำเภอกอนสาร จังหวัดชัยภูมิ และอำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น เป็นเทือกเขาหินปูน ที่มีความสูงชัน สลับซับซ้อนกันเป็นแนวยาว สลับกับที่ราบลุ่มเชิงเขา สูงจากระดับน้ำทะเล ปานกลาง 200-800 เมตร

2.6.2.2 ประวัติศาสตร์ของอำเภอภูพาน

ประมาณปลายสมัยกรุงศรีอยุธยา นายภูมิ บิดาเป็นกรมการเมืองนครไทย (อำเภอ นครไทย จังหวัดพิษณุโลก) ได้รับแต่งตั้งให้มีหน้าที่ควบคุมสมัครพรรคพวกไปช่องสุ่มคอยดักจับเอาพวกโจรที่หลบหนีอยู่ตามป่าในเขตเมืองเพชรบูรณ์และเมืองหล่มสักมารวมไว้ ท่านปฏิบัติหน้าที่เป็นผลดีแก่ทางราชการมาก จึงได้รับการพิจารณาแต่งตั้งให้เป็น หมื่นอร่ามกำแหง และต่อมาท่านได้เลื่อนบรรดาศักดิ์เป็นหลวงวิจิตสงครามและได้รับใช้บ้านเมืองด้วยความอุตสาหะวิริยะและซื่อสัตย์สุจริต จึงเป็นที่โปรดปรานเป็นอย่างยิ่ง จนเป็นที่อิจฉาริษยาของข้าราชการในสมัยนั้นหลายคน จนในที่สุดถูกใส่ร้ายจึงถูกถอดยศ ลดตำแหน่งหลวงวิจิตสงครามลงเป็นไพร่หลวง สังกัดกองด่านเมืองเพชรบูรณ์ ท่านจึงพาพรรคพวกอพยพหาทำเลที่เหมาะสมสำหรับตั้งบ้านเรือนซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของบ้านเป่า ซึ่งเป็นที่ว่าง (บ้านเป่า ตำบลบ้านเป่า อำเภอภูเขียว จังหวัดชัยภูมิ) เป็นที่ดินอุดมสมบูรณ์และมีลำห้วยลำคลองหลายสาย น้ำพุ น้ำซับหลายแห่งเพียงพอที่จะทำการทดหรือระบายเข้าสู่ไร่นาในอนาคตได้ ประกอบกับพื้นที่มีพืชพันธุ์นานาชนิด ทั้งที่ใช้เป็นอาหารมนุษย์ได้และใช้เป็นเครื่องใช้สอยขึ้นอยู่หนาแน่น คล้ายคลึงกับภูมิภาคบ้านเดิมของท่าน ดังนั้นท่านจึงตั้งบ้านเมืองอยู่ที่บ้านคอนสาร และได้ทำหน้าที่บุตรธิดาทองคำเป็นอากรส่วยทูลเกล้าถวายเป็นประจำทุกปี เมืองคอนสารมีเจ้าเมืองปกครองมาเรื่อย ๆ จนถึงสมัยเปลี่ยนแปลงการปกครองในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 บ้านคอนสารถูกยุบเป็นตำบลได้ 3 ตำบล คือ 1. ตำบลคอนสาร ขึ้นอยู่กับอำเภอภูเขียว จังหวัดชัยภูมิ (ปัจจุบันคือ อำเภอคอนสาร จังหวัดชัยภูมิ) 2. ตำบลโนนห้วยนา ขึ้นอยู่กับอำเภอภูเขียว จังหวัดชัยภูมิ ต่อมาเมื่อมีประชากรมากขึ้น ทางราชการจึงแยกออกเป็นตำบลทุ่งพระ (ปัจจุบันคือ ตำบลโนนห้วยนา และตำบลทุ่งพระ อำเภอคอนสาร จังหวัดชัยภูมิ) 3. ตำบลโนนคอม ขึ้นอยู่กับอำเภอภูเขียว จังหวัดขอนแก่น เมื่อทางราชการตั้งอำเภอชุมแพขึ้น ก็ถูกยุบไปรวมกับตำบลโนนหัน ขึ้นกับอำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น ต่อมาจึงยกฐานะขึ้นเป็นกิ่งอำเภอภูพาน และอำเภอภูพาน ในลำดับต่อมา

2.6.2.3 แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอภูพาน

1) ถ้ำค้างคาว ตั้งอยู่บนภูพาน ห่างจากที่ว่าการอำเภอภูพาน ประมาณ 2.5 กิโลเมตร อยู่บริเวณหน้าผาด้านหน้าสูงจากระดับพื้นดินประมาณ 100 เมตร ปากถ้ำสามารถ

2) ถ้ำพระเป็นถ้ำที่เก็บพระพุทธรูปสมัยโบราณ ปัจจุบันถูกคนขโมยไปหมดแล้วอยู่ทางทิศเหนือของที่ว่าการอำเภอภูพาน ห่างประมาณ 3 กิโลเมตร ภายในถ้ำสวยงามมากและอากาศเย็นสบายเหมาะแก่การพักผ่อนหย่อนใจ

3) ถ้ำพญานาคราช เป็นถ้ำที่มีความสวยงามเป็นอันดับ 1 ของอุทยานแห่งชาติภูพานภายในถ้ำมีถ้ำมือสนิท แบ่งออกเป็นห้อง ๆ แต่ละห้องประกอบด้วยหินงอกหินย้อยที่สวยงามแวววาวระยิบระยับ สวยงามตระการตา รถยนต์สามารถเข้าถึงเชิงเขาที่เป็นตัวถ้ำ

4) ถ้ำลายแทง ตั้งอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติภูพาน อยู่ห่างจากถ้ำพญานาคราช 800 เมตร ปากถ้ำอยู่บนเนินเขาสูง 8 เมตร มีลานกว้างอยู่ด้านหน้า บนผนังภายในถ้ำจะพบภาพเขียนสีโบราณกว้างประมาณ 2 ตารางเมตร ซึ่งในอดีตชาวบ้านเข้าใจว่าเป็นลายแทงของขุมสมบัติ ลักษณะเป็นภาพเขียนสีแดงรูปคน และสัตว์ในลักษณะต่าง ๆ ประมาณ 70 ภาพ

5) ถ้ำภูตาคหลอ ภายในถ้ำเป็นอุโมงค์ขนาดใหญ่ จุคนได้ถึง 1,000 คน พื้นถ้ำราบเรียบกว้างเพดานสูงมีหินงอกหินย้อยเป็นพวง ๆ สวยงามตระการตา

6) น้ำตกตาดฟ้า เป็นน้ำตกที่มีความสูงประมาณ 20 - 30 เมตร มีชั้นน้ำตกลดหลั่นลงไป ตลอดสายก่อนไหลลงสู่ลำน้ำเซียว ในฤดูฝนน้ำจะไหลแรงและมีความสวยงามมาก ห่างออกไปประมาณ 7-8 กิโลเมตร จะพบน้ำตกห้วยหม้อแตก น้ำตกห้วยหินลาด

7) น้ำตกตาดฮ้างเป็นน้ำตกขนาดใหญ่ เกิดจากลำน้ำพองที่มีต้นกำเนิดอยู่บนภูกระดึง มีความสูงประมาณ 60-70 เมตร อยู่ระหว่างเขตรอยต่อของอุทยานแห่งชาติภูกระดึงและอุทยานแห่งชาติภูพาน ในยามที่สายน้ำตกกระทบแผ่นหิน จะเกิดเสียงดังก้องทั่วป่า จนเป็นที่มาของชื่อ “ตาดฮ้าง” เส้นทางเข้าถึงค่อนข้างลำบาก จึงทำให้ยังเป็นน้ำตกที่ค่อนข้างบริสุทธิ์

8) น้ำตกตาดใหญ่ เป็นน้ำตกขนาดใหญ่ที่ประกอบด้วยน้ำตกชั้นเล็กชั้นน้อยที่ไหลลดหลั่นกันลงไปเป็นชั้นบันไดหลายชั้น ก่อนจะไหลลงสู่ลำน้ำเซียว มีความสูง 80 เมตร เป็นน้ำตกที่มีความอลังการและสวยงามมาก โดยเฉพาะในฤดูน้ำหลาก

2.6.3 ประวัติศาสตร์และแหล่งท่องเที่ยวในเขตอำเภอคอนสาร จังหวัดชัยภูมิ

2.6.3.1 สภาพทั่วไปของอำเภอคอนสาร

อำเภอคอนสารเป็นอำเภอที่อยู่ด้านเหนือสุดของจังหวัดชัยภูมิ อำเภอคอนสารมีเนื้อที่ 966.665 ตารางกิโลเมตร หรือ 604,165 ไร่ ทิศเหนือ ติดต่อกับอำเภอภูพาน จังหวัดขอนแก่น ทิศใต้ ติดต่อกับอำเภอเกษตรสมบูรณ์ จังหวัดชัยภูมิ ทิศตะวันออก ติดต่อกับอำเภอภูเขียว

2.6.3.2 ประวัติของอำเภอคอนสาร

คอนสารเป็นเมืองเก่าแก่ตั้งแต่สมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น มีนายภูมิ ชาวเมืองนครไทย เมืองพิษณุโลก ได้นำพรรคพวกมาเที่ยวป่า เห็นว่าบริเวณนี้มีความอุดมสมบูรณ์ จึงได้ตั้งถิ่นฐานเป็นหัวหน้าหมู่บ้านอยู่ที่นี้ ต่อมาได้นำจี๊ฝั้ง งาซ้าง และดินประสีว เป็นเครื่องราชบรรณาการ ทูลเกล้าฯ ถวายพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก จึงได้รับพระกรุณาโปรดเกล้าเป็น “หมื่นอร่ามกำแหง” มีตำแหน่งเป็นนายหมวด มีหน้าที่รักษาป่า ฝั้ง และมูลค้างคาวในบริเวณนี้ เนื่องจากระยะทางจากกรุงเทพมหานครถึงบ้านคอนสาร ไกลมาก พระราชสารตราตั้งนั้นต้องห่อผ้า แล้วใช้ไม้คอนมาจนถึงหมู่บ้านที่ตนอยู่ จึงเรียกหมู่บ้านว่า คอนสาร มาจนทุกวันนี้ต่อมาหมื่นอร่ามกำแหงได้เลื่อนยศเป็น “หลวงพิชิตสงคราม” เป็นเจ้าเมืองคอนสารคนแรก จนมีการเปลี่ยนแปลงการปกครอง เมืองคอนสารจึงยุบมาเป็นตำบลหนึ่งของอำเภอภูเขียว และได้แยกเป็น กิ่งอำเภอคอนสาร เมื่อ พ.ศ. 2501 ได้ยกฐานะเป็น อำเภอคอนสาร เมื่อ พ.ศ. 2503 จะเห็นว่าภาษาพูดของชาวคอนสารแตกต่างจากภาษาอีสานทั่วไป เนื่องจากสำเนียงจะเหมือนภาษาของชาวนครไทยและหล่มสัก เพราะบรรพบุรุษมาจากเมืองพิษณุโลกนั่นเอง คนทั่วไปและชาวคอนสาร จึงมักเรียกตนเองว่า “ไทยคอนสาร”

2.6.3.3 แหล่งท่องเที่ยวในเขตอำเภอคอนสาร

1) เขื่อนจุฬาภรณ์ (เขื่อนน้ำพรม) ตั้งอยู่ตำบลทุ่งพระ อำเภอคอนสาร สร้างปิดกั้นลำน้ำพรมเพื่อกักเก็บน้ำชลประทานเป็นเขื่อนหินทิ้ง แกนกลางเป็นดินเหนียว ตัวสันเขื่อนยาว 700 เมตร ความสูงฐานราก 70 เมตร เป็นลักษณะเขื่อนอนกประสงค์ในความปลอดภัยของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย (กฟผ.) โดยใช้ประโยชน์การผลิตพลังงานไฟฟ้าและยังอำนวยประโยชน์ในด้านเกษตรกรรม นอกจากนี้อ่างเก็บน้ำของเขื่อนยังเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ปลาน้ำจืดอีกด้วย เขื่อนจุฬาภรณ์เป็นสถานที่

2) เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาเขียว – ทุงกระมัง มีอาณาเขตครอบคลุมพื้นที่ป่าในอำเภอคอนสาร – เกษตรสมบูรณ์ และหนองบัวแดง จังหวัดชัยภูมิ ดำเนินงานด้านอนุรักษ์สัตว์ป่า การเพาะเลี้ยงและขยายพันธุ์สัตว์ป่า เช่น ไก่ฟ้าพญาแล นกยูง เก้ง กวาง เนื้อทราย เป็นต้น โดยปล่อยให้สัตว์อาศัยอยู่ตามพื้นที่ธรรมชาติ สามารถสืบพันธุ์และขยายพันธุ์ได้เอง ได้มีการจัดเส้นทางเดินทางศึกษาธรรมชาติสำหรับผู้สนใจศึกษาธรรมชาติอย่างใกล้ชิด ทุงกระมังเป็นทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ใจกลางเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูเขียว มีแหล่งอาหารสำคัญของสัตว์กินพืช มีเนื้อที่ 830 ไร่ บนยอดเขาบริเวณทุงกระมังมีพระตำหนักประทับอยู่เหนืออ่างน้ำ การเดินทางไปในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูเขียว ใช้เส้นทางเดียวกับเขื่อนจุฬาภรณ์ ก่อนถึงเขื่อน 3 กิโลเมตร มีทางแยกซ้ายเข้าด้านตรวจป่าม่วงไปยังที่ทำการเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าภูเขียว ประมาณ 20 กิโลเมตร เหมาะสำหรับผู้สนใจศึกษาธรรมชาติและสัตว์ป่าอย่างแท้จริง

3) น้ำผุดทับลาว อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของบ้านผาเบียด อำเภอคอนสาร จังหวัดชัยภูมิ ระยะทางห่างจากอำเภอคอนสารประมาณ 21 กิโลเมตร ไปตามถนนเส้นทางไปสู่เขื่อนจุฬาภรณ์ โดยมีทางแยกขวาที่บ้านป่าवानเข้าไปประมาณ 5 กิโลเมตร ลักษณะเป็นน้ำผุดขนาดใหญ่ซึ่งผุดขึ้นมาจากใต้ดินแล้วไหลเป็นลำธารน้ำใสไหลตลอดทั้งปี ท่ามกลางต้นไม้ใหญ่ที่ขึ้นปกคลุมทำให้บรรยากาศดูร่มรื่นสวยงาม นักท่องเที่ยวจึงนิยมไปเที่ยวจึงนิยมไปเที่ยวชม เล่นน้ำ และพักผ่อนหย่อนใจ

4) น้ำผุดนาเลา ห่างจากอำเภอคอนสารประมาณ 12 กิโลเมตร ไปทางถนนสายคอนสาร-หล่มสักโดยแยกซ้ายเข้าน้ำผุดนาเลาที่บ้านนาเลา อำเภอคอนสาร เป็นลักษณะน้ำที่ไหลผุดจากใต้ดินแล้วไหลเป็นลำธาร น้ำใสไหลตลอดทั้งปี บริเวณที่น้ำผุดขึ้นมาเป็นแอ่งใหญ่บ้างเล็กบ้าง สายงามแปลกตา เช่นเดียวกับน้ำผุดทับลาว

2.6.4 ประเพณีและความเชื่อ

2.6.4.1 ประเพณีตรุษไท อำเภอภูผาม่าน จังหวัดขอนแก่น และอำเภอคอนสารจังหวัดชัยภูมิ

เป็นประเพณีส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่แบบโบราณ ของอำเภอภูผาม่าน จังหวัดขอนแก่น และอำเภอคอนสารจังหวัดชัยภูมิ จะกระทำในระหว่างเดือนสี่กับเดือนห้าต่อกัน มีการทำบุญและงานรื่นเริงสนุกสนาน ชาวบ้านเรียกชื่อว่า “บุญตรุษ” ชาวบ้านจะเตรียมอาหาร ได้แก่ พวกเนื้ออย่าง ปลาอย่าง ข้าวตอกป่น ข้าวเสียง และขนมจีน อาหารที่ชาวคอนสารนิยมทำ คือ คั่วเนื้อ

ตรุษไทย นับว่าเป็นประเพณีที่สร้างความรักความผูกพันกันในระหว่างครอบครัวได้เป็นอย่างดี โดยกิจกรรมต่าง ๆ ในงานประกอบด้วยพิธีขอขมาผู้สูงอายุ การประกวดเทพีตรุษไทย การแข่งขันกีฬาพื้นบ้าน / สากล การแสดงแสง สี เสียง และการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ชุมชนและท้องถิ่น (OTOP) ซึ่งแต่ละกิจกรรมล้วนได้รับความสนใจจากนักท่องเที่ยวและผู้เข้าชมงานเป็นอย่างมาก

2.6.4.2 ความเชื่อเรื่องผีและวิญญาณ

ตาปูหรือ ปู่ตา ตาปูเป็นความเชื่ออย่างหนึ่งของคนไทยอีสาน ตาปูเป็นความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องผี บรรพบุรุษของแต่ละหมู่บ้านที่จะต้องมีกันทุกหมู่บ้านในอีสาน เป็นความเชื่อที่ชาวบ้านแต่ละแห่งเชื่อถือและยึดมั่นกันอย่างเหนียวแน่นมาแต่เดิมจนไม่สามารถจะสืบย้อนหลังไปหาต้นตอได้ ชาวบ้านจะเชื่อมั่นจนกลายเป็นศูนย์รวมจิตใจของคนทั้งหมู่บ้านเลยทีเดียว ไม่ว่าจะเกิดสิ่งใดผิดปกติไปก็ตาม ชาวบ้านก็มักจะเพ่งเล็งไปที่ตาปูว่าจะมีใครคนใดคนหนึ่งไปทำให้ตาปูท่านไม่พอใจ จนบันดาลให้เกิดสิ่งที่ไม่ดีงามขึ้น ซึ่งต้องไปทำพิธีเช่นไหว้ขอขมาลาโทษกันด้วยความยินยอมพร้อมใจ สนิทใจ หรือแม้กระทั่งเรื่องเล็กน้อย เช่น ลูกหลานภายในหมู่บ้านจะต้องเดินทางจากบ้านไปที่อื่นเป็นเวลานาน ๆ เพราะไปหางานทำหรือแยกครอบครัวไปก็ตามก็ต้องไปบอกกล่าวให้ช่วยคุ้มครองเสมอ นอกจากนี้แล้วตาปูยังเป็นที่พึ่งทางใจให้กับชาวบ้านที่นับถือในทางบวกได้อีก คือ เป็นที่ยึดเหนี่ยวให้เกิดความหวังในชีวิต เช่น บอนบานให้ตาปูช่วยให้ได้ในสิ่งที่ตนปรารถนา เช่น ขอลูกขอให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บ

ที่อาศัยของตาปูชาวบ้านจะต้องสร้างที่อยู่อาศัยให้กับตาปูเรียกว่าศาลตาปู ส่วนตัวศาลนั้นบางที่ชาวบ้านอีสานก็เรียกว่า “ตूप” ลักษณะของตूप หรือศาลตาปูนั้นจะมีลักษณะง่าย ๆ สร้างด้วยไม้ ส่วนใหญ่เป็นบ้านหลังเล็กมีสี่เสา ภายในตूपหรือศาลมักจะมีอยู่ห้องเดียวและจะมีรูปปั้นหรือรูปสลักเป็นรูปต่าง ๆ และต้องมีบริเวณที่ว่างพอที่จะตั้งหรือวางเครื่องบูชาได้พอสมควรเสมอ

สถานที่ตั้ง สถานที่ตั้งศาลต่าปูนั้นทุกคนจะยอมรับว่าเป็นที่สาธารณะเป็นสิทธิเฉพาะของต่าปูที่ใคร ๆ ไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวหรือเข้าไปกระทำในสิ่งที่ไม่ดีไม่งามตามค่านิยมของสังคมนั้น ๆ ไม่ได้เป็นอันตราย ชาวบ้านจะเชื่อกันว่าถ้าใครขึ้นไปกระทำแล้วต่าปูจะโกรธและจะบันดาลภัยพิบัติให้เกิดกับผู้นั้นต่าง ๆ นานา จนที่สุดถึงตายก็มี ด้วยเหตุนี้บริเวณโคของหมู่บ้านก็ตามที่เป็นที่ตั้งของศาลต่าปู จึงกลายเป็นสถานที่สาธารณะที่ศักดิ์สิทธิ์ของหมู่บ้านไปโดยอัตโนมัติ ซึ่งส่วนใหญ่ก็มักจะเป็นบริเวณที่เป็นป่า เรียกว่า คอนต่าปู ชาวบ้านเชื่อว่าทุกอย่างที่อยู่ในบริเวณนั้นเป็นสมบัติของต่าปู (อุษา กลิ่นหอมและคณะ, 2539)

ประเพณีเลี้ยงต่าปู เป็นการบวงสรวงบรรพบุรุษ โดยจะทำการเลี้ยงในวันพุธแรกของเดือน 6 โดยจำเป็นผู้นำในการทำพิธี โดยก่อนวันทำพิธี 1 วัน ชาวบ้านไปหาเต่ามาบวงสรวง ผีปู่ตาเช้าวันพุธที่มีการเลี้ยงผีปู่ตา ชาวบ้านจะนำไก่หรือเงินมาให้เต่าจำ เพื่อซื้อไก่ เต่า เหล้า น้ำดื่ม น้ำอืดลม ตอนเช้ามีด จำ คนในครอบครัวหรือเพื่อนบ้านจะช่วยกันต้มไก่ทั้งตัวไป พอถึงเวลาสายหน่อยชาวบ้านจะไปรวมกันที่คอนต่าปูจากนั้นจะเริ่มพิธี โดยเอาไก่ต้ม เต่าต้ม ลาบเต่า ลาบไก่ และบั้งไก่ถวายพ่อปู่พร้อมเหล้าและเครื่องดื่ม ชาวบ้านผู้ที่ทำการบนไก่และเหล้าไว้ให้นำไปถวายต่าปูด้วยห้ามกินก่อนเสร็จพิธี หลังจากการบวงสรวงเสร็จสิ้นเต่าจำจะนำอาหารมาแจกให้ลูกบ้าน โดยเต่าจำจะเหลือไว้ 1 ตัว เพื่อทำพิธีเลี้ยงคางไก่ เพื่อทำนายว่าผลผลิตทางการเกษตรและดินฟ้าอากาศจะเป็นอย่างไร ถ้าผลผลิตดี คางไก่จะมีรูปร่างเหมือนเคียวเกี่ยวข้าว จากการศึกษาของอุษา กลิ่นหอม (2539, 25-40) กล่าวไว้ว่าการถอดคางไก่เป็นการติดตามตรวจสอบคุณภาพของสิ่งแวดล้อมของหมู่บ้านแบบหนึ่ง เนื่องจากไก่บ้านที่นำมาบวงสรวงกับผีปู่ตานั้นเป็นไก่ที่เลี้ยงอยู่ภายในหมู่บ้าน ถ้าพื้นดินมีอาหารอุดมสมบูรณ์ไก่ก็จะมีอาหารกินมากทำให้กระดูกอ่อนที่บริเวณขากรรไกรล่างมีการเจริญเติบโตได้ดี รูปร่างโค้งงอได้สัดส่วน คำทำนายก็จะดี แต่ถ้าดินไม่มีความอุดมสมบูรณ์หรืออาหารในธรรมชาติมีน้อย กระดูกไก่ก็จะเจริญเติบโตไม่ดี ทำให้คางไก่ไม่สวยงาม การทำนายก็จะมีแต่เรื่องร้ายเกิดในหมู่บ้าน ชาวจะยกหมาจะแพง

2.6.4.3 ศิลปะพื้นบ้าน

ศิลปะพื้นบ้านที่สำคัญของชาวอีสานที่พบเห็นได้ทั่วไป คือ หมอลำ คำว่า ลำ มีความหมายสองอย่าง อย่างหนึ่งเป็นชื่อของเรื่อง อีกอย่างหนึ่งเป็นชื่อของการขับร้อง หรือการลำที่เป็นชื่อของเรื่อง ได้แก่ เรื่องต่าง ๆ เช่น เรื่องนกอกลน้อย เรื่องท้าวคำคำดา เรื่องขูลูนางอั้ว เป็นต้น เรื่องเหล่านี้โบราณแต่งไว้เป็นกลอน แทนที่จะเรียกเรื่องก็เรียกว่าลำ กลอนที่เอามาจากหนังสือลำ เรียกว่ากลอนลำ อีกอย่างหนึ่งหมายถึง การขับร้องหรือการลำ การนำเอาเรื่องในวรรณคดีอีสานมาขับร้องหรือมาลำ เรียกว่าลำ ผู้ที่มีความชำนาญในการขับร้องวรรณคดีอีสาน โดยการท่องจำเอากลอนมาขับร้องหรือผู้ที่ชำนาญในการเล่านิทานเรื่องนั้น เรื่องนี้ หลาย ๆ เรื่อง เรียกว่า หมอลำ วิวัฒนาการของหมอลำ

2.6.4.4 อาหารท้องถิ่น (Local food)

1) ส้มตำ เป็นอาหารความเป็นยอดอาหารของคนอีสาน มีต้นกำเนิดไม่แน่ชัด โดยน่าจะมาจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ของไทยและประเทศลาว ส่วนมากจะทำโดยนำมะละกอดิบ ที่ขูดเป็นเส้นมาตำในครกกับมะเขือเทศลูกเล็ก ถั่วลิสงคั่ว กุ้งแห้ง พริก และกระเทียม ปูรสด้วย น้ำตาลปีบ น้ำปลา ปูดองหรือปลาร้า ให้มีรสเปรี้ยว เค็ม และออกเค็มเล็กน้อย นิยมกินกับข้าวเหนียว และไก่ย่างโดยมีผักสด เช่น กะหล่ำปลี หรือถั่วฝักยาว เป็นเครื่องเคียง ในปัจจุบันส้มตำเป็นอาหารที่แพร่หลายและนิยมรับประทานทุกภาคของประเทศไทยและยังเป็นอาหารไทยที่ขึ้นหน้าขึ้นตาต่อชาวโลกอีกด้วย

2) ข้าวเหนียว เป็นที่นิยมบริโภคอย่างกว้างขวางในประเทศ และเป็นอาหารหลักของประชากรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ นอกจากการบริโภคโดยตรงแล้วยังมีการนำข้าวเหนียวมาเป็นวัตถุดิบในการผลิตสุราพื้นเมือง การผลิตแป้งข้าวเหนียวเพื่ออุตสาหกรรมอาหารและขนมขบเคี้ยว

3) ไก่ย่าง เป็นอาหารยอดนิยมของคนไทย ใ้รับประทานได้ตั้งแต่อาหารจานหลัก อาหารว่าง อาหารเรียกน้ำย่อย หรือกับแกล้ม ซึ่งในแต่ละพื้นที่จะมีสูตรเฉพาะแตกต่างกันออกไป แต่ส่วนใหญ่มักจะนิยมทำให้หนังกรอบเนื้อนุ่ม และมีความหอมจากเครื่องเทศโดยรับประทานกับข้าวเหนียว นอกจากนี้อาจมีการปรุงรสเพิ่มเติม เช่น ทาไ้ด้วยขมิ้นหรือทำเป็นไก่ย่างนมสด ไก่ย่างน้ำผึ้ง เป็นต้น

4) ข้าวหลาม เป็นอาหารชนิดหนึ่งซึ่งในสมัยก่อนคนไทยจะใช้กระบอกไม้ไผ่ในการหุงข้าว ด้วยข้าวที่ได้จะมีลักษณะเป็นทรงกระบอก เชื่อมกันด้วยเยื่อไผ่ทำให้เป็นรูปทรงสวยงาม แต่ในปัจจุบันนี้ คนไทยนิยมนำมารับประทานเป็นขนมหวาน โดยมีส่วนผสม คือ ข้าวเหนียวกะทิและบางตำราจะมีการใส่ถั่วคั่วด้วย

2.6.4.5 ภูมิปัญญาชาวอีสาน

ภูมิปัญญา หมายถึง แบบแผนการดำเนินชีวิตที่มีคุณค่าแสดงถึงความเฉลียวฉลาดของบุคคลและสังคม ซึ่งได้สั่งสมและปฏิบัติสืบต่อกันมา ภูมิปัญญาจะเป็นทรัพยากรบุคคลหรือทรัพยากรความรู้ก็ได้ เช่น วัฒนธรรมการถนอมอาหาร ชาวอีสานมีวิธีการถนอมอาหารหลายวิธี เพื่อเก็บไว้นาน ๆ เช่น ปลาร้า ทำเนื้อมากแห้ง เนื้อนึ่ง ไส้กรอก ส้มผัก และหม่า

1) ปลาร้า เป็นอาหารท้องถิ่นภาคอีสานของไทย และลาว รวมถึงบางส่วนของเวียดนาม โดยมักทำจากปลาน้ำจืดขนาดเล็ก เช่น ปลาสวาย ปลากระดี่มาหมักกับรำข้าวและเกลือ แล้วบรรจุใส่ไห โดยทั่วไปจะหมักไว้ 7-8 เดือน และนำมารับประทานได้ หรือนำไปปรุงอาหารอย่างอื่น เช่น ส้มตำ เป็นต้น โดยส้มตำที่ใส่ปลาร้าจะเรียกว่า ส้มตำลาว หรือส้มตำปลาร้า โดยในบางที่มีค่านิยมว่า หมักให้เกิดหนอนจะยิ่งเพิ่มรสชาติยิ่งขึ้นจากหลักฐานทางโบราณคดีพบว่า ปลาร้าเป็นอาหารของวัฒนธรรมอีสานมานานกว่า 4,000 ปีแล้ว โดยพบวัตถุที่คล้ายกับไหหมักปลาร้าปัจจุบัน การทำปลาร้าได้พัฒนาขึ้นไปสู่ระดับสากลมากขึ้น มีปลาร้าพาสเจอร์ไรซ์ เพื่อฆ่าเชื้อโรคก่อนด้วย หรือปลาร้าอานามย์ แต่ส่วนใหญ่ปลาร้าก็ยังนิยมทำแบบเดิม โดยดักขายตามน้ำหนักตามตลาดสดต่าง ๆ

2) หม่า เป็นวัฒนธรรมการถนอมอาหารประเภทเนื้อที่สั่งสมมาของชาวอีสานในจังหวัดชัยภูมิ เช่น อำเภอภูเขียว และอำเภอกอนสารมีการทำหม่าชั้นคืออยู่หลายแห่งและเป็นการสืบทอดการทำมาช้านานรุ่นต่อรุ่นหม่ามีลักษณะคล้ายกับไส้กรอกอีสาน บ้างทำข้าวขาว บ้างทำข้าวสาลี มีส่วนผสมของเนื้อวัว ข้าวคั่ว ข้าวเหนียวหนึ่ง เกลือพริกป่น กระเทียม ขุรสนิดน้อย ยัดในตัวไส้เทียม ตากลมไว้สักวันสองวันก็รับประทานได้ ชาวอีสานนิยมรับประทานหม่ากับข้าวเหนียวร้อน ๆ พริกสดไว้กัดแก้ลมเอาความเผ็ดหรือจะรับประทานเป็นกับแกล้ม

3) ผ้าจิด (Khit fabric) ผ้าจิด หมายถึง ผ้าลวดลายที่ได้จากการทอด้วยการเพิ่มเส้นด้วยพุ่งพิเศษ โดยใช้ขนเม่นหรือไม้ปลายแหลมจัดซ่อนหรือสะกิดเส้นด้ายอื่นบางเส้นให้สูงขึ้นและเว้นบางเส้นไว้เป็นช่วง ๆ ตลอดหน้าผ้า ทำให้เส้นด้ายยื่นเกิดเป็นช่องว่างเล็กบ้างใหญ่บ้างตามจังหวะของลวดลายที่กำหนด เรียกว่า “เก็บจิด” ปัจจุบันใช้ตะกอ (เขา) ที่ทำขึ้นพิเศษสำหรับยกเส้นด้ายยื่นแล้วจึงสอดเส้นด้ายพุ่งที่เพิ่มเติมพิเศษตามช่องเส้นด้ายยื่นไปจนตลอดความกว้างของหน้าผ้า

4) ผ้ามัดหมี่ (Mudmee fabric) ผ้ามัดหมี่ หมายถึง ผ้าลวดลายที่ได้จากการทอโดยใช้เส้นด้ายที่ใช้เทคนิคการมัดย้อมเส้นด้ายโดยการใช้เชือกมัดให้เป็นลวดลายตามที่กำหนดก่อนแล้วจึงนำไปย้อมสี จะมัดย้อมกี่สีก็ได้ตามต้องการ แล้วจึงนำไปทอ เทคนิคการมัดย้อมเส้นด้าย มี 3 แบบ คือ มัดหมี่ที่ย้อมเฉพาะเส้นด้ายพุ่ง มัดหมี่ที่ย้อมเฉพาะเส้นด้ายยืน และมัดหมี่ที่ย้อมทั้งเส้นด้ายยืนและเส้นด้ายพุ่ง และให้รวมถึงผ้ามัดหมี่ที่นำลายทออื่นมาเป็นลายประกอบหรือลายคั่น เช่น ลายจิด

5) การผลิตผ้าไหมหรือผ้าฝ้ายโดยย้อมสีธรรมชาติ ตามภูมิปัญญาเดิมของคนไทยสมัยโบราณ กำลังเป็นที่นิยมมากขึ้น โดยเฉพาะตลาดส่งออกในแถบยุโรปและญี่ปุ่น เนื่องจากผู้บริโภคในประเทศดังกล่าว นิยมสวมใส่เสื้อผ้าแนวธรรมชาติในสีที่เย็นตา ตัวอย่างสีสันทึบสวยงามและได้จากธรรมชาติ อาทิ ครั่ง ให้สีชมพูจนถึงแดงเข้ม ขึ้นอยู่กับความเป็นกรดเป็นด่างของน้ำที่ใช้ย้อมและจำนวนครั้งที่ลงย้อมส่วนพืชใหม่ที่ถูกค้นพบว่าสามารถนำมาใช้ย้อมสีได้ คือ ไบแก้ว ซึ่งนำมาย้อมเส้นไหมแล้วได้สีเขียวอ่อนอมเทาและดอกดาวเรือง ที่สามารถนำมาอบด้วยไอน้ำและตากแห้ง นำมาย้อมแล้วได้สีเหลืองทองใบสบู่เลือด หรือสบู่แดง เป็นพืชใหม่อีกชนิดหนึ่งที่สามารถนำมาย้อมเส้นไหมได้สีเขียวอมเหลือง เป็นต้น

6) เครื่องดื่มสมุนไพรสำเร็จรูป มีลักษณะเป็นผง และมีสีคล้ายคลึงกัน คือ สีน้ำตาล บรรจุภัณฑ์เป็นถุงพลาสติกใส และปิดถึงโดยใช้ไฟลนถุงเพื่อปิดผนึก ผลิตภัณฑ์เป็นสีขาวและตัวหนังสือสีดำ และมีรายละเอียดประกอบด้วย ชื่อของเครื่องดื่มสมุนไพรสรรพคุณรสชาติของสมุนไพรจะมีรสหวานของน้ำตาลและรสเผ็ดร้อนของสมุนไพรเล็กน้อยและมีกลิ่นของสมุนไพรผสมด้วย

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าแหล่งท่องเที่ยวในเขตบริการด้านการศึกษาของวิทยาลัยการอาชีพชุมแพ มีแหล่งท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สวยงาม มีประเพณีและวัฒนธรรมเป็นที่ดึงดูดใจของนักท่องเที่ยว บางแห่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์มีอาณาเขตครอบคลุมพื้นที่หลายจังหวัด เช่น เพชรบูรณ์ เลย ขอนแก่น ชัยภูมิ เป็นต้น การพัฒนาทางด้านศักยภาพในการสื่อสารกับชาวต่างชาติ จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง และเป็นเครื่องมืออันสำคัญที่จะทำให้การพัฒนาการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวที่ว่่านน่าสนใจและจงใจให้ชาวต่างประเทศมาท่องเที่ยวมากขึ้น

2.7 แนวคิดเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว

ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว เป็นภาษาสากลที่ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสาร (A mean of communication) ระหว่างบุคคลต่างเชื้อชาติหรือต่างภาษา และวัฒนธรรม การเดินทางเพื่อการท่องเที่ยว (Travel) การไปเที่ยวเป็นหมู่คณะ(Tour) การเยี่ยมชม (Visit) การไปเที่ยวในช่วงเวลาอันสั้น หรือการทัศนจร (Excursion) ที่มีความรู้ความเข้าใจภาษาอังกฤษ ทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนที่ดี จะได้เปรียบบุคคลอื่นที่ไม่เข้าใจการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะการท่องเที่ยวหรือการนำเที่ยวที่ว่่านจะเป็นการท่องเที่ยวภายในประเทศ (Domestic tour) หรือการนำเที่ยวระหว่างประเทศ (International tour)

ประกอบ ผลงาม (2544 :15) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษที่ใช้ในธุรกิจการท่องเที่ยว มีลักษณะโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่เหมือนกับภาษาอังกฤษทั่วไป หากแต่ภาษาอังกฤษที่ใช้ในธุรกิจการท่องเที่ยวมีคำศัพท์และสำนวนเฉพาะสาขา (Technical term) อีกทั้งมีกลวิธีหรือลีลาในการใช้ภาษา

นัยนา ทองศรีเกศ (2528 : 9) กล่าวว่าในระยะเวลา 20 กว่าปีที่ผ่านมา ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมวลชนและประชาสัมพันธ์ ภาษาอังกฤษสำหรับเลขานุการ ได้ใช้หลักการการเรียนการสอน ESP หรือภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (English for specific) อย่างเป็นทางการการเรียนการสอนที่แพร่หลายในวงการศึกษาระดับมัธยมศึกษาของไทย ทั้งนี้ก็เพราะว่า ESP นั้นเป็นการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนในแต่ละสาขาอาชีพ และผู้เรียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ทันทีอย่างเหมาะสม

จากแนวคิดดังกล่าวสรุปได้ว่า ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว นอกจะเป็นภาษาที่ใช้สำหรับสื่อสารระหว่างบุคคลในท้องถิ่นกับนักท่องเที่ยวต่างชาติแล้ว ควรเป็นภาษาให้ข้อมูลบอกข้อเท็จจริง หรืออธิบายความสำคัญเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวที่นั่น ๆ ด้วย

2.8 บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว (English for tourism)

บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว เป็นรายวิชาที่นักศึกษาฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน เนื้อหาเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในประเทศไทยและต่างประเทศ บริการท่องเที่ยว การโรงแรม การต้อนรับ การจองห้องพัก ศึกษาความหมายของคำและศัพท์เทคนิค พื้นฐานทางการท่องเที่ยว การใช้ภาษาในการขอและให้ข้อมูล การให้บริการ การแสดงความคิดเห็นโดยใช้ภาษาและท่าทางในการสื่อสารอย่างเหมาะสมกับวัฒนธรรม ประเพณีของเจ้าของภาษา ค้นคว้าเรื่องราวเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว การให้บริการของโรงแรมจากแหล่ง การเรียนรู้ที่หลากหลาย การวางแผนการเรียนโดยใช้สื่อเทคโนโลยีที่มีอยู่ในศูนย์การเรียนรู้ ในสถานศึกษา และนอกสถานศึกษา (กรมอาชีวศึกษา, 2546 : 31) โดยมีจุดประสงค์รายวิชา และมาตรฐานรายวิชา รายละเอียดดังต่อไปนี้

2.8.1 จุดประสงค์รายวิชา

รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว จัดทำขึ้นเพื่อมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจคำศัพท์เทคนิคพื้นฐานของการท่องเที่ยว มีความรู้ความเข้าใจการอ่าน เนื้อหาทางธุรกิจการท่องเที่ยวนิยมชมชื่น มีความรู้ความเข้าใจการฟัง – การพูด ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว วางแผนและจัดการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยใช้กลยุทธ์ในการเรียนที่เหมาะสมจากศูนย์การเรียนรู้ทั้งในและนอกสถานศึกษา และถ่ายทอดประสบการณ์ที่ได้รับ จากการค้นคว้าเนื้อหาสาระด้านการท่องเที่ยวเป็นภาษาอังกฤษ

2.8.2 มาตรฐานรายวิชา

กำหนดให้ผู้เรียนที่ได้ศึกษาบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นแล้ว ผู้เรียนต้องมีทักษะและความสามารถในการบอกความหมายของคำศัพท์เทคนิคด้านการท่องเที่ยวเป็นภาษาอังกฤษ ถ่ายโอนและสรุปข้อมูลหรือเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว แผนที่รายการท่องเที่ยว นำเสนอ รายงาน เรื่องที่เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในชุมชน หรือสถานที่ที่มีชื่อเสียงทั้งในและนอกประเทศ สนทนาเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องราวด้านการบริการท่องเที่ยวในชุมชน โดยใช้ภาษาตามมารยาทสังคมและประเมินความก้าวหน้าการเรียนภาษาอังกฤษท่องเที่ยวของตน บอกจุดเด่นจุดด้อย โดยเปรียบเทียบกับเป้าหมายที่ตั้งไว้

2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.9.1 งานวิจัยในประเทศ

วนิดา ดวงฤทธิ์ (2543 : 43-45) ได้ศึกษาผลการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นตามความสนใจของนักเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะการอ่านภาษาอังกฤษกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 10 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 ซึ่งคัดเลือกโดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีพัฒนาการทางทักษะการอ่านในด้านการจับใจความสำคัญ ความเข้าใจความหมายของศัพท์ ความเข้าใจรายละเอียดของเนื้อเรื่อง การใช้ภาษาอยู่ในระดับมาก ส่วนพฤติกรรมด้านความพยายามในการทำ ความเข้าใจ และความพยายามในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง

วรพร สุนทรวัฒน์ศิริ (2543 : บทคัดย่อ) ซึ่งศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารธุรกิจ ตามหลักการจัดการศึกษาแบบเน้นผลการเรียน สำหรับนักศึกษาสาขาการบริหารธุรกิจ วิชาเอกภาษาอังกฤษธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ผลการวิจัยพบว่าความ

ประกอบ ผลงาน (2545 : บทคัดย่อ) ได้รายงานการวิจัยการศึกษา เรื่องเจตคติและความประทับใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่ได้มาเยือนประเทศไทย :กรณีศึกษาจังหวัดเลย ผลการวิจัยพบว่า ในภาพรวมชาวต่างชาติมีเจตคติที่ดีและความประทับใจ ต่อประเทศไทยโดยเฉพาะในด้านวัฒนธรรม ประเพณีไทย แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ และอาหารไทยตามลำดับ ส่วนปัญหาและความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ พบว่ามีปัญหาในด้านการสื่อสารกับคนในท้องถิ่นและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ปัญหาเรื่องความสะดวก รวดเร็วของการบริการ ปัญหาด้านสุขอนามัย ปัญหาด้านคมนาคมและปัญหาถูกเอาเปรียบจากกลุ่มมิชชันนารี โดยความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ คือ ต้องการให้รัฐบาลและผู้เกี่ยวข้องแก้ไขปัญหาดังกล่าว เช่น การจัดให้มีผู้ที่มีความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษให้เพียงพอต่อการให้บริการนักท่องเที่ยวต่างชาติ การปรับปรุงด้านการบริการอย่างเต็มใจและเป็นระบบ การจัดตั้งศูนย์ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ ยกระดับมาตรฐานงานบริการอย่างกว้างขวางและทั่วถึงทุกภูมิภาค จัดระบบคมนาคมที่มีประสิทธิภาพ และปัญหาการเอาเปรียบนักท่องเที่ยวต่างชาติ

อารีย์ จุฑ์เยี่ยม (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า บทเรียนวิชาภาษาอังกฤษท่องเที่ยวสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารด้านทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน หลังจากเรียนด้วยบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว แสดงให้เห็นว่าการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาวิชาภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

กุลประภัสสร สิงห์ระอุดม (2551) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความต้องการเพื่อการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องการบริหารจัดการการท่องเที่ยวสำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อการศึกษาความต้องการในการฝึกอบรมและเพื่อการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเรื่องการบริหารจัดการการท่องเที่ยว สำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผลการศึกษาค้นคว้าความต้องการ

อรดา โอภาสรัตนกร ชไมพร พุทธรัตน์ และทิพวรรณ ทองขุนคำ (2549) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความต้องการของประชาชนบ้านคีรีวงในการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบความต้องการในประเด็นของการสนทนา คือ ชาวบ้านคีรีวง จังหวัดนครศรีธรรมราชที่มีชื่อเสียงด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ มีความรู้ในประเด็นของการพูดคุยกับชาวต่างชาติในทักษะการฟัง และพูด โดยชาวคีรีวงส่วนใหญ่ต้องการเรียนหัวข้อต่างๆ ไป เช่น การทักทาย ขอบคุณ กล่าวต้อนรับ แนะนำตัวเอง และถามความต้องการของนักท่องเที่ยว เพราะชาวบ้านส่วนใหญ่ต้องการแสดงออกถึงมารยาทสากล และความเป็นเจ้าบ้านที่ดีด้วยการสร้างสัมพันธภาพและเป็นมิตรกับชาวต่างชาติ ส่วนหัวข้อที่ชาวบ้านต้องการอ่าน และเขียนมากที่สุดคือข้อควรปฏิบัติ และไม่ควรถูกปฏิบัติในชุมชน เพราะชาวไทยและชาวต่างชาติมีวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

2.9.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

คอรี (Corey, 1986 : 5-11) ได้ศึกษาผลการใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาที่สองสำหรับผู้อพยพชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่ต้องการไปตั้งถิ่นฐานในสหรัฐอเมริกา หลักสูตรนี้เป็นหลักสูตรที่ยืดรูปแบบความสามารถด้านการใช้ภาษาของรัฐโอเรกอนเป็นหลัก พัฒนาโดยผู้เชี่ยวชาญซึ่งนำหัวข้อหลัก เพื่อพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษ หลักสูตรท้องถิ่นมาตรฐานซึ่งใช้กันโดยทั่วไปในหลายค่ายอพยพได้รับการพัฒนาเพื่อแสดงให้เห็นถึงความสามารถด้านภาษาระดับกลาง 3 ด้าน ส่วนหลักสูตรระดับต้นจะถูกแยกไปพัฒนาในภายหลัง ในหลักสูตรรัฐโอเรกอนทักษะการพูดและเขียนจะถูกแยกออกจากทักษะการฟังและอ่าน หลังจากการสร้างหลักสูตร ความสามารถด้านภาษาหลาย ๆ ด้านจะถูกผนวกเข้าไปตัดออกและทบทวนใหม่ เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงสภาวะการเปลี่ยนแปลงด้านภาษาและวัฒนธรรมที่ผู้อพยพจะต้องประสบตั้งแต่ย้ายถิ่นฐานเข้ามาในสหรัฐอเมริกา

เคที (Kathy, 2003 อ้างถึงใน ชายิกา ปรีพูล, 2547) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ของนักเรียนโดยใช้ชุดการสอนแบบกลวิธี ผู้เรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนระดับประถมศึกษา มีความต้องการทักษะความเข้าใจภาษาพูด สำหรับการเข้าเรียนในชั้นเรียนที่มีเนื้อหาในเชิงวิชาการ แต่กลวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพมักจะไม่มีหลักสูตรภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง การศึกษาค้นคว้าทั้งนี้ได้ทดสอบสมมุติฐานในการใช้ชุดการสอนแบบกลวิธีโดยเน้นทักษะการฟัง เพื่อพัฒนาทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจในการเรียนภาษาอังกฤษในรูปแบบเนื้อหาเชิงวิชาการ หลังจากได้เรียนรู้จากการชุดการสอนแบบกลวิธีทักษะการฟังทั้ง 15 กลวิธี ผู้เรียนได้รับการ

กราซี (Chazi, 2003 : 4-6) ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดการเรียนแบบร่วมมือ การเรียนรู้ในวิชาภาษาอังกฤษ ในรูปแบบของผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาต่างประเทศ การยอมรับแห่งตนในเชิงวิชาการและการรับรู้เรื่องความแตกต่างในโรงเรียน งานวิจัยนี้ได้ศึกษาผลของชุดการเรียนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ ในการอ่านภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศ และความตระหนักแห่งตนในเชิงวิชาการ รวมทั้งลดความรู้สึกรังเกียจของความแตกต่างในโรงเรียน นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาชาวเลบานอนจำนวน 56 คน ที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศ ได้เข้าร่วมในการวิจัยศึกษาค้นคว้า กระบวนการวิจัยประกอบด้วยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่มีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ผลการวิจัยพบว่า ไม่มีความแตกต่างของตัวแปร ความตระหนักแห่งตนและการรับรู้ถึงความแตกต่างในโรงเรียน ในขณะที่ตัวแปรในเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการศึกษาค้นคว้าและรวบรวมผลงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่กล่าวมาแล้ว แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาทักษะต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการสื่อสาร เป็นแนวทางที่ได้รับความสนใจ อย่างกว้างขวาง ผลงานวิจัยพอสรุปได้ว่า แนวทางการพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษ ต้องสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน สอดคล้องกับสภาพความต้องการของท้องถิ่น และควรมีประสิทธิภาพของบทเรียน เพื่อให้เกิดผลโดยตรงต่อผู้เรียน เหตุจูงใจประการหนึ่ง คือ ปัญหา เกี่ยวกับการสื่อสาร และการประชาสัมพันธ์หรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของนักศึกษา และประชาชนในแหล่งท่องเที่ยวท้องถิ่น กับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ จังหวัดขอนแก่น เพื่อให้ได้ผลวิจัยที่จะใช้เป็นแนวทางการพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว นักศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องต่อไป

2.10 กรอบและแนวคิดของการวิจัย

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยดังกล่าว สามารถประมวลเป็นกรอบและแนวคิดสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ได้ดังต่อไปนี้

ภาพประกอบที่ 1 แผนภูมิแสดงกรอบและแนวคิดของการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาความต้องการของชุมชน ด้านเนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น และนำผลการสำรวจดังกล่าวไปพัฒนาเป็นบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น เพื่อใช้เสริมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ ระเบียบวิธีการวิจัยเป็นการประยุกต์วิธีการทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยได้ดำเนินการตามขั้นตอนของดังต่อไปนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.3 การสร้างเครื่องมือ
- 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นคณะครูผู้สอนภาษาอังกฤษทั้งหมด จำนวน 5 คน นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 ปีการศึกษา 2551 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ จังหวัดขอนแก่น จำนวน 160 และประชาชนที่เกี่ยวข้องในสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ในเขตบริการของวิทยาลัยการอาชีพชุมแพ จังหวัดขอนแก่น

3.1.2 กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

3.1.2.1 กลุ่มเป้าหมายที่เป็นตัวแทนชุมชน

ผู้วิจัยทำการคัดเลือกกลุ่มเป้าหมายที่เป็นตัวแทนชุมชน จำนวน 142 คน ใช้ในการสำรวจความต้องการเนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น โดยคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) จากกลุ่มครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษทั้งหมด จำนวน 2 คน นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ จังหวัดขอนแก่น ปีการศึกษา 2552 ที่กำลังศึกษาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จำนวน 2 ห้องเรียน คือ นักศึกษาแผนก บัญชี 20 คน นักศึกษา

- 1) ข้าราชการตำรวจ
- 2) ข้าราชการครู
- 3) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
- 4) ตัวแทนองค์กรการท้องถิ่น
- 5) ผู้ประกอบการท่องเที่ยว
- 6) ผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยว
- 7) ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ
- 8) ผู้ให้บริการในด้านการท่องเที่ยว
- 9) นักท่องเที่ยว
- 10) ประชาชนทั่วไป

3.1.2.2 กลุ่มเป้าหมายที่ใช้บทเรียน

ผู้วิจัยการคัดเลือกกลุ่มเป้าหมายที่ใช้บทเรียน จำนวน 16 คน ประกอบด้วย ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษทั้งหมด จำนวน 5 คน และตัวแทนนักศึกษาระดับปริญญาตรีวิชาชีพชั้นปีที่ 3 จำนวน 11 คน ประกอบด้วย ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษในสถาบันเดิม 3.00 ขึ้นไป จำนวน 3 คน ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ย 2.5 ขึ้นไป จำนวน 4 คน และผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ย 2.00 ขึ้นไป จำนวน 4 คน โดยให้กลุ่มเป้าหมายศึกษาแบบเรียน แล้วทำการประเมินเพื่อยืนยันคุณภาพและความเหมาะสมของบทเรียน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

3.2.1 แบบสำรวจความต้องการเนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นที่ชุมชนต้องการ

3.2.2 บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น เพื่อเป็นบทเรียนเสริมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ ฉบับร่าง

3.2.3 แบบตรวจสอบเนื้อหาและคุณภาพของบทเรียน

3.3 การสร้างเครื่องมือ

3.3.1 แบบสำรวจความต้องการเนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นที่ชุมชนต้องการ มีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

3.3.1.1 ศึกษาหลักสูตร แนวคิด ทฤษฎี การสร้างเครื่องมือที่เกี่ยวข้อง

3.3.1.2 ศึกษางานวิจัย วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้อง

3.3.1.3 กำหนดกรอบแนวคิด ทฤษฎี หลักการสร้างเครื่องมือ

3.3.1.4 ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือแบบสอบถามและเสนออาจารย์ที่ปรึกษา

3.3.1.5 เสนอเครื่องมือต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา

3.3.1.6 ปรับปรุงเครื่องมือให้เป็นฉบับสมบูรณ์ และนำเครื่องมือไปดำเนินการเก็บ

รวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

3.3.2 การสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นเพื่อเป็นบทเรียนเสริมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ

ผู้วิจัยได้ประยุกต์ 6 ขั้นตอน ของวิธีการสร้างบทเรียนของ ฮัทชินสัน และ ออลาน (Hutchinson and Alan, 1990: 91) โดยกำหนดใหม่เป็น 11 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 วิเคราะห์เป้าหมายและความต้องการโดยอ้างอิงจากผลการสำรวจความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

ขั้นที่ 2 วิเคราะห์เนื้อหาและหลักสูตร

ขั้นที่ 3 เลือกเนื้อหาการสอนที่น่าสนใจ

ขั้นที่ 4 กำหนดทักษะการสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหา

ขั้นที่ 5 ลำดับการปรับปรุงเนื้อหาตามความจำเป็นเพื่อให้ตรงตามทักษะการสอนที่ต้องการ

ขั้นที่ 6 กำหนดกิจกรรมตามทักษะนั้น ๆ

ขั้นที่ 7 กำหนดแบบการประเมินผล

ขั้นที่ 8 เสนอบทเรียนต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง

และความเหมาะสม

ขั้นที่ 9 ปรับปรุงบทเรียนตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ

ขั้นที่ 10 เสนอบทเรียนที่จัดทำขึ้นต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อประเมินคุณภาพความถูกต้อง และ

ความเหมาะสมของบทเรียน ครั้งที่ 1

ขั้นที่ 11 ประเมินคุณภาพความถูกต้อง และความเหมาะสมของบทเรียนครั้งที่ 2 โดยครูผู้สอน และตัวแทนนักศึกษาที่ใช้บทเรียนเพื่อยืนยันความถูกต้องและความเหมาะสมของบทเรียน

3.3.3 แบบตรวจสอบเนื้อหาและคุณภาพของบทเรียน สร้างตามกรอบมาตรฐานการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยมีขั้นตอนดังนี้

3.3.3.1 กำหนดกรอบการประเมินให้สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้

3.3.3.2 กำหนดหัวข้อหลักและหัวข้อย่อยในแบบตรวจสอบเนื้อหาและคุณภาพ บทเรียนตามที่กรอบตั้งไว้ ให้สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ และบทเรียนที่พัฒนาขึ้น

3.3.3.3 สร้างแบบตรวจสอบเนื้อหาและคุณภาพของบทเรียน โดยจัดทำเป็นแบบ ประเมินระดับคุณภาพบทเรียนและคำถามปลายเปิดสำหรับข้อเสนอแนะในการปรับปรุงบทเรียน

3.3.3.4 เสนอเครื่องมือต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความ สอดคล้องและความเหมาะสมของแบบตรวจสอบเนื้อหาและคุณภาพบทเรียน

3.3.3.6 ปรับปรุงแบบตรวจสอบเนื้อหาและคุณภาพบทเรียนให้เป็นฉบับสมบูรณ์

3.3.3.6 เสนอแบบตรวจสอบต่อผู้เชี่ยวชาญ คณะครูและตัวแทนนักศึกษาเพื่อประเมิน คุณภาพและความเหมาะสมของบทเรียน

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.4.1 นำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย เพื่อศึกษาความต้องการเนื้อหาบทเรียน ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

3.4.2 รวบรวมแบบสำรวจแล้วนำไปวิเคราะห์ข้อมูล และศึกษาปัญหา นำผลที่ได้มาวิเคราะห์ ปัญหา เพื่อเป็นแนวทางในการปรึกษากับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ และนักศึกษาในการออกแบบการ เรียนรู้ และสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว

3.4.3 เสนอผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและประเมินบทเรียน

3.4.4 ปรับปรุงบทเรียนตามผลประเมินและคำแนะนำ

3.3.5 เสนอให้ครูผู้สอนและตัวแทนนักศึกษาประเมินบทเรียนเพื่อยืนยันคุณภาพและความ เหมาะสมของบทเรียน

3.3.6 ปรับปรุงบทเรียนฉบับสมบูรณ์ตามผลประเมินและข้อเสนอแนะ

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ด้าน ดังนี้

3.5.1 ข้อมูลเชิงปริมาณด้านการวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการเนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นของคณะครู นักศึกษา รวมทั้งผู้เกี่ยวข้องในแหล่งท่องเที่ยวท้องถิ่น และหาค่าร้อยละ (%) ของความต้องการ นำผลที่ได้มาวิเคราะห์สำหรับเป็นแนวทางในการสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว

3.5.2 ข้อมูลเชิงปริมาณ ด้านการวิเคราะห์คุณภาพและความเหมาะสมของบทเรียน โดยศึกษาระดับความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ครูผู้สอน และตัวแทนนักศึกษาโดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของความคิดเห็น ที่มีต่อบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น 5 ด้าน คือ

- 1) ความถูกต้องและชัดเจนของเนื้อหา และโครงสร้างบทเรียน
- 2) ความเหมาะสมของแบบฝึกหัด
- 3) ความเหมาะสมของกิจกรรมฝึกทักษะการเรียนรู้
- 4) ประโยชน์ต่องานวิชาการ
- 5) ประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

3.5.3 ข้อมูลเชิงคุณภาพ เป็นการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) ซึ่งเป็นการบรรยายเชิงสรุปความของประเด็นเนื้อหาต่าง ๆ

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.6.1 สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลความต้องการเนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นของคณะครู นักศึกษา รวมทั้งผู้เกี่ยวข้องในแหล่งท่องเที่ยวท้องถิ่น ใช้วิธีการหาค่าร้อยละ (%)

3.6.2 สถิติใช้วิเคราะห์ระดับคุณภาพบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นใช้วิธีการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และนำค่าเฉลี่ยมาแปลความเป็นระดับคุณภาพบทเรียน 3 ระดับ โดยใช้อ้างอิงจากเกณฑ์การพิจารณาคุณภาพของเบสท์ (Best, 1963: 204-208) ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.55-5.00 แปลความ มีคุณภาพระดับสูง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.55-3.54 แปลความ มีคุณภาพระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-2.54 แปลความ มีคุณภาพระดับต่ำ ควรปรับปรุง

บทที่ 4

ผลการวิจัย

จากการสำรวจความคิดเห็นของชุมชนด้านเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น การนำความต้องการดังกล่าวไปสร้างบทเรียน และหลังจากการทดลองบทเรียนดังกล่าวเพื่อตรวจสอบคุณภาพ ความถูกต้อง และความเหมาะสมของเนื้อหา ให้เสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

4.1 ความต้องการเนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

จากการศึกษาความต้องการเกี่ยวกับการสร้างเนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น สำหรับใช้เสริมการเรียนรู้ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่3 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการสำรวจความต้องการเบื้องต้น เพื่อเป็นข้อมูลในการนำไปสร้างเป็นบทเรียนตามความต้องการของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอกอนสารและอำเภอกุฉินารายณ์ ได้ผลการสำรวจระดับความต้องการการวิเคราะห์แบบสอบถามทั้งหมดจำนวน 142 ฉบับ เนื้อหา 9 ด้าน 68 ดังรายละเอียดในตาราง 1-9 และสรุปข้อเสนอแนะที่พบดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น
ด้านประวัติศาสตร์ในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอภูผาม่าน

ประเด็นเนื้อหา	ระดับความต้องการ : จำนวนคน (ร้อยละ)			
	มาก	น้อย	ไม่ต้องการ	ไม่แสดงความ ความคิดเห็น
1.ประวัติศาสตร์ของอำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอภูผาม่าน				
1.1 เหตุการณ์สำคัญในอดีต	85 (59.8)	55 (39.7)	1 (0.7)	1 (0.7)
1.2 บุคคลสำคัญในอดีต				
1.2.1 หมิ่นอร่ามคำแหง	56 (39.4)	76 (53.5)	2 (1.4)	8 (5.6)
1.2.2 ชุนบุญบาลบำรุง	49 (35.5)	74 (52)	4 (2.8)	15 (10.6)
1.3 โบราณสถานและโบราณวัตถุ				
1.3.1 พระธาตุแก้งกอย	70 (49.3)	68 (47.9)	3 (2.1)	1 (0.7)
1.3.2 แหล่งโบราณคดีโนนเมือง	67 (47.2)	59 (41.5)	2 (1.4)	14 (9.8)
1.3.3 หลวงปู่พระครูเหล็ก	58 (40.8)	65 (45.8)	4 (2.8)	15 (10.6)
1.3.4 พระพุทธรูปสองพี่น้อง	63 (44.4)	69 (48.6)	1 (0.7)	6 (6.3)

สรุปลำดับประเด็นจากความต้องการเนื้อหาเรื่อง ประวัติศาสตร์ของอำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอภูผาม่านจาก มากไปหาน้อยคือ 1.เหตุการณ์สำคัญในอดีต (59.88) 2. หมิ่นอร่ามคำแหง (39.4) 3. ชุนบุญบาลบำรุง (34.5) เรื่อง โบราณสถานและโบราณวัตถุ คือ 1.พระธาตุแก้งกอย (49.3) 2. แหล่งโบราณคดีโนนเมือง (47.2) 3. พระพุทธรูปสองพี่น้อง (44.4) 4. หลวงปู่พระครูเหล็ก (40.8)

จากตารางที่ 1 ซึ่งแสดงผลการสำรวจระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นด้านประวัติศาสตร์ของอำเภอชุมแพ อำเภอคอนสารและอำเภอภูผาม่าน ผลการสำรวจพบว่า เนื้อหาที่ชุมชนมีความต้องการมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ 1) เหตุการณ์สำคัญในอดีต (59.8%) 2) พระธาตุแก้งกอย (49.3%) และ 3) แหล่งโบราณคดีโนนเมือง (47.2%) ส่วนเนื้อหาที่มีความต้องการน้อยที่สุดคือ ประวัติชุนบาลบำรุง (34.5%)

ตารางที่ 2 แสดงระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น
ด้านภูมิศาสตร์กายภาพ ในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอภูผาม่าน

ประเด็นเนื้อหา	ระดับความต้องการ : จำนวนคน (ร้อยละ)			
	มาก	น้อย	ไม่ต้องการ	ไม่แสดงความคิดเห็น
2. ลักษณะทางภูมิศาสตร์กายภาพของ อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอ ภูผาม่าน				
2.1 ลักษณะทางภูมิศาสตร์				
2.1.1 ที่ตั้ง อาณาเขต	65(45.8)	75(52.8)	1(0.7)	1(0.7)
2.1.2 ภูมิประเทศ อากาศ	65(45.8)	75(52.8)	1(0.7)	1(0.7)
2.1.3 พืชพรรณธรรมชาติ	63(44.4)	63(44.4)	4(2.8)	15(8.4)
2.2 สถานที่ท่องเที่ยวในเขตพื้นที่ อำเภอคอนสาร				
2.3.1 เขื่อนจุฬาภรณ์	89(62.6)	52(6.6)	-	1(0.7)
2.3.2 หุ่นกะมั่ง	94(66.2)	45(31.7)	-	3(2.1)
2.2.3 น้ำพุค้ำพลาว	81(57)	54(38)	4(2.8)	3(2.1)
2.2.4 น้ำพุคานาเลา	63(44.4)	68(47.9)	8(5.6)	3(2.1)
2.3.5 น้ำพุคานางเดือน	58(40.8)	75(52.8)	6(4.2)	3(2.1)
2.3.6 น้ำพุคาลาดวนารมย์	58(40.8)	71(50)	9(6.3)	4(2.8)

สรุปลำดับประเด็นจากความต้องการเนื้อหาเรื่อง ลักษณะทางภูมิศาสตร์กายภาพในเขตพื้นที่
อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอภูผาม่าน จากมากไปหาน้อยคือ 1. ที่ตั้ง อาณาเขต (45.8) 2.
ภูมิประเทศ อากาศ (45.8) 3. พืชพรรณธรรมชาติ (44.4) สถานที่ท่องเที่ยวในเขตพื้นที่อำเภอคอนสาร
คือ 1. หุ่นกะมั่ง (66.2) 2. เขื่อนจุฬาภรณ์ (62.2) 3. น้ำพุค้ำพลาว (57) 4. น้ำพุคานาเลา (44.4) 5. น้ำพุคานาง
เดือน (40.8) 6. น้ำพุคาลาดวนารมย์ (40.8)

จากตารางที่ 2 ซึ่งแสดงผลการสำรวจระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษ
เพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นด้านภูมิศาสตร์กายภาพในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสารและ
อำเภอภูผาม่าน ผลการสำรวจพบว่า เนื้อหาที่ชุมชนมีความต้องการมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ 1) หุ่น
กะมั่ง (66.2%) 2) ถ้ำค้ำคว (65.5%) และ 3) เขื่อนจุฬาภรณ์ (62.6%) ส่วนเนื้อหาที่มีความต้องการ
น้อยที่สุดคือ น้ำพุคานางเดือนและน้ำพุคาลาดวนารมย์ (40.8%)

ตารางที่ 3 แสดงระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น
ด้านประชากร ในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอภูผาม่าน

ประเด็นเนื้อหา	ระดับความต้องการ : จำนวนคน (ร้อยละ)			
	มาก	น้อย	ไม่ต้องการ	ไม่แสดงความคิดเห็น
3. ประชากร				
3.1 เชื้อชาติ	61(42.9)	70(50)	6(4.2)	4(2.8)
3.2 ศาสนา	59(41.5)	73(51.4)	5(3.5)	5(3.5)
3.3 ภาษาถิ่น	65(45.8)	68(47.9)	4(2.8)	5(3.5)
3.4 อาชีพ	59(41.5)	63(44.4)	2(1.4)	18(12.7)

สรุปลำดับประเด็นจากความต้องการเนื้อหาด้านประชากร ในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอภูผาม่านมากไปหาน้อยคือ 1. ภาษาถิ่น 2. เชื้อชาติ 3. ศาสนา 4. อาชีพ

จากตารางที่ 3 ซึ่งแสดงผลการสำรวจระดับความต้องการของเนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นด้านประชากรในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสารและอำเภอภูผาม่าน ผลการสำรวจพบว่า เนื้อหาที่ชุมชนมีความต้องการมากที่สุด 2 อันดับแรก คือ 1) ภาษาถิ่น (45.8%) 2) เชื้อชาติ (42.9%) ส่วนเนื้อหาที่มีความต้องการน้อยที่สุดคือ ศาสนาและอาชีพ (41.5%)

ตารางที่ 4 แสดงระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น
ด้านอาหารท้องถิ่น ในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอกอนสาร และอำเภอภูผาม่าน

ประเด็นเนื้อหา	ระดับความต้องการ : จำนวนคน (ร้อยละ)			
	มาก	น้อย	ไม่ต้องการ	ไม่แสดงความ ความคิดเห็น
4. อาหารท้องถิ่น				
4.1 ส้มตำ	74(52.1)	60(42.2)	4(2.8)	4(2.8)
4.2 ไก่ย่าง	66(46.5)	67(47.2)	6(4.2)	3(2.1)
4.3 ปลาเผา	62(43.6)	66(46.5)	10(7)	4(2.8)
4.4 ลาบหมู ไก่ ปลา เนื้อ	57(40.1)	77(54.2)	4(2.8)	4(2.8)
4.5 ก้อยไข่มดแดง	64(45.1)	71(50)	3(2.1)	4(2.8)
4.6 แกงผักหวาน หน่อไม้ จี๋เหล็ก	65(45.8)	72(50.7)	1(0.7)	4(2.8)
4.7 ห่อหมก	58(40.8)	74(52.1)	4(2.8)	6(4.2)
4.8 ปั่นปลา แจ่วบอง	69(48.6)	62(43.6)	6(4.2)	5(3.5)
4.9 คั่วเนื้อ คั่วปลา	62(43.6)	66(46.5)	9(6.3)	5(3.5)
4.10 ซุปมะเขือ	49(34.5)	74(52.1)	1(0.7)	9(6.3)

สรุปลำดับประเด็นจากความต้องการเนื้อหาเรื่องอาหารท้องถิ่นจากมากไปหาน้อย ได้แก่ 1. ส้มตำ (52.1) 2. ปั่นปลา แจ่วบอง (48.6) 3. ไก่ย่าง (46.5) 4. แกงผักหวาน หน่อไม้ จี๋เหล็ก (45.8) 5. ก้อยไข่มดแดง (45.1) 6. ปลาเผา (43.6) 7. คั่วเนื้อ คั่วปลา (43.6) 8. ห่อหมก (40.8) 9. ลาบหมู ไก่ ปลา เนื้อ (40.1) 10. ซุปมะเขือ (34.5)

จากตารางที่ 4 ซึ่งแสดงผลการสำรวจระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นด้านอาหารท้องถิ่นในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอกอนสารและอำเภอภูผาม่าน ผลการสำรวจพบว่า เนื้อหาที่ชุมชนมีความต้องการมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ 1) ส้มตำ (52.1%) 2) ปั่นปลาและแจ่วบอง (48.6%) และ 3) ไก่ย่าง (46.5%) ส่วนเนื้อหาที่มีความต้องการน้อยที่สุดคือ ซุปมะเขือ (34.5%)

ตารางที่ 5 แสดงระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น
ด้านวิถีชีวิตของคนในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอภูผาม่าน

ประเด็นเนื้อหา	ระดับความต้องการ : จำนวนคน (ร้อยละ)			
	มาก	น้อย	ไม่ต้องการ	ไม่แสดงความ ความคิดเห็น
5. วิถีชีวิตของคนท้องถิ่น				
5.1 การแต่งกาย	59(41.5)	74(52.1)	5(3.5)	4(2.8)
5.2 ความเชื่อเรื่องบุญกรรม	59(41.5)	72(50.7)	9(6.3)	2(1.4)
5.3 ความเชื่อเรื่องคอนตาปู่	49(34.5)	80(56.3)	9(6.3)	4(2.8)
5.4 ภูมิปัญญาท้องถิ่น (กระติบข้าว ปลาร้า)	65(45.8)	68(47.9)	3(2.1)	6(4.2)

สรุปลำดับประเด็นจากความต้องการเนื้อหาด้านวิถีชีวิตของคนในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอภูผาม่าน จากมากไปหาน้อย ได้แก่ 1. ภูมิปัญญาท้องถิ่น (กระติบข้าว ปลาร้า) (45.8) 2. การแต่งกาย (41.5) 3. ความเชื่อเรื่องบุญกรรม (41.5) 4. ความเชื่อเรื่องคอนตาปู่ (34.5)

จากตารางที่ 5 ซึ่งแสดงผลการสำรวจระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นด้านวิถีชีวิตของคนในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสารและอำเภอภูผาม่าน ผลการสำรวจพบว่า เนื้อหาที่ชุมชนมีความต้องการมากที่สุด 2 อันดับแรก คือ 1) ภูมิปัญญาท้องถิ่น (45.8%) 2) การแต่งกาย และ 3) ความเชื่อเรื่องบุญกรรม (41.5%) ส่วนเนื้อหาที่มีความต้องการน้อยที่สุดคือ ความเชื่อเรื่องคอนตาปู่ (34.5%)

ตารางที่ 6 แสดงระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น
ด้านประเพณีที่สำคัญในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอภูผาม่าน

ประเด็นเนื้อหา	ระดับความต้องการ : จำนวนคน (ร้อยละ)			
	มาก	น้อย	ไม่ต้องการ	ไม่แสดงความ ความคิดเห็น
6. ประเพณีที่สำคัญในท้องถิ่น				
6.1 ประเพณีบุญเดือนสี่ (อำเภอคอนสาร)	87(62.1)	49(34.5)	5(3.5)	1(0.7)
6.2 ประเพณีสงกรานต์ (ตำบลโนนหัน อำเภอชุมแพ)	72(50.7)	58(40.8)	3(2.1)	9(6.3)
6.3 ประเพณีตรุษไทย (อำเภอ ภูผาม่าน)	75(52.8)	59(41.5)	3(2.1)	5(3.5)
6.4 ประเพณีบุญข้าวจี	78(54.9)	59(41.5)	4(2.8)	1(0.7)
6.5 ประเพณีบุญผะเหวด	72(50.7)	56(39.4)	5(3.5)	9(6.3)
6.6 ประเพณีบุญกลางบ้าน	62(43.6)	66(46.5)	5(3.5)	9(6.3)

สรุปลำดับประเด็นจากความต้องการเนื้อหาด้านประเพณีที่สำคัญในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอภูผาม่านจากมากไปหาน้อย ได้แก่ 1. ประเพณีบุญเดือนสี่ (62.1) 2. ประเพณีตรุษไทย (52.3) 3. ประเพณีบุญข้าวจี (54.9) 4. ประเพณีสงกรานต์ (50.7) 5. ประเพณีบุญผะเหวด (50.7) 6. ประเพณีบุญกลางบ้าน (43.7)

จากตารางที่ 6 ซึ่งแสดงผลการสำรวจระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นด้านประเพณีที่สำคัญในท้องถิ่นเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอภูผาม่าน ผลการสำรวจพบว่า เนื้อหาที่ชุมชนมีความต้องการมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ 1) ประเพณีบุญเดือนสี่ (62.1%) 2) ประเพณีตรุษไทย (52.8%) และ 3) ประเพณีสงกรานต์ (50.7%) ส่วนเนื้อหาที่มีความต้องการน้อยที่สุดคือ ประเพณีบุญกลางบ้าน (43.6%)

ตารางที่ 7 แสดงระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ด้านการแสดงและการละเล่นพื้นบ้าน ในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอกอนสาร และ อำเภอกุฉินารายณ์

ประเด็นเนื้อหา	ระดับความต้องการ : จำนวนคน (ร้อยละ)			
	มาก	น้อย	ไม่ต้องการ	ไม่แสดงความ ความคิดเห็น
7. การแสดงและการละเล่นพื้นบ้าน				
7.1 หมอลำ	81(57)	54(38)	3(2.1)	4(2.8)
7.2 การละเล่นสะบ้า	80(56.3)	54(38)	7(4.9)	1(0.7)
7.3 การร้องสรภัญญะ	70(49.3)	62(43.6)	5(3.5)	5(3.5)

สรุปลำดับประเด็นจากความต้องการเนื้อหาด้านการแสดงและการละเล่นพื้นบ้านในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอกอนสาร และอำเภอกุฉินารายณ์จากมากไปหาน้อย ได้แก่ 1. หมอลำ (57) 2. การละเล่นสะบ้า (56.3) 3. การร้องสรภัญญะ (49.3)

จากตารางที่ 7 ซึ่งแสดงผลการสำรวจระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นด้านการแสดงและการละเล่นพื้นบ้านในท้องถิ่นเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอกอนสารและอำเภอกุฉินารายณ์ ผลการสำรวจพบว่า เนื้อหาที่ชุมชนมีความต้องการมากที่สุด 2 อันดับแรก คือ 1) หมอลำ (57.0%) 2) การละเล่นสะบ้า (56.3%) ส่วนเนื้อหาที่มีความต้องการน้อยที่สุด คือ การร้องสรภัญญะ (49.3%)

ตารางที่ 8 แสดงระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ด้านสินค้าพื้นเมืองและของที่ระลึกในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอกอนสาร และ อำเภอกุฉินารายณ์

ประเด็นเนื้อหา	ระดับความต้องการ : จำนวนคน (ร้อยละ)			
	มาก	น้อย	ไม่ต้องการ	ไม่แสดงความ ความคิดเห็น
8. สินค้าพื้นเมืองและของที่ระลึก				
8.1 ผ้าไหม	90(63.4)	40(28.2)	3(2.1)	9(6.3)
8.2 ผ้าฝ้ายย้อมสีธรรมชาติ	76(53.5)	65(45.8)	1(0.7)	-
8.3 ผ้าลายขิด	79(55.6)	61(42.9)	1(0.7)	1(0.7)
8.4 ผ้ามัดหมี่	87(61.2)	53(37.3)	1(0.7)	1(0.7)
8.5 เครื่องจักสานจากไม้ไผ่	76(53.5)	60(42.2)	3(2.1)	3(2.1)
8.6 ข้าวหลาม	63(44.4)	71(50)	3(2.1)	5(3.5)
8.7 หม่า	70(49.3)	63(44.4)	5(3.5)	4(2.8)
8.8 ข้าวเกรียบ	51(35.9)	82(57.7)	4(2.8)	5(3.5)
8.9 ปลาข้าวปุ้น	70(49.3)	61(42.9)	6(4.2)	5(3.5)
8.10 สมุนไพรรอบตัว	81(57)	58(40.8)	-	3(2.1)

สรุปลำดับประเด็นจากความต้องการเนื้อหาด้านสินค้าพื้นเมืองและของที่ระลึกในเขตพื้นที่ อำเภอชุมแพ อำเภอกอนสาร และอำเภอกุฉินารายณ์มากไปหาน้อย ได้แก่ 1. ผ้าไหมทอมือ (63.4) 2. ผ้ามัดหมี่ (61.2) 3. ผ้าลายขิด (55.6) 4. สมุนไพรรอบตัว (57) 5. ผ้าฝ้ายย้อมสีธรรมชาติ (53.5) 6. เครื่องจักสานจาก ไม้ไผ่ (53.5) 7. หม่า (49.3) 8. ปลาข้าวปุ้น (49.3) 9. ข้าวหลาม (44.4) 10. ข้าวเกรียบ (35.9)

จากตารางที่ 8 ซึ่งแสดงผลการสำรวจระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นด้านสินค้าพื้นเมืองและของที่ระลึกในท้องถิ่นเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอกอนสารและอำเภอกุฉินารายณ์ ผลการสำรวจพบว่า เนื้อหาที่ชุมชนมีความต้องการมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ 1) ผ้าไหมทอมือ (63.4%) 2) ผ้ามัดหมี่ (61.2%) และ 3) ผ้าลายขิด (55.6%) ส่วน เนื้อหาที่มีความต้องการน้อยที่สุดคือ ข้าวเกรียบ (35.9%)

ตารางที่ 9 แสดงระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น
ด้านสถานการณ์ที่เป็นบริบทในบทสนทนาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่
อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอภูผาม่าน

ประเด็นเนื้อหา	ระดับความต้องการ : จำนวนคน (ร้อยละ)			
	มาก	น้อย	ไม่ต้องการ	ไม่แสดงความ คิดเห็น
9. สถานการณ์ที่เป็นบริบทในบท สนทนาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวใน ท้องถิ่น				
9.1 การเสนอความช่วยเหลือ	64(59.1)	54(38)	-	4(2.8)
9.2 การจองที่พัก	75(52.8)	67(47.2)	-	-
9.3 การบอกเส้นทาง	92(64.8)	50(35.2)	-	-
9.4 การต่อรองราคาสินค้า และ ค่าบริการ	86(60.5)	55(38.7)	-	1(0.7)
9.5 การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่	98(69)	43(30.3)	1(0.7)	-
9.6 การแนะนำอาหาร	86(60.5)	55(38.7)	-	1(0.7)

สรุปลำดับประเด็นจากความต้องการเนื้อหาด้านสถานการณ์ที่เป็นบริบทในบทสนทนาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอภูผาม่านจากมากไปหาน้อย ได้แก่ 1. การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ (69) 2. การบอกเส้นทาง (64.8) 3. การต่อรองราคาสินค้าและค่าบริการ (60.5) 4. การแนะนำอาหาร (60.5) 5. การเสนอความช่วยเหลือ (59.1) 6. การจองที่พัก (52.8)

จากตารางที่ 9 ซึ่งแสดงผลการสำรวจระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นด้านสถานการณ์ที่เป็นบริบทในบทสนทนาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอภูผาม่าน ผลการสำรวจพบว่า เนื้อหาที่ชุมชนมีความต้องการมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ 1) การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ (69%) 2) การบอกเส้นทาง (64.8%) และ 3) การต่อรองราคาสินค้าและค่าบริการ (60.5%) ส่วนเนื้อหาที่มีความต้องการน้อยที่สุดคือ การจองที่พัก (52.8%)

จากตารางที่ 1-9 จากการสำรวจความต้องการเนื้อหาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่นในเขตอำเภอชุมแพ ภูผาม่าน และคอนสาร จำนวนทั้งหมด 9 ด้าน 68 ประเด็น พบว่าความต้องการเนื้อหา ดังกล่าวจากชุมชน อยู่ระหว่าง 69.0%-43.6%) ทั้งนี้ ผลสำรวจความต้องการ พบว่าชุมชนต้องการ เนื้อหามากที่สุด 3 ลำดับแรก คือ 1) การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ (69.0%) และการบอกเส้นทาง (64.8%) 2) สถานที่ท่องเที่ยวทุ่งกะมัง (66.2%) 3) สินค้าพื้นเมืองประเภทผ้าไหมทอมือ (63.4%) ส่วน เนื้อหาที่ชุมชนต้องการน้อยที่สุดคือ 1) ประเพณีบุญกลางบ้าน (43.6%) 2) ประวัติของชุมชนบุญบาลบำรุง (34.5%) ความเชื่อเรื่องคอนตาปู่ (34.5%) และ 4) อาหารพื้นเมืองประเภทซุบมะเจือ (34.5%)

เมื่อพิจารณาระดับความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวใน ท้องถิ่นที่มีระดับความต้องการมาก และตั้งเกณฑ์การให้ค่าคะแนนระดับความต้องการ คือ

ระดับ 1 ต่ำกว่าร้อยละ 30

ระดับ 2 อยู่ระหว่างร้อยละ 30 ถึง 50

ระดับ 3 สูงกว่าร้อยละ 50

และนำประเด็นที่มีความต้องการในระดับ 2 และ 3 มาคัดเลือกเพื่อกำหนดหัวข้อของ บทเรียน พบว่าประเด็นเนื้อหาที่ทำการสำรวจทั้ง 9 ประเด็น ชุมชนมีความต้องการอยู่ในระดับ 2 และ 3 ทั้งหมด หลังจากการค้นคว้าข้อมูลที่เกี่ยวข้องรวมทั้งพิจารณาความเหมาะสมและความชัดเจน ด้านข้อมูลที่จะนำมาจัดทำเป็นบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นแล้ว ได้จัดกลุ่ม เนื้อหา เพื่อการจัดทำบทเรียนเป็น 8 ด้าน 31 ประเด็นตามความพร้อมและความเหมาะสมของ เนื้อหาที่สามารถรวบรวมได้ดังต่อไปนี้

1) ประเด็นสถานการณ์ที่เป็นบริบทในบทสนทนาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวใน ท้องถิ่น ได้แก่

- (1) การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ (69.0%)
- (2) การบอกเส้นทาง (64.8%)
- (3) การแนะนำอาหาร (60.5%)

2) ประเด็นสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญในท้องถิ่น ได้แก่

- (1) ทุ่งกะมัง (66.2%)
- (2) ถ้ำค้างคาว (65.5%)
- (3) เขื่อนจุฬาภรณ์ (62.6%)
- (4) อุทยานแห่งชาติภูผาม่าน (59.8%)
- (5) ผานกเค้า (57.7%)
- (6) ถ้ำภูตาหลอ (57.0%)
- (7) น้ำผุดทัพลาว (54.2%)
- (8) ผาพระนอน (52.8%)

- 3) ประเด็นสินค้าพื้นเมืองและของที่ระลึก ได้แก่
 - (1) ผ้าไหมทอมือ (63.4%)
 - (2) ผ้ามัดหมี่ (61.2%)
 - (3) ผ้าฝ้ายย้อมสีธรรมชาติ (53.5%)
 - (4) หม้า (49.3%)
 - (5) ปลาร้าบองสุก (49.3%)
 - (6) ข้าวหลาม (44.4%)
- 4) ประเด็นประวัติศาสตร์ ได้แก่
 - (1) เหตุการณ์สำคัญในอดีต (59.8%)
 - (2) แหล่งโบราณคดีในนเมือง (47.2%)
 - (3) พระพุทธรูปสองพี่น้อง (44.4%)
 - (4) หลวงปู่พระครูเหล็ก (40.8%)
 - (5) หมิ่นอร่ามคำแหง (39.4%)
- 5) ประเด็นการแสดงและการละเล่นพื้นบ้าน ได้แก่
 - (1) หมอลำ (57%)
 - (2) การเล่นสะบ้า (56.3%)
- 6) ประเด็นประเพณีที่สำคัญในท้องถิ่น ได้แก่
 - (1) ประเพณีบุญเดือนสี่ (62.1%)
 - (2) ประเพณีตรุษไทย (52.8%)
 - (3) ประเพณีสงกรานต์พระครูเหล็ก (50.7%)
- 7) ประเด็นอาหารท้องถิ่น ได้แก่
 - (1) ส้มตำ (52.1%)
 - (2) ไก่ย่าง (46.5%)
- 8) ประเด็นวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น ได้แก่
 - (1) ความเชื่อเรื่องบุญกรรม (41.5)
 - (2) ความเชื่อเรื่องคอนตาปู่ (34.5)

โดยประเด็นที่ทำการคัดเลือกทั้งหมด จะนำไปพัฒนาเป็นบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น เพื่อใช้ประกอบการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักศึกษาวิทยาลัยการอาชีพชุมแพ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่นต่อไป

4.2 ข้อเสนอแนะชุมชน

จากการสำรวจความต้องการของเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอภูผาม่าน มีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากประเด็นที่ทำการสำรวจทั้ง 9 ประเด็น จำนวน 5 ข้อ ดังนี้

4.2.1 ควรให้มีการจัดทำบทเรียนภาษาอังกฤษด้านเหตุการณ์สำคัญในอดีต เช่นความเป็นมาของพระพุทธรูปเจ็ดร้อยปีอำเภอคอนสารจังหวัดชัยภูมิ เป็นต้น

4.2.2 ควรให้มีการจัดทำเนื้อหาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในท้องถิ่นสอดแทรกในบทเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักถึงคุณค่าของสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่นและสามารถอธิบายให้นักท่องเที่ยวรวมถึงประชาชนในท้องถิ่นเข้าใจ ทำให้เกิดการร่วมมือกันอนุรักษ์ในสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญในท้องถิ่นคงอยู่ตลอดไป

4.2.3 ควรให้มีการจัดสถานการณ์เกี่ยวกับจารีตและประเพณีอันดีงามในท้องถิ่นในส่วนที่ผู้เรียนสามารถนำเสนอชาวต่างชาติได้ ทำให้ชาวต่างชาติเกิดความเข้าใจและสามารถปฏิบัติตนให้สอดคล้องกับประเพณีในท้องถิ่นเมื่อเข้ามาท่องเที่ยว รวมทั้งจัดให้มีการเปลี่ยนวัฒนธรรมเพื่อความเข้าใจอันดีระหว่างคนในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยวต่อไปในอนาคต

4.2.4 ควรมีการแนะนำร้านอาหารที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นเพิ่มเติมจากการแนะนำอาหารท้องถิ่นเพียงอย่างเดียว จัดให้มีบทสนทนาภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสถานการณ์ในร้านอาหารและการจัดทำรายการอาหารเป็นภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการต้อนรับชาวต่างชาติให้เกิดความประทับใจ

4.2.5 ควรมีการจัดทำคู่มือท่องเที่ยวในอำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอภูผาม่านเป็นระบบ 2 ภาษา (ภาษาอังกฤษและภาษาไทย) ในเล่มเดียวกัน สำหรับบุคคลทั่วไปและนักท่องเที่ยวให้สามารถทำความเข้าใจและนำไปใช้ได้ในระยะเวลายาวนาน เพื่อใช้เป็นแหล่งข้อมูลสำหรับนักท่องเที่ยวในท้องถิ่นต่อไป

4.3 การสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

ในการสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น เพื่อใช้เสริมการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่3 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ จังหวัดขอนแก่น มีผลการดำเนินการดังนี้

4.3.1 โครงสร้างของบทเรียน

การพัฒนาบทเรียนทำโดย คัดเลือกประเด็นเนื้อหาที่มีความเหมาะสมในการจัดทำเป็นบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นจากข้อ 4.1 รวมทั้งข้อเสนอแนะจากชุมชนจากข้อ 4.2 แบ่งเนื้อหาออกเป็นสัดส่วนเรียงลำดับตามความสำคัญเป็นหน่วยย่อยจำนวน 14 หน่วย (Unit) และออกแบบบทเรียนในแต่ละหน่วย ตามขั้นตอนต่อไปนี้

- 1) กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้
- 2) สร้างเนื้อเรื่อง (Reading passage) ที่ควรศึกษาในแต่ละหน่วย
- 3) คัดเลือกคำศัพท์ที่นักเรียนควรทราบจากเนื้อเรื่องพร้อมทั้งให้ความหมายทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นส่วนช่วยทำให้เกิดความเข้าใจและให้เกิดความรู้เพิ่มเติมจากเนื้อเรื่อง
- 4) จัดทำแบบฝึกหัดและกิจกรรมเสริมทักษะ
- 5) สรุปความคิดรวบยอดและสร้างแนวทางการประเมินผลการเรียน

เมื่อทำการสร้างบทเรียนตามขั้นตอน 5 ขั้นตอน สามารถพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นที่ประกอบไปด้วยเนื้อหาทั้งหมด 4 หน่วย รวมทั้งหมด 13 เรื่อง โดยมีรายละเอียดดัง 4.3.2 และ 4.2.3

4.3.2 สัดส่วนเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

สัดส่วนเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นประกอบด้วย 4 หน่วย ดังนี้

1) หน่วยที่ 1 (Unit 1) The Background Information เป็นหน่วยที่ให้ความรู้เกี่ยวกับพื้นฐานภาษาอังกฤษทั่วไปที่ใช้ในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยว และข้อมูลพื้นฐานของอำเภอชุมแพ อำเภอภูพาน และอำเภอคอนสาร ประกอบด้วย 4 เรื่องย่อย ได้แก่ Nice to Meet You, the Background Information of Chum Phae, The Background Information of Phu Pha Maan และ The Background Information of Khon Sam

2) หน่วยที่ 2 (Unit 2) Tourist Attractions เป็นหน่วยที่ให้ความรู้เกี่ยวกับวิถีการดำเนินชีวิต ประเพณีและความเชื่อของคนในอำเภอชุมแพ อำเภอภูพาน และอำเภอคอนสารประกอบด้วย 3 เรื่องย่อย ได้แก่ Chum Phae Tourist Attraction, Phu Pha Maan Tourist Attraction และ Khon Sam Tourist Attraction

3) หน่วยที่ 3 (Unit 3) The Way of Lives เป็นหน่วยที่ให้ความรู้เกี่ยวกับวิถีการดำเนินชีวิต ประเพณีและความเชื่อของคนในอำเภอชุมแพ อำเภอภูพานและอำเภอคอนสารประกอบด้วย 3 เรื่องย่อย ได้แก่ Beliefs, the Trut Thai Festival และ The Mor Lam

4) หน่วยที่ 4 (Unit 4) The Unique Matters เป็นหน่วยที่ให้ความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่บ่งบอกถึงความเป็นเอกลักษณ์ประจำถิ่นของอำเภอชุมแพ อำเภอภูผาม่าน และอำเภอกอนสารประกอบด้วย 3 เรื่องย่อย ได้แก่ Local Food, Local Products และ Ancient Objects

4.3.3 องค์ประกอบของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นในแต่ละเรื่องประกอบด้วยเนื้อหาแบ่งออกเป็น 7 ส่วน ได้แก่

- 1) Learning Objectives (จุดประสงค์การเรียนรู้)
- 2) Reading passage (เนื้อเรื่องเพื่อการอ่านทำความเข้าใจ)
- 3) Vocabulary (คำศัพท์ภาษาอังกฤษและคำศัพท์ท้องถิ่น)
- 4) Structure (โครงสร้างทางภาษาและหลักไวยากรณ์ที่ควรทราบ)
- 5) Practices (แบบฝึกหัดเสริมทักษะภาษาอังกฤษ)
- 6) Production and Evaluation (การนำความรู้ที่ได้ไปฝึกใช้ในสถานการณ์จำลองและการประเมินผลการเรียน)

บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น เรื่อง Three Amazing Angel Cities ที่ได้รับการพัฒนาขึ้นจะได้รับการตรวจสอบและประเมินคุณภาพของบทเรียนในขั้นต่อไป

4.4 ผลการตรวจสอบและการประเมินคุณภาพบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นจากผู้เชี่ยวชาญ

ผลการตรวจสอบความเหมาะสมและการประเมินคุณภาพบทเรียนจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 6 คน โดยมีผู้เชี่ยวชาญประเมินเป็นระดับคะแนนจำนวน 5 คน และมีผู้เชี่ยวชาญร่วมตรวจสอบเนื้อหาพร้อมให้ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงจำนวน 6 คนบทเรียน เรื่อง Three Amazing Angel Cities ที่สร้างขึ้นในข้อ 4.2 ได้รับการตรวจสอบและประเมินระดับคุณภาพและความเหมาะสมของบทเรียนโดยผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ การสอนภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว การผลิตสื่อการเรียนการสอนและการท่องเที่ยว จำนวน 5 คน และผลการประเมินแสดงดังตารางที่ 10 ดังนี้

ตารางที่ 10 แสดงผลการประเมินคุณภาพบทเรียนเรื่อง Three Amazing Angel Cities
โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมินคุณภาพ	ระดับคุณภาพ		แปลความ
	\bar{X}	S.D.	
1) ความถูกต้องและชัดเจนของเนื้อหา และโครงสร้างบทเรียน	4.07	0.46	ดีมาก
1.1 ความถูกต้องของการใช้ภาษาอังกฤษ	3.80	0.45	ดีมาก
1.2 ความถูกต้องเชิงเนื้อหาทางการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	4.40	0.55	ดีมาก
1.3 ความเหมาะสมต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	4.20	0.45	ดีมาก
1.4 ความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	4.20	0.45	ดีมาก
1.5 การนำบทเรียนไปใช้ฝึกทักษะการสื่อสาร	3.80	1.10	ดีมาก
1.6 การให้ผู้เรียนตรวจสอบความเข้าใจบทเรียนด้วยตนเอง	4.00	0.71	ดีมาก
2) ความเหมาะสมของแบบฝึกหัด	4.03	0.32	ดีมาก
2.1 ความสอดคล้องของแบบฝึกหัดกับมาตรฐานการเรียนรู้	3.80	0.45	ดีมาก
2.2 ความเหมาะสมของจำนวนข้อของแบบฝึกหัด	4.20	0.45	ดีมาก
2.3 ความเหมาะสมกับผู้เรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ	4.20	0.45	ดีมาก
2.4 ความสามารถในการประเมินความเข้าใจบทเรียน ภาษาอังกฤษด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	4	0	ดีมาก
2.5 ความเหมาะสมของแบบฝึกหัดกับเนื้อหา	4	0	ดีมาก
2.6 ความสามารถในการประเมินการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสาร	4	0	ดีมาก
3) ความเหมาะสมของกิจกรรมฝึกทักษะการเรียนรู้	4.53	0.51	ดีมาก
3.1 ความสอดคล้องของกิจกรรมกับเนื้อหาประจำบท	5	0	ดีมาก
3.2 การเสริมสร้างความรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นให้กับผู้เรียน	4.80	0.45	ดีมาก
3.3 การเสริมสร้างทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	4.20	0.45	ดีมาก
3.4 การเสริมสร้างทักษะการใช้ภาษาอังกฤษด้านการท่องเที่ยว ในท้องถิ่น	4.40	0.55	ดีมาก
3.5 การเสริมสร้างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของผู้เรียน	4.40	0.55	ดีมาก
3.6 การเป็นแนวทางในการฝึกทักษะการแสวงหาความรู้ใหม่	4.40	0.55	ดีมาก

ตารางที่ 10 (ต่อ) แสดงผลการประเมินคุณภาพบทเรียนเรื่อง Three Amazing Angel Cities
โดยผู้เชี่ยวชาญ

รายการประเมินคุณภาพ	ระดับคุณภาพ		แปลความ
	\bar{X}	S.D.	
4) ประโยชน์ต่องานวิชาการ	4.30	0.47	ดีมาก
4.1 การเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับท้องถิ่น	4.20	0.45	ดีมาก
4.2 การเป็นฐานข้อมูลเพื่อการเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	4.40	0.55	ดีมาก
4.3 ความเหมาะสมที่จะนำบทเรียนไปประกอบการเรียนการสอนในวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในหัวข้อที่เกี่ยวข้อง	4.20	0.45	ดีมาก
4.4 ความเหมาะสมที่จะนำบทเรียนไปประกอบการเรียนการสอนในวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	4.20	0.45	ดีมาก
4.5 ความเหมาะสมในการพัฒนาคู่มือการจัดการเรียนรู้ในเนื้อหาต่าง ๆ ในบทเรียนต่อไป	4.20	0.45	ดีมาก
4.6 ความเหมาะสมในการพัฒนาสื่อและนวัตกรรมเพื่อใช้ประกอบการเรียนรู้ในเนื้อหาต่าง ๆ ในบทเรียนต่อไป	4.60	0.55	ดีมาก
5) ประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน	4.37	0.56	ดีมาก
5.1 การนำเนื้อหาทางด้านการใช้ภาษาและสาระทางการท่องเที่ยวไปใช้	4.60	0.55	ดีมาก
5.2 กิจกรรมจากบทเรียนเกี่ยวกับวัฒนธรรมในท้องถิ่น	4.80	0.45	ดีมาก
5.3 ความรู้จากบทเรียนเป็นแนวทางในการแนะนำผู้มาเยือน	4.40	0.55	ดีมาก
5.4 ความรู้จากบทเรียนเป็นแนวทางในการประกอบธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	4.00	0.71	ดีมาก
5.5 ความรู้จากบทเรียนเป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	4.20	0.45	ดีมาก
5.6 การนำเนื้อหาทางด้านการใช้ภาษาไปใช้ปฏิบัติได้จริง	4.20	0.45	ดีมาก

จากตาราง 10 แสดงผลการประเมินคุณภาพบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น เรื่อง Three Amazing Angel Cities จากผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ และการท่องเที่ยวพบว่าโดยภาพรวม บทเรียนมีคุณภาพในระดับดีมาก (4.26 ± 0.54) และเมื่อพิจารณาคุณภาพรายประเด็น พบว่าประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก คือ 1) ความเหมาะสมของกิจกรรมฝึกทักษะการเรียนรู้ (4.53 ± 0.51) 2) ประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน (4.37 ± 0.56) และ 3) ประโยชน์ต่องานวิชาการ (4.30 ± 0.37) ส่วนประเด็นของบทเรียนที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ความเหมาะสมของแบบฝึกหัด (4.03 ± 0.32) และเมื่อแปลค่าเฉลี่ยดังกล่าว เป็นระดับคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด พบว่าบทเรียนมีคุณภาพและความเหมาะสมในระดับสูงทั้งในภาพรวม และรายประเด็นทุกด้าน

4.5 ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงบทเรียนจากผู้เชี่ยวชาญ

การตรวจสอบเนื้อหาและความเหมาะสมของบทเรียน โดยผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ การสอนภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว การผลิตสื่อการเรียนการสอนและการท่องเที่ยวจำนวน 6 คน โดยผู้เชี่ยวชาญทุกคนได้ตรวจสอบเนื้อหา และแก้ไขข้อผิดพลาดให้รวมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง ซึ่งข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงแก้ไข โดยสรุปมีดังนี้

- 1) ควรย้ายส่วนที่บอกวัตถุประสงค์จากด้านหลังบท ไปอยู่ส่วนหน้าสุดของบทเรียน
- 2) ควรปรับหน่วยการเรียนรู้ (Unit) ให้เพิ่มขึ้น เพื่อการแบ่งสัดส่วนเนื้อหาให้ชัดเจนมากขึ้น และปรับบทให้เรียนย่อย (Lesson) ให้อยู่ในหน่วยการเรียนรู้ที่เหมาะสม
- 3) ควรตรวจสอบการใช้ภาษาอังกฤษในบทเรียน ได้แก่
 - (1) ความถูกต้องและเหมาะสมของคำศัพท์ที่ใช้ในบทเรียน เช่น การสะกดคำการใช้คำศัพท์ที่มีความหมายคล้ายกัน การใช้คำศัพท์ที่เป็นตัวย่อ การใช้คำนามเอกพจน์และพหูพจน์ เป็นต้น
 - (2) ความถูกต้องของไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation) การใช้ประโยคคำถาม (Why-question) เป็นต้น
- 4) ควรปรับปรุงรูปภาพประกอบเนื้อหาการเรียนรู้ให้มีความเหมาะสมขึ้น
- 5) ควรจำลองตัวละครในบทเรียนให้เป็นคนไทยในท้องถิ่นแนะนำสถานที่สำคัญในท้องถิ่นให้กับชาวต่างชาติ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น
- 6) ควรปรับจำนวนคำถามในแบบฝึกหัดให้เหมาะสมกับปริมาณเนื้อหา
- 7) ควรเพิ่มภาพแผนที่ของอำเภอชุมแพ อำเภอภูผาม่านและอำเภอคอนสารในบทเรียน เพื่อเป็นข้อมูลในการไปยังสถานที่สำคัญต่าง ๆ ของแต่ละอำเภอ

4.6 ผลการประเมินเพื่อยืนยันคุณภาพและความเหมาะสมของบทเรียนจากผู้สอนและผู้เรียน

หลังจากการปรับปรุงบทเรียนตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ และนำบทเรียนให้ครู 5 คน และตัวแทนนักศึกษา 11 คน เพื่อยืนยันคุณภาพและความเหมาะสมของบทเรียน โดยผู้วิจัยได้ ประชุมกับครูผู้สอน และตัวแทนนักศึกษา เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ และวิธีการดำเนินการ หลังจากนั้น ครูผู้สอนและนักศึกษาได้นำบทเรียนดังกล่าวไปศึกษารายละเอียดต่างๆที่กำหนดในบทเรียน เมื่อครูและนักศึกษา ศึกษาบทเรียนเสร็จแล้ว ทำแบบประเมินบทเรียนเพื่อยืนยันคุณภาพและความเหมาะสมของบทเรียนรวมทั้งให้ข้อเสนอแนะ ในการปรับปรุง ใน เดือนกุมภาพันธ์ ภาคเรียนที่ 2/2552 ผลการวิเคราะห์คุณภาพและความเหมาะสมของบทเรียนที่ประเมิน โดยครูผู้สอนและ นักศึกษา จำแนกออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

ผลการประเมินเพื่อยืนยันคุณภาพและความเหมาะสมของบทเรียน โดยครูและนักเรียนตาม ตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 11 แสดงผลการประเมินคุณภาพบทเรียนเรื่อง Three Amazing Angel Cities โดยครูผู้สอน
และนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

รายการประเมินคุณภาพ	ระดับคุณภาพ		แปลความ
	\bar{X}	S.D.	
1) ความถูกต้องและชัดเจนของเนื้อหา และโครงสร้างบทเรียน	4.52	0.57	ดีมาก
1.1 ความถูกต้องของการใช้ภาษาอังกฤษ	4.94	0.25	ดีมาก
1.2 ความถูกต้องเชิงเนื้อหาทางการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	4.56	0.63	ดีมาก
1.3 ความเหมาะสมต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	4.50	0.52	ดีมาก
1.4 ความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้	4.38	0.72	ดีมาก
1.5 การนำบทเรียนไปใช้ฝึกทักษะการสื่อสาร	4.50	0.52	ดีมาก
1.6 การให้ผู้เรียนตรวจสอบความเข้าใจบทเรียนด้วยตนเอง	4.50	0.52	ดีมาก
2) ความเหมาะสมของแบบฝึกหัด	4.47	0.54	ดีมาก
2.1 ความสอดคล้องของแบบฝึกหัดกับมาตรฐานการเรียนรู้	4.50	0.52	ดีมาก
2.2 ความเหมาะสมของจำนวนข้อของแบบฝึกหัด	4.44	0.63	ดีมาก
2.3 ความเหมาะสมกับผู้เรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ	4.44	0.63	ดีมาก
2.4 ความสามารถในการประเมินความเข้าใจบทเรียน ภาษาอังกฤษด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	4.38	0.50	ดีมาก
2.5 ความเหมาะสมของแบบฝึกหัดกับเนื้อหา	4.44	0.51	ดีมาก
2.6 ความสามารถในการประเมินการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสาร	4.63	0.50	ดีมาก
3) ความเหมาะสมของกิจกรรมฝึกทักษะการเรียนรู้	4.54	0.63	ดีมาก
3.1 ความสอดคล้องของกิจกรรมกับเนื้อหาประจำบท	4.63	0.62	ดีมาก
3.2 การเสริมสร้างความรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นให้กับผู้เรียน	4.56	0.51	ดีมาก
3.3 การเสริมสร้างทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	4.75	0.58	ดีมาก
3.4 การเสริมสร้างทักษะการใช้ภาษาอังกฤษด้านการท่องเที่ยว ในท้องถิ่น	4.50	0.63	ดีมาก
3.5 การเสริมสร้างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของผู้เรียน	1.19	0.75	ดีมาก
3.6 การเป็นแนวทางในการฝึกทักษะการแสวงหาความรู้ใหม่	4.63	0.62	ดีมาก

ตารางที่ 11 (ต่อ) แสดงผลการประเมินคุณภาพบทเรียนเรื่อง Three Amazing Angel Cities
โดยครูผู้สอนและนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

รายการประเมินคุณภาพ	ระดับคุณภาพ		แปลความ
	\bar{X}	S.D.	
4) ประโยชน์ต่องานวิชาการ	4.49	0.58	ดีมาก
4.1 การเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับท้องถิ่น	4.69	0.48	ดีมาก
4.2 การเป็นฐานข้อมูลเพื่อการเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	4.44	0.73	ดีมาก
4.3 ความเหมาะสมที่จะนำบทเรียนไปประกอบการเรียนการสอนในวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในหัวข้อที่เกี่ยวข้อง	4.31	0.60	ดีมาก
4.4 ความเหมาะสมที่จะนำบทเรียนไปประกอบการเรียนการสอนในวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	4.63	0.62	ดีมาก
4.5 ความเหมาะสมในการพัฒนาคู่มือการจัดการเรียนรู้ในเนื้อหาต่าง ๆ ในบทเรียนต่อไป	4.38	0.50	ดีมาก
4.6 ความเหมาะสมในการพัฒนาสื่อและนวัตกรรมเพื่อใช้ประกอบการเรียนรู้ในเนื้อหาต่าง ๆ ในบทเรียนต่อไป	4.56	0.51	ดีมาก
5) ประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน	4.51	0.56	ดีมาก
5.1 การนำเนื้อหาทางด้านการใช้ภาษาและสาระทางการท่องเที่ยวไปใช้	4.81	0.40	ดีมาก
5.2 กิจกรรมจากบทเรียนเกี่ยวกับวัฒนธรรมในท้องถิ่น	4.69	0.48	ดีมาก
5.3 ความรู้จากบทเรียนเป็นแนวทางในการแนะนำผู้มาเยือน	4.63	0.50	ดีมาก
5.4 ความรู้จากบทเรียนเป็นแนวทางในการประกอบธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	4.91	0.66	ดีมาก
5.5 ความรู้จากบทเรียนเป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น	4.25	0.58	ดีมาก
5.6 การนำเนื้อหาทางด้านการใช้ภาษาไปใช้ปฏิบัติได้จริง	4.50	0.52	ดีมาก
	4.52	0.57	ดีมาก

จากตาราง 11 แสดงผลการประเมินคุณภาพบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น เรื่อง **Three Amazing Angel Cities** จากครูผู้สอนและนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ พบว่า โดยภาพรวมบทเรียนมีคุณภาพในระดับดีมาก (4.52 ± 0.57) และเมื่อพิจารณาคุณภาพรายประเด็น พบว่าประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก คือ 1) ความเหมาะสมของกิจกรรมฝึกทักษะการเรียนรู้ (4.54 ± 0.63) 2) ความถูกต้องและชัดเจนของเนื้อหาและโครงสร้างบทเรียน (4.52 ± 0.57) และ 3) การนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน (4.47 ± 0.54) และเมื่อแปลค่าเฉลี่ยดังกล่าวเป็นระดับคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด พบว่า บทเรียนมีคุณภาพและความเหมาะสมในระดับสูงทั้งในภาพรวมและรายประเด็นทุกด้าน

4.7 ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงบทเรียนจากครูและนักเรียน

หลังจากการประเมินจากครูผู้สอนและตัวแทนนักศึกษาคูครูผู้สอนและนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงแก้ไขดังนี้

- 1) ควรปรับปริมาณเนื้อหาและเลือกใช้ภาพให้ง่ายขึ้นเพื่อความเหมาะสมกับผู้เรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
- 2) ความเพิ่มเนื้อหาด้านวิถีชีวิต ประเพณีและอาหารท้องถิ่นในบทเรียนให้มีความหลากหลายมากขึ้น เช่น วิธีการทำอาหารท้องถิ่น ขั้นตอนการทำผ้าไหม การแสดงหรือการละเล่นที่นิยมเล่นในประเพณีต่าง ๆ เป็นต้น
- 3) ควรตรวจสอบตรวจสอบความถูกต้องและความทันสมัยของข้อมูลที่น่ามาจัดทำบทเรียน
- 4) ควรเพิ่มคำอธิบายคำศัพท์และวงศัพท์แทรกไว้ในเนื้อหาเป็นระยะเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น
- 5) ควรปรับปริมาณแบบฝึกหัดให้น้อยลง
- 6) ควรเพิ่มแผนที่และบอกเส้นทางในการไปยังสถานที่ต่าง ๆ ที่กล่าวถึงในบทเรียน
- 7) ควรเพิ่มภาพประกอบในบทเรียนและตกแต่งรูปแบบของบทเรียนให้มีความน่าสนใจ

4.8 โครงสร้างของบทเรียนฉบับสมบูรณ์

บทเรียนฉบับสมบูรณ์ที่ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะจากครูผู้สอนและนักศึกษา มีโครงสร้างสัดส่วนเนื้อหาและองค์ประกอบของบทเรียนฉบับสมบูรณ์ดังนี้

- 1) โครงสร้างของบทเรียนฉบับสมบูรณ์ ประกอบไปด้วยเนื้อหา 4 หน่วย รวมทั้งหมด 13 เรื่อง ดังกล่าวแล้วข้างต้น

2) สักส่วนเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นทั้ง 4 หน่วย มีเนื้อหาเด่นในแต่ละหน่วย คือ

(1) หน่วยที่ 1 (Unit 1) The Background Information ให้ความรู้เกี่ยวกับพื้นฐานภาษาอังกฤษทั่วไปที่ใช้ในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยว และข้อมูลพื้นฐานของอำเภอชุมแพ อำเภอภูพาน และอำเภอคอนสาร

(2) หน่วยที่ 2 (Unit 2) Tourist Attractions ให้ความรู้เกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญของอำเภอชุมแพ อำเภอภูพาน และอำเภอคอนสาร

(3) หน่วยที่ 3 (Unit 3) Way of Lives ให้ความรู้เกี่ยวกับวิถีการดำเนินชีวิตประเพณี และความเชื่อของคนในอำเภอชุมแพ อำเภอภูพาน และอำเภอคอนสาร

(4) หน่วยที่ 4 (Unit 4) Uniqueness ให้ความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่บ่งบอกถึงความเป็นเอกลักษณ์ประจำถิ่นของอำเภอชุมแพ อำเภอภูพาน และอำเภอคอนสาร

3) องค์ประกอบของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นในแต่ละเรื่องได้ทำการปรับปรุงตามข้อเสนอแนะให้มีความเหมาะสมขึ้น โดยเรียงลำดับหัวข้อบทเรียนใหม่ ตามลำดับ ดังนี้

(1) Learning objectives (จุดประสงค์การเรียนรู้)

(2) Reading passage (เนื้อเรื่องเพื่อการอ่านทำความเข้าใจ)

(3) Vocabulary (คำศัพท์ภาษาอังกฤษและคำศัพท์ท้องถิ่น)

(4) Structure (โครงสร้างทางภาษาและหลักไวยากรณ์ที่ควรทราบ)

(5) Practices (แบบฝึกหัดเสริมทักษะภาษาอังกฤษ)

(6) Production and evaluation (การนำความรู้ที่ได้ไปฝึกใช้ในสถานการณ์จำลองและการประเมินผลการเรียน)

บทเรียน Three Amazing Angel Cities ฉบับสมบูรณ์ที่ทำการพัฒนาขึ้นเป็นบทเรียนต้นแบบที่สามารถใช้สอนในวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เป็นการนำความรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารบูรณาการกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่นซึ่งมีประโยชน์ต่อผู้เรียนในการพัฒนาศักยภาพด้านภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในอนาคต

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งสำรวจความต้องการเชิงเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นที่เป็นที่ต้องการของชุมชน และจัดทำบทเรียนดังกล่าวเพื่อนำไปใช้ในโอกาสต่อไป ประเด็นสำคัญโดยสรุป มีหัวข้อดังต่อไปนี้

- 5.1 วัตถุประสงค์การวิจัย
- 5.2 วิธีดำเนินการวิจัย
- 5.3 สรุปผลการวิจัย
- 5.4 อภิปรายผลการวิจัย
- 5.5 ข้อเสนอแนะ

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

5.1.1 เพื่อสำรวจความต้องการเชิงเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นที่ชุมชนต้องการ

5.1.2 เพื่อสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น เพื่อใช้เสริมการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ จังหวัดขอนแก่น

5.2 วิธีดำเนินการวิจัย

5.2.1 กลุ่มเป้าหมาย

5.2.1.1 กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการสำรวจสำรวจความต้องการเชิงเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นที่ชุมชนต้องการ เป็นตัวแทนของชุมชน จำนวน 142 คน โดยคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) จากหน่วยงาน และกลุ่มอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการใช้บทเรียน และการท่องเที่ยวท้องถิ่น คือ ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ จังหวัดขอนแก่น จำนวน 2 คน นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 3 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ จังหวัดขอนแก่น ปีการศึกษา 2551 ที่กำลังศึกษาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารชั้นปีที่ 3 จำนวน 2 ห้องเรียน จำนวน 40 คน โดยแบ่งเป็นนักศึกษาแผนกบัญชี 20 คน และแผนกคอมพิวเตอร์ 20 คน และตัวแทนกลุ่มประชาชนที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ของอำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น จำนวน 100 คน โดยจำแนกออกเป็นประเภทละ 10 คน ประกอบด้วย

- 1) ข้าราชการตำรวจ
- 2) ข้าราชการครู
- 3) นักเรียน นักศึกษา
- 4) ตัวแทนองค์กรการท้องถิ่น
- 5) ผู้ประกอบการการท่องเที่ยว
- 6) ผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยว
- 7) ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ
- 8) ผู้ให้บริการในด้านการท่องเที่ยว
- 9) นักท่องเที่ยว
- 10) ประชาชนทั่วไป

5.2.1.2 กลุ่มเป้าหมายที่ใช้บทเรียนเป็นครูครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ จังหวัดขอนแก่น จำนวน 5 คน และ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ จังหวัดขอนแก่น ปีการศึกษา 2552 ที่กำลังศึกษาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารชั้นปีที่ 3 จำนวน 11 คน ซึ่งประเมินเพื่อยืนยันคุณภาพและความเหมาะสมของบทเรียน

5.2.2 ขอบเขตของเนื้อหา

5.2.2.1 ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาความต้องการของผู้เรียน ผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องในชุมชน ด้านเนื้อหาของบทเรียน ดังนี้

- 1) ประวัติศาสตร์ของท้องถิ่น
- 2) ลักษณะทางภูมิศาสตร์ของท้องถิ่น
- 3) ประชากร ศาสนา และภาษาถิ่น
- 4) อาหารท้องถิ่น
- 5) วิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น
- 6) ประเพณีและวัฒนธรรมที่สำคัญในท้องถิ่น
- 7) การละเล่นและการแสดงพื้นบ้าน
- 8) สินค้าและของที่ระลึก
- 9) สถานการณ์ที่เป็นบริบทในการสนทนาที่จำเป็นกับการท่องเที่ยว

5.2.2.2 ขอบเขตเนื้อหาที่ใช้ในการจัดทำบทเรียน

เนื้อหาทางการใช้จัดทำบทเรียนเป็นเนื้อหาที่สอดคล้องกับความต้องการเชิงเนื้อหาด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ของผู้เรียน ผู้สอน และผู้เกี่ยวข้องในชุมชน และสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ

5.2.3 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

- 1) แบบสำรวจความต้องการเนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นที่ชุมชนต้องการ
- 2) บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น เพื่อเป็นบทเรียนเสริมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ ฉบับร่าง ใช้เป็นเครื่องศึกษาข้อแนะนำ และระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ครูผู้สอน และตัวแทนนักศึกษา
- 3) แบบตรวจสอบเนื้อหาและคุณภาพของบทเรียน

5.2.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

- 1) นำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย เพื่อศึกษาเนื้อหาด้านภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นที่ชุมชนต้องการ
- 2) วิเคราะห์ความต้องการเชิงเนื้อหาจากชุมชน และเนื้อหาตามมาตรฐานหลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พ.ศ. 2546 ที่ใช้ในวิทยาลัยการอาชีพชุมแพ
- 3) จัดทำบทเรียน
- 4) ปรับปรุงบทเรียนตามคำแนะนำของตัวแทนครูผู้สอน นักเรียน ผู้เชี่ยวชาญทางภาษาต่างประเทศและอาจารย์ที่ปรึกษา
- 5) ประเมินบทเรียน โดยผู้เชี่ยวชาญและปรับปรุงบทเรียนตามข้อเสนอแนะ
- 6) ประเมินบทเรียน เพื่อยืนยันคุณภาพและความเหมาะสมของบทเรียน โดยครู 5 คน และนักเรียน 11 คน
- 7) ปรับปรุงบทเรียน ฉบับสมบูรณ์ และ รายงานผลการ จัดทำบทเรียน

5.2.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูล ตามวัตถุประสงค์การวิจัย 2 ข้อ ดังนี้

- 5.2.5.1 การวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการเกี่ยวกับเนื้อหาบทเรียนที่สำรวจจากตัวแทนชุมชน

ข้อมูลความต้องการเกี่ยวกับเนื้อหาบทเรียนที่สำรวจจากตัวแทนชุมชน มีการวิเคราะห์ ข้อมูลดังนี้

1) ข้อมูลเชิงปริมาณ เป็นการหาค่าร้อยละ (%) ของความต้องการเนื้อหาจากชุมชนเพื่อนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ใช้วิธีการหาค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ในการวิเคราะห์คุณภาพบทเรียน

2) ข้อมูลเชิงคุณภาพ เป็นการสรุปข้อเสนอแนะจากชุมชนเกี่ยวกับการจัดทำบทเรียน

5.2.5.2 การวิเคราะห์ผลการสร้างบทเรียน

1) โครงสร้างของบทเรียนประกอบด้วย

ในการวิเคราะห์โครงการสร้างบทเรียน เป็นการสรุปประเด็นเนื้อหาของบทเรียนในภาพรวมทั้งรายหน่วยการเรียน และรายเรื่องโดยสรุปความว่า แต่ละหน่วยและแต่ละเรื่องมีหัวข้อ และเนื้อหาประเภทใดบ้าง โดยใช้กรอบการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) ในการอธิบาย

2) ผลการประเมินคุณภาพ และความเหมาะสมของบทเรียนจากผู้เชี่ยวชาญ
ผลการประเมินคุณภาพ และความเหมาะสมของบทเรียนจากผู้เชี่ยวชาญ

จำนวน 6 คน มีการวิเคราะห์ 2 ด้าน ดังนี้

(1) ค่าเฉลี่ยการประเมินคุณภาพและความเหมาะสมของบทเรียนโดยการหาค่าเฉลี่ย ของความเหมาะสมของบทเรียน 5 ด้าน คือ

1. ความถูกต้องและชัดเจนของเนื้อหาและโครงสร้างบทเรียน
2. ความเหมาะสมของแบบฝึกหัด
3. ความเหมาะสมของกิจกรรมฝึกทักษะการเรียนรู้
4. ประโยชน์ต่องานวิชาการ
5. ประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

(2) ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงบทเรียนจากผู้เชี่ยวชาญ

3) ผลการประเมินเพื่อยืนยันคุณภาพและความเหมาะสมของบทเรียนจากผู้สอนและผู้เรียน

ผลการประเมินเพื่อยืนยันคุณภาพและความเหมาะสมของบทเรียนจากครูผู้สอน 5 คน และนักศึกษา 11 คน มีการวิเคราะห์ 3 ด้าน คือ

- (1) ความถูกต้องและชัดเจนของเนื้อหาและโครงสร้างบทเรียน
- (2) ความเหมาะสมของแบบฝึกหัด
- (3) ความเหมาะสมของกิจกรรมฝึกทักษะการเรียนรู้

- (4) ประโยชน์ต่องานวิชาการ
- (5) ประโยชน์ต่อการนำไปใช้ชีวิตประจำวัน
- 4) ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงบทเรียนจากครูผู้สอนและนักศึกษา
- 5) โครงสร้างบทเรียนฉบับสมบูรณ์

5.3 สรุปผลการวิจัย

5.3.1 ความต้องการเนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

5.3.1.1 ระดับความต้องการเนื้อหาบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

จากสำรวจความต้องการเนื้อหาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่นในเขตอำเภอชุมแพ ภูผาม่าน และคอนสาร จำนวนทั้งหมด 9 ด้าน 68 ประเด็น พบว่าความต้องการเนื้อหาดังกล่าวจากชุมชน อยู่ระหว่าง 69.0% -43.6% โดยประเด็นที่มีความต้องการมากที่สุด 3 ลำดับแรกคือ 1) การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ (69.0%) และ การบอกเส้นทาง (64.8%) 2) สถานที่ท่องเที่ยวทุ่งกระมัง (66.2%) และ (65.5%) 3) สินค้าพื้นเมืองประเภทผ้าไหมทอมือ (63.4%) ส่วนเนื้อหาที่มีชุมชนต้องการน้อยที่สุดคือ 1) ประเพณีบุญกลางบ้าน (43.6%) 2) ประวัติของชุมชนบุญบาลบำรุง (34.5%) 3) ความเชื่อเรื่องคอนตาปู่ (34.5%) และ 4) อาหารพื้นเมืองประเภทซูปมะเขือ (34.5%) ทั้งนี้ประเด็นที่ได้นำไปจัดทำเป็นบทเรียน แบ่งออกเป็น 8 ด้าน 31 ประเด็น ดังนี้

1) ประเด็นสถานการณ์ที่เป็นบริบทในบทสนทนาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ได้แก่

- (1) การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ (69.0%)
- (2) การบอกเส้นทาง (64.8%)
- (3) การแนะนำอาหาร (60.5%)

2) ประเด็นสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญในท้องถิ่น ได้แก่

- (1) ทุ่งกระมัง (66.2%)
- (2) ถ้ำค้างคาว (65.5%)
- (3) เชื้อนจุฬารักษิณี (62.6%)
- (4) อุทยานแห่งชาติภูผาม่าน (59.8%)
- (5) ผานกเค้า (57.7%)
- (6) ถ้ำภูตาหลอ (57.0%)
- (7) น้ำผุดทัพลาว (54.2%)
- (8) ผาพระนอน (52.8%)

- 3) ประเด็นสินค้าพื้นเมืองและของที่ระลึก ได้แก่
 - (1) ผ้าไหมทอมือ (63.4%)
 - (2) ผ้ามัดหมี่ (61.2%)
 - (3) ผ้าฝ้ายย้อมสีธรรมชาติ (53.5%)
 - (4) หม้า (49.3%)
 - (5) ปลาร้าบอสูก (49.3%)
 - (6) ข้าวหลาม (44.4%)
- 4) ประเด็นประวัติศาสตร์ ได้แก่
 - (1) เหตุการณ์สำคัญในอดีต (59.8%)
 - (2) แหล่งโบราณคดีในนเมือง (47.2%)
 - (3) พระพุทธรูปสองพี่น้อง (44.4%)
 - (4) หลวงปู่พระครูเหล็ก (40.8%)
 - (5) หมิ่นอร่ามคำแหง (39.4%)
- 5) ประเด็นการแสดงและการละเล่นพื้นบ้าน ได้แก่
 - (1) หมอลำ (57%)
 - (2) การเล่นสะบ้า (56.3%)
- 6) ประเด็นประเพณีที่สำคัญในท้องถิ่น ได้แก่
 - (1) ประเพณีบุญเดือนสี่ (62.1%)
 - (2) ประเพณีตรุษไทย (52.8%)
 - (3) ประเพณีสงกรานต์พระครูเหล็ก (50.7%)
- 7) ประเด็นอาหารท้องถิ่น ได้แก่
 - (1) ส้มตำ (52.1%)
 - (2) ไก่ย่าง (46.5%)
- 8) ประเด็นวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น ได้แก่
 - (1) ความเชื่อเรื่องบุญกรรม (41.5)
 - (2) ความเชื่อเรื่องคอนตาปู่ (34.5)

5.3.1.2 ข้อเสนอแนะจากชุมชน

จากการสำรวจความต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอกอนสาร และอำเภอภูผาม่าน มีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากประเด็นที่ทำการสำรวจทั้ง 9 ประเด็น คือ

- 1) ควรให้มีการจัดทำบทเรียนภาษาอังกฤษด้านเหตุการณ์สำคัญในอดีตเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของท้องถิ่น และสถานที่สำคัญที่สามารถบ่งบอกถึงความเจริญของท้องถิ่นในอดีต ความเป็นมาของพระพุทธรูปเจ็ดร้อยปี อำเภอคอนสาร จังหวัดชัยภูมิ เป็นต้น
- 2) ควรให้มีการจัดทำเนื้อหาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในท้องถิ่น สอดแทรกในบทเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักถึงคุณค่าของสถานที่ท่องเที่ยวในท้องถิ่น และสามารถอธิบายให้นักท่องเที่ยวรวมถึงประชาชนในท้องถิ่นเข้าใจ ทำให้เกิดการร่วมมือกันอนุรักษ์ให้สถานที่ท่องเที่ยวสำคัญในท้องถิ่นคงอยู่ตลอดไป
- 3) ควรให้มีการจัดสถานการณ์เกี่ยวกับจารีตและประเพณีอันดีงามในท้องถิ่น ในส่วนที่ผู้เรียนสามารถนำเสนอชาวต่างชาติได้ ทำให้ให้ชาวต่างชาติเกิดความเข้าใจและสามารถปฏิบัติตนให้สอดคล้องกับประเพณีในท้องถิ่นเมื่อเข้ามาท่องเที่ยว รวมทั้งจัดให้มีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม เพื่อความเข้าใจอันดีระหว่างคนในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยวต่อไปในอนาคต
- 4) ควรมีการแนะนำร้านอาหารที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นเพิ่มเติมจากการแนะนำอาหารท้องถิ่นเพียงอย่างเดียว จัดให้มีบทสนทนาภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสถานการณ์ในร้านอาหาร และการจัดทำรายการอาหารเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อใช้ในการต้อนรับชาวต่างชาติให้เกิดความประทับใจ
- 5) ควรมีการจัดทำคู่มือท่องเที่ยวในอำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอกุฉินารายณ์ เป็นระบบ 2 ภาษา (ภาษาอังกฤษและภาษาไทย) ในเล่มเดียวกัน สำหรับบุคคลทั่วไปและนักท่องเที่ยว ให้สามารถทำความเข้าใจและนำไปใช้ได้ ในระยะเวลาอันสั้นเพื่อใช้เป็นแหล่งข้อมูลสำหรับการท่องเที่ยวในท้องถิ่นต่อไป

5.3.2 ผลการสร้างบทเรียน

5.3.2.1 โครงสร้างของบทเรียน

- 1) สักส่วนเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น บทเรียนที่สร้างจากความต้องการ มีชื่อบทเรียนคือ “Three Amazing Angel Cities” สักส่วนเนื้อหาของบทเรียนแบ่งออกเป็น 4 หน่วยการเรียนรู้ 13 เรื่อง คือ

(1) Unit 1 Background Information

1. Nice to Meet You เป็นบทเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานในการกล่าวทักทาย และการบอกเส้นทาง

2. The Background Information of Chum Phae เป็นบทเรียนภาษาอังกฤษที่ให้ความรู้ทางประวัติศาสตร์ความเป็นมาและสภาพทางภูมิศาสตร์กายภาพของอำเภอชุมแพ

3. The Background Information of Phu Maan เป็นบทเรียนภาษาอังกฤษที่ให้ความรู้ทางประวัติศาสตร์ความเป็นมาและสภาพทางภูมิศาสตร์กายภาพของอำเภอกุฉินารายณ์

4. The Background Information of Khon Sam เป็นบทเรียนภาษาอังกฤษที่ให้ความรู้ทางประวัติศาสตร์ความเป็นมาและสภาพทางภูมิศาสตร์กายภาพของอำเภอคอนสาร

(2) Unit 2 Tourist Attraction

1.Chum Phae Tourist Attractions เป็นบทเรียนภาษาอังกฤษที่ให้ความรู้ในเรื่องสถานที่ท่องเที่ยวและน่าสนใจในพื้นที่ของอำเภอชุมแพ

2.Phu PHA Maan Tourist Attractions เป็นบทเรียนภาษาอังกฤษที่ให้ความรู้ในเรื่องสถานที่ท่องเที่ยวและน่าสนใจในพื้นที่ของอำเภอภูผาม่าน

3.Khon Sam Tourist Attractions เป็นบทเรียนภาษาอังกฤษที่ให้ความรู้ในเรื่องสถานที่ท่องเที่ยวและน่าสนใจในพื้นที่ของอำเภอคอนสาร

(3) Unit 3 the Way of Life เป็นบทเรียนภาษาอังกฤษที่ให้ความรู้ในเรื่องประเพณีและความเชื่อ

1.Beliefs เป็นบทเรียนภาษาอังกฤษที่ให้ความรู้ในเรื่องความเชื่อเรื่องตาปู้

2.The Trut Thai Festival เป็นบทเรียนภาษาอังกฤษที่ให้ความรู้ในเรื่องประเพณีตรุษไทย

3. The Mor Lam เป็นบทเรียนภาษาอังกฤษที่ให้ความรู้ในเรื่องหมอลำ

(4) Unit 4 The Unique Matters เป็นบทเรียนภาษาอังกฤษที่ให้ความรู้ในเรื่องเอกลักษณ์ในท้องถิ่นเช่น

1.Local foods อาหารในท้องถิ่น

2.Local products สินค้า OTOP

3.Ancient objects โบราณสถาน, โบราณวัตถุ

1) องค์ประกอบของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นในแต่ละเรื่องประกอบด้วยเนื้อหา แบ่งออกเป็น 7 ส่วน ได้แก่

(1) Reading passage (เนื้อเรื่องเพื่อการอ่านทำความเข้าใจ)

(2) Vocabulary (คำศัพท์ภาษาอังกฤษและคำศัพท์ท้องถิ่น)

(3) Structure (โครงสร้างทางภาษาและหลักไวยากรณ์ที่ควรทราบ)

(4) Practices (แบบฝึกหัดเสริมทักษะภาษาอังกฤษ)

(5) Production and evaluation (การนำความรู้ที่ได้ไปฝึกใช้ในสถานการณ์

จำลองและการประเมินผลการเรียน)

(6) Reading resource in Thai (บทสรุปความคิดรวบยอดที่ได้จากบทเรียน)

(7) Learning objectives (จุดประสงค์การเรียนรู้)

5.2.5.2 ผลการประเมินคุณภาพ และความเหมาะสมของบทเรียนจากผู้เชี่ยวชาญ

ผลการประเมินคุณภาพและความเหมาะสมของบทเรียนจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 6 คน มีการวิเคราะห์ 2 ด้าน ดังนี้

1) ค่าเฉลี่ยการประเมินคุณภาพและความเหมาะสมของบทเรียน

การประเมินคุณภาพ และความเหมาะสมของบทเรียนจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน โดยหาค่าเฉลี่ย และค่าแบ่งแบบมาตรฐาน (S.D) ของคุณภาพและความเหมาะสมของบทเรียน พบว่าโดยภาพรวม บทเรียนมีคุณภาพในระดับดีมาก และเมื่อพิจารณาคุณภาพรายประเด็น พบว่าประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก คือ

(1) ความเหมาะสมของกิจกรรมฝึกทักษะการเรียนรู้

(2) ประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และ

(3) ประโยชน์ต่องานวิชาการ

ส่วนประเด็นของบทเรียนที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ความเหมาะสมของแบบฝึกหัด และเมื่อแปลค่าเฉลี่ยดังกล่าว เป็นระดับคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด พบว่าบทเรียนมีคุณภาพและความเหมาะสมในระดับสูงทั้งในภาพรวม และรายประเด็น ทุกด้าน

2) ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงบทเรียนจากผู้เชี่ยวชาญ

ผู้เชี่ยวชาญทุกจำนวน 6 คน ตรวจสอบเนื้อหา และแก้ไขข้อผิดพลาดให้ รวมทั้งให้ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง ซึ่งข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงแก้ไขโดยสรุปมีดังนี้

(1) ควรย้ายส่วนที่บอกวัตถุประสงค์จากด้านหลังบท ไปอยู่ส่วนหน้าสุดของบทเรียน

(2) ควรปรับหน่วยการเรียนรู้ (Unit) ให้เพิ่มขึ้นเพื่อการแบ่งสัดส่วนเนื้อหาให้ชัดเจนมากขึ้นและปรับบทให้เรียนย่อย (Lesson) ให้อยู่หน่วยการเรียนรู้ที่เหมาะสม

(3) ควรตรวจสอบการใช้ภาษาอังกฤษในบทเรียน ได้แก่

1. ความถูกต้องและเหมาะสมของคำศัพท์ที่ใช้ในบทเรียน เช่น การสะกดคำ การใช้คำศัพท์ที่มีความหมายคล้ายกัน การใช้คำศัพท์ที่เป็นตัวย่อ การใช้คำนามเอกพจน์ และพหูพจน์ เป็นต้น

2. ความถูกต้องของไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation) การใช้ประโยคคำถาม (Who-question) เป็นต้น

3. ตรวจสอบลักษณะการเขียนชื่อเฉพาะที่ปรากฏในบทเรียน

- (4) ควรปรับปรุงรูปภาพประกอบเนื้อหาการเรียนรู้ให้มีความเหมาะสมขึ้น
- (5) ควรจำลองตัวละครในบทเรียนให้เป็นคนไทยในท้องถิ่นแนะนำสถานที่สำคัญในท้องถิ่นให้กับชาวต่างชาติ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น
- (6) ควรปรับปรุงจำนวนคำถามในแบบฝึกหัดให้เหมาะสมกับปริมาณเนื้อหา

(7) ควรเพิ่มภาพแผนที่ของอำเภอชุมแพ อำเภอภูพานานและอำเภอกอนสาร ในบทเรียน เพื่อเป็นข้อมูลในการไปยังสถานที่สำคัญต่างๆ ของแต่ละอำเภอ

3) ผลการทดลองใช้บทเรียนเพื่อยืนยันความถูกต้องและความเหมาะสมของบทเรียนจากครูผู้สอนและผู้เรียน

ผลการทดลองใช้บทเรียนเพื่อยืนยันความถูกต้องและความเหมาะสมของบทเรียนจากครูผู้สอน 5 คน และนักศึกษา 11 คน มีการวิเคราะห์ 3 ด้าน ดังนี้

(1) ค่าเฉลี่ยการประเมินคุณภาพ และความเหมาะสมของบทเรียน การประเมินคุณภาพ และความเหมาะสมของบทเรียนโดยการหาค่าเฉลี่ย ของคุณภาพและความเหมาะสมของบทเรียน 5 ด้าน พบว่า โดยภาพรวม บทเรียนมีคุณภาพในระดับดีมาก และเมื่อพิจารณาคคุณภาพรายประเด็น พบว่าประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรกคือ

1. ความเหมาะสมของกิจกรรมฝึกทักษะการเรียนรู้
2. ความถูกต้องและชัดเจนของเนื้อหาและ โครงสร้างบทเรียน
3. การนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

ส่วนประเด็นของบทเรียนที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ความเหมาะสมของแบบฝึกหัด และเมื่อแปลค่าเฉลี่ยดังกล่าวเป็นระดับคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด พบว่าบทเรียนมีคุณภาพและความเหมาะสมในระดับสูงทั้งในภาพรวม และ รายประเด็นทุกด้าน

4) ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงบทเรียนจากครูและนักเรียน

หลังจาก ได้รับการประเมินจากครูผู้สอนและตัวแทนนักศึกษา ครูผู้สอน และนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพมีข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงแก้ไขดังนี้

(1) ควรปรับปรุงปริมาณเนื้อหาและเลือกใช้ภาษาให้ง่ายขึ้นเพื่อความเหมาะสมกับผู้เรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

(2) ควรเพิ่มเนื้อหาด้านวิถีชีวิต ประเพณีและอาหารท้องถิ่น ในบทเรียนให้มีความหลากหลายมากขึ้น เช่น วิธีการทำอาหารท้องถิ่น ขั้นตอนการทำผ้าไหม การแสดงหรือการละเล่นที่นิยมเล่นในประเพณีต่างๆ เป็นต้น

(3) ควรตรวจสอบความถูกต้องและความทันสมัยของข้อมูลที่น่ามา
จัดทำบทเรียน

(4) ควรเพิ่มคำอธิบายคำศัพท์และวางคำศัพท์แทรกไว้ในเนื้อหาเป็น
ระยะเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น

(5) ควรปรับปรุงปริมาณแบบฝึกหัดให้น้อยลง

(6) ควรเพิ่มแผนที่และบอกเส้นทางในการไปยังสถานที่ต่างๆ ที่
กล่าวถึงในบทเรียน

(7) ควรเพิ่มภาพประกอบในบทเรียนและตกแต่งรูปเล่มของบทเรียนให้
มีความน่าสนใจ

5) โครงสร้างของบทเรียนฉบับสมบูรณ์

บทเรียนฉบับสมบูรณ์ที่ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะจากครูผู้สอนและ
นักศึกษา หลังจากการทดลองใช้บทเรียน มีโครงสร้าง สักส่วนเนื้อหาและองค์ประกอบของ
บทเรียนฉบับสมบูรณ์ดังนี้

(1) สักส่วนเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวใน
ท้องถิ่น โครงสร้างของบทเรียนฉบับสมบูรณ์ ประกอบไปด้วยเนื้อหา ทั้งหมด 13 เรื่อง ดังกล่าว
ข้างต้น ซึ่งจัดแบ่งไว้ 4 หน่วยการเรียนรู้ ดังนี้

1. หน่วยที่ 1 (Unit 1) The Background Information ให้ความรู้
เกี่ยวกับพื้นฐานภาษาอังกฤษทั่วไปที่ใช้ในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยว และข้อมูลพื้นฐานของอำเภอ
ชุมแพ อำเภอภูผาม่าน และอำเภอคอนสาร

2. หน่วยที่ 2 (Unit 2) Tourist Attractions ให้ความรู้เกี่ยวกับสถานที่
ท่องเที่ยว ที่สำคัญของอำเภอชุมแพ อำเภอภูผาม่านและอำเภอคอนสาร

3. หน่วยที่ 3 (Unit 3) The Way of Lives ให้ความรู้เกี่ยวกับวิถีการ
ดำเนินชีวิตประเพณีและความเชื่อของคนในอำเภอชุมแพ อำเภอภูผาม่านและอำเภอคอนสาร

4. หน่วยที่ 4 (Unit 4) The Unique Matters ให้ความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่
บ่งบอกถึงความเป็นเอกลักษณ์ประจำถิ่นของอำเภอชุมแพ อำเภอภูผาม่านและอำเภอคอนสาร

(2) องค์ประกอบของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น
องค์ประกอบของบทเรียนในแต่ละเรื่อง ได้ทำการปรับปรุงตาม
ข้อเสนอแนะให้มีความเหมาะสมขึ้น โดยเรียงลำดับหัวข้อบทเรียนใหม่ ตามลำดับดังนี้

1. Learning objectives (จุดประสงค์การเรียนรู้)

2. Reading passage (เนื้อเรื่องเพื่อการอ่านทำความเข้าใจ)

3. Vocabulary (คำศัพท์ภาษาอังกฤษและคำศัพท์ท้องถิ่น)
4. Structure (โครงสร้างทางภาษาและหลักไวยากรณ์ที่ควรทราบ)
5. Practices (แบบฝึกหัดเสริมทักษะภาษาอังกฤษ)
6. Production and evaluation (การนำความรู้ที่ได้ไปฝึกใช้ในสถานการณ์

จำลองและการประเมินผลการเรียน)

5.4 การอภิปรายผลการวิจัย

จากการสำรวจความต้องการเชิงเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นที่เป็นที่ต้องการของชุมชน จัดทำบทเรียน การประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ การทดลองใช้เพื่อยืนยันความถูกต้องของข้อมูลจากชุมชน และประเมินคุณภาพจากครูผู้สอนและตัวแทนนักศึกษา มีผลการวิจัยที่น่าสนใจดังนี้

1) ความต้องการของชุมชน

จากการสำรวจพบว่าชุมชนต้องการเนื้อหาของบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น 3 ลำดับแรก คือ 1) เนื้อหาด้านการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่สำคัญ (69.0%) และการบอกเส้นทาง (64.8%) 2) สถานที่ท่องเที่ยวที่ยุ่งกะมัง (66.2%) และ (65.5%) 3) สินค้าพื้นเมืองประเภทผ้าไหมทอมือ (63.4%) ส่วน เนื้อหาที่มีชุมชนต้องการน้อยที่สุดคือ 1) ประเพณีบุญกลางบ้าน (43.6%) 2) ประวัติของขุนบุญบาลบำรุง (34.5%) 3) ความเชื่อเรื่องคอนตาปู (34.5%) และ 4) อาหารพื้นเมืองประเภทหุบมะเขือ (34.5%) ซึ่งข้อค้นพบนี้ บ่งชี้ว่าชุมชนต้องการให้เยาวชนได้มีความรู้เกี่ยวกับข้อมูลที่แท้จริงของชุมชนที่มีความสำคัญต่อการสืบสานมรดกด้านทรัพยากร ภูมิปัญญา วัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชน สามารถทำหน้าที่เป็นเจ้าของชุมชนที่ดีในการต้อนรับแขกผู้เยือนด้วยการให้ข้อมูลที่ถูกต้อง โดยสามารถนำข้อมูลดังกล่าว เป็นความรู้ในการสนทนากับผู้มาเยือน ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ซึ่งยังผลให้ชุมชนเป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียงในวงกว้าง ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ เป็นที่สังเกตว่า เนื้อหาที่ชุมชนต้องการมาก เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับชาวต่างประเทศโดยเน้นการพูดคุยให้ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งทรัพยากรที่สวยงามและเป็นเอกลักษณ์ในท้องถิ่น เป็นทรัพยากรทางการท่องเที่ยว ที่เป็นที่น่าสนใจของชาวไทยและชาวต่างชาติ และสามารถสร้างชื่อเสียงให้ชุมชนทั้งในอดีต และปัจจุบัน ส่วนเนื้อหาที่มีระดับความต้องการน้อยคือเนื้อหาที่เป็นความเชื่อหรือสิ่งที่ใช้ในชุมชนจริง แต่ยังไม่สามารถผลักดันให้ชุมชนมีชื่อเสียงได้ และยังเป็นประเด็นที่ยังไม่มีชาวต่างชาติมาซักถามพูดคุยด้วย โดยประเด็นที่มีความต้องการสูงเป็นประเด็น ที่มีนักท่องเที่ยวมาเยือนมาก และมีความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนากับ

2) ด้านคุณภาพบทเรียน

จากการประเมินคุณภาพ และความเหมาะสมของบทเรียน โดยภาพรวมพบว่า บทเรียนมีระดับคุณภาพและความเหมาะสมในระดับดีมาก และเมื่อพิจารณาคุณภาพรายประเด็น พบว่าทุกบทเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงทุกด้าน ทั้งนี้เพราะบทเรียนดังกล่าวได้ทำการสำรวจความต้องการของชุมชนในวงกว้าง และนำปัญหาดังกล่าวมาจัดทำเป็นบทเรียน โดยยึดมาตรฐานการเรียนรู้ของรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ที่เน้นเนื้อหาเกี่ยวกับท้องถิ่นในการสื่อสาร และในการเรียบเรียงบทเรียนได้เน้นการใช้ภาษาในเชิงให้ข้อเท็จจริง ไม่เป็นการแสดงความรู้สึกส่วนตัว โดยเน้นการให้ข้อมูลเบื้องต้นในบทอ่านเพื่อให้ผู้เรียนใช้เป็นข้อมูลประกอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น การใช้ภาษาในบทเรียน เน้นการใช้ภาษาที่ใช้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และเป็นภาษาที่เข้าใจง่าย ในกรณีที่ต้องใช้คำศัพท์ท้องถิ่น ได้มีการกำกับภาษาอังกฤษที่ใช้เทียบเคียงไว้ด้วยและมีตัวอย่างบทสนทนาในสถานการณ์ต่างๆ ที่เน้นความถูกต้องทั้งเชิงไวยากรณ์เนื้อหา และมารยาททางสังคม เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกอย่างหลากหลาย ซึ่งข้อค้นพบดังกล่าวนี้ สอดคล้องกับ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535 : 108-119) ที่กล่าวว่าในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ควรเน้นความสามารถในการใช้ภาษาหรือตีความภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม เมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ ในสังคม โดยความสามารถที่รู้ได้ว่าเมื่อไรควรจะทำอะไรกับใครที่ไหน และในลักษณะอย่างไรจากการเรียนรู้ ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อความหมายได้อย่างเหมาะสมกับสภาพสังคม และสอดคล้องกับ ประกอบ ผลงาม (2544 : 15) ที่กล่าวว่า ภาษาอังกฤษที่ใช้ในธุรกิจการท่องเที่ยว มีลักษณะโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่เหมือนกันกับภาษาอังกฤษทั่วไป หากแต่ภาษาอังกฤษที่ใช้ธุรกิจการท่องเที่ยวมีคำศัพท์และสำนวนเฉพาะสาขา (Technical term) อีกทั้งมีกลวิธีหรือลีลาในการใช้ภาษา (Tone หรือ Style) ของการพูดแต่ละคนที่อาจแตกต่างกันไปบ้าง ซึ่งคำศัพท์เฉพาะทางการท่องเที่ยว คือ กลุ่มคำที่นิยมใช้เฉพาะในธุรกิจการท่องเที่ยว ลักษณะของภาษาเพื่อการท่องเที่ยว ควรเป็นภาษาเชิงให้ข้อมูล

5.5 ข้อเสนอแนะ

5.5.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1) ผู้บริหารควรเน้นให้อาจารย์ในสถานศึกษาได้จัดทำบทเรียนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับท้องถิ่นในทุกรายวิชา เพื่อให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้ความรู้สากลที่ได้มาประยุกต์ใช้กับองค์ความรู้ และความเป็นจริงในท้องถิ่น

2) ครูผู้ออกแบบหลักสูตรและจัดแผนการเรียนการสอนควรได้บรรจุสาระการเรียนรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นในหลากหลายวิชา

3) ควรกำหนดเป็นนโยบายว่าครูและนักเรียนต้องนำองค์ความรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นมาประยุกต์ในการเรียนการสอน

4) ในทุกรายวิชาอังกฤษ ควรกำหนดให้ผู้เรียนทุกคนจะต้องมีความสามารถในการแนะนำจุดเด่นต่างๆ เกี่ยวกับชุมชนเป็นภาษาอังกฤษได้

5.5.2 ข้อเสนอแนะต่อการเรียนการสอน

1) ครูควรเน้นให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนให้มาก โดยฝึกสนทนาตามที่กำหนดในบทเรียนหลายๆ ครั้ง

2) ครู และนักศึกษา ควรได้ ออกฝึกปฏิบัติในสถานที่จริงในชุมชนที่กำหนดไว้ในบทเรียน เพื่อให้นักเรียนศึกษาได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงและนำไปใช้ในสถานการณ์จริงด้วย

3) ครูควรได้เพิ่มเติมความรู้ให้กับนักศึกษา ด้านการใช้ พจนานุกรม อังกฤษ อังกฤษ การออกเสียงคำให้ถูกต้อง การใช้คำศัพท์เป็นภาษาท้องถิ่น ในการฝึกทักษะการอ่านในบทเรียน

5.5.3 ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

1) ควรได้มีการทำการวิจัยต่อยอดจากการวิจัยนี้ โดยนำเนื้อหาไปจัดทำแผนการสอน สื่อการเรียนการสอน และนำเอกสารไปใช้ประกอบการเรียนการสอนด้วยกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบอื่นๆ ที่หลากหลาย และนักศึกษาผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการเรียนรู้ที่ได้จากการใช้แบบเรียนดังกล่าว

2) ควรมีการสำรวจความต้องการของชุมชน และจัดทำบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในพื้นที่อื่นๆ

3) ควรมีการร่วมมือกับบุคคลในชุมชนในการสร้างบทเรียนทั้งวิชาภาษาอังกฤษและวิชาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการความยั่งยืนและความก้าวหน้าของชุมชน

4) ควรทำการวิจัยและพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับชุมชนสำหรับผู้เรียนในหลากหลายระดับการศึกษา

Loei Rajabhat University
มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2553 ก). คั่นเมื่อ เมษายน 8, 2553 จาก <http://www.ryt9.com/s/prg/775187>
_____. (2553 ข). คั่นเมื่อ เมษายน 8, 2553 จาก <http://www.thaipr.net/nc/readnews.aspx?newsi>
_____. (2553 ค). คั่นเมื่อ เมษายน 8, 2553 จาก
<http://thai.tourismthailand.org/news/content-2141.html>
- กรมวิชาการ. (2546). การจัดการเรียนรู้ออนไลน์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กรมอาชีวศึกษา. (2546)หลักสูตรวิชาสามัญ ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545.
กรุงเทพฯ : คณะวิชาสามัญสัมพันธ์ หน่วยงานนิเทศก์ กรมอาชีวศึกษา.
- กฤษณา ขอดมงคล. และคณะ. (2547). รายงานการวิจัยเรื่องการพัฒนาการเรียนรู้ออนไลน์และ
ครูภาษาอังกฤษเพื่อสนับสนุนการพัฒนาการท่องเที่ยวท้องถิ่นศึกษาอุทยานแห่งชาติ
ภูกระดึง. เลข : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- กุลประภัสสร สิงห์บุระอุตม. (2551). การศึกษาความต้องการเพื่อการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม
เรื่อง การบริหารจัดการการท่องเที่ยวสำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น.
คั่นเมื่อ 11 มกราคม 2553, จาก <http://tdc.thailis.or.th/tdc/browse>
- จิรภัทร อัครเสนา. (2539). การสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อจรรโลงวัฒนธรรมและส่งเสริม
การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (ECO-TOURISIM) ในจังหวัดมหาสารคาม. วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ตาปูหรือ ปู่ตา. (2553). คั่นเมื่อ มกราคม 5, 2553 จาก
http://www.prapayneethai.com/th/belief/north_east/view.asp?id=0540
- นัยนา ทองศรีเกศ.(2528) ความพร้อมของวิทยาลัยครู กลุ่มภาคใต้ในการผลิตบุคลากรให้สอดคล้อง
กับความต้องการทางธุรกิจท่องเที่ยวและโรงแรมภาคใต้. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต
สาขายุทธศาสตร์การพัฒนา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- นงคราญ อนุกุล. (2538). การสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อจรรโลงวัฒนธรรมและส่งเสริม
การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์(ECO-TOURISIM) ในจังหวัดมหาสารคาม เน้นเนื้อหา
ด้านการแสดงหมอลำ หมูบ้านโนนค้อ. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- นิยม เวียนวัฒนา. (2539). การสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อจรรโลงวัฒนธรรมและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (ECO-TOURISIM) ในจังหวัดมหาสารคาม เน้นเนื้อหา ด้านการด้านการทอผ้า และจำหน่ายสินค้าพื้นเมือง. ปรินิพนธ์ปรินิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ประกอบ ผลงาม. (2545 ก). รายงานการวิจัยเจตคติและความประทับใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ : กรณีศึกษาในจังหวัดเลย. เลย : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏเลย.
- _____. (2545 ข). เอกสารอบรมเรื่อง English for Tourism Service. เลย : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏเลย.
- ประเพณีตรุษไท อำเภอกุฉินารายณ์. (2553). ค้นเมื่อ มกราคม 5, 2553 จาก http://phuphaman.go.th/html/tradit_1.html
- ประวัติของอำเภอกอนสาร. (2550). ค้นเมื่อ มกราคม 5, 2553 จาก <http://th.wikipedia.org/wiki>
- ประวัติศาสตร์ของอำเภอกุฉินารายณ์. (2551). ค้นเมื่อ มกราคม 2, 2553 จาก <http://th.wikipedia.org/wiki>
- ประวัติอำเภอกุฉินารายณ์. (2550). ค้นเมื่อ มกราคม 5, 2553 จาก <http://www.kkdopa.com/amp05/kom1.html>
- ผ้าจิด, ผ้ามัดหมี่, การผลิตผ้าไหมหรือผ้าฝ้ายโดยย้อมสีธรรมชาติ. (2553). ค้นเมื่อ มกราคม 5, 2553 จาก <http://www.thaitambon.com/standard/Fabric.htm>
- ภูมิปัญญาชาวอีสาน. (2553). ค้นเมื่อ มกราคม 5, 2553 จาก <http://gotoknow.org/blog/sureetonl/258575>
- ภูมิปัญญาชาวอีสานปลาไร่. (2553). ค้นเมื่อ มกราคม 5, 2553 จาก <http://th.wikipedia.org/wiki>
- เมืองโบราณโนนเมือง. (2553). ค้นเมื่อ ธันวาคม 15, 2552 จาก <http://www.ichumphae.com/description>
- วนิดา ดวงฤทธิ์. (2543). ผลของการใช้บทเรียนที่สร้างขึ้นตามความสนใจต่อการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ. ปรินิพนธ์ปรินิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วรพร สุนทรวัฒนศิริ. (2543). การพัฒนาหลักสูตรการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารธุรกิจตามหลักการจัดการศึกษาแบบเน้นผลการเรียน สำหรับนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจ วิชาเอกภาษาอังกฤษธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- วิรัช คุณวุฒิวานิช. (2546). **หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2546**. ค้นเมื่อ ตุลาคม 12, 2552 จาก <http://www.nsdv.go.th/pr/curriculum/pws/tour>
- สภาพทั่วไปของอำเภอภูพาน**. (2553). ค้นเมื่อ มกราคม 2, 2553 จาก <http://www.kkdopa.com/amp20/p1.html>
- สุจิตรา สวัสดิวงษ์. (2539). **การจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารในแนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2536). **แนวคิดและเทคนิควิธีสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่นเขต 5. (2549). **แหล่งเรียนรู้**. ขอนแก่น : ประมวลวิทยา. หมอลำ. (2553). ค้นเมื่อ มกราคม 5, 2553 จาก <http://www.culture.go.th/knowledge/homthai>
- แหล่งท่องเที่ยวในเขตอำเภอคอนสาร**. (2553). ค้นเมื่อ มกราคม 5, 2553 จาก <http://www.thai-tour.com/thai-tour/northeast/chaiyaphum/data/place/konsarn.htm>
- แหล่งท่องเที่ยวในอำเภอภูพาน**. (2553). ค้นเมื่อ มกราคม 2, 2553 จาก <http://www.tat.or.th/khonkaen/travelactdet>
- แหล่งท่องเที่ยวอำเภอชุมแพ**. (2552). ค้นเมื่อ ธันวาคม 15, 2552 จาก http://www.khonkaenlink.info/khonkaen_info/tour/default.htm
- อารีย์ จุ้ยเยี่ยม. (2547). **การพัฒนาบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษท่องเที่ยวสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2**. ปริญญาโทปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อารีวรรณ เอี่ยมสะอาด. (2545). **การพัฒนาแบบการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษตามมาตรฐานการศึกษา : กรณีศึกษาโรงเรียนคริสเตียนวิทยาลัย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อาหารท้องถิ่น**. (2553). ค้นเมื่อ มกราคม 5, 2553 จาก <http://th.wikipedia.org/wiki/>
- อรดา โอภาสรัตนกร, ชไมพร พุทธิรัตน์, และ ทิพวรรณ ทองขุนดำ. (2549). **ความต้องการของประชาชนบ้านศิรีวง ในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจท่องเที่ยว**. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา, 1 (2) : 15-20.
- _____. (2550). **การพัฒนาความรู้ในเรื่องภาษาอังกฤษ**. นครศรีธรรมราช : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช.
- อัญชลี ธรรมวิสิกุล. (2552). **10 บทความ การเขียนหลักสูตรท้องถิ่น**. ค้นเมื่อ 2 มกราคม 2553, จาก http://panchalee.wordpress.com/2009/04/10/local_curriculum

Bacom, L. (1995). **Designing a advance speaking course English teaching forum**. New York :
Corey.

Giving direction. (2009). Retrieved December, 11 2009, from
<http://www.nayoktech.ac.th/~patima/Communication2/09Direction.pdf>

Greeting. (2009). Retrieved December, 11 2009, from
<http://changingminds.org/techniques/conversation/opening/greeting.htm>

Kathleen, T.A. (1986). ESL curriculum development in the overseas refugee training program :
A personal account. **Passage**, 2 (1) : 42-45.

Hutchinson, T. and Waters, A. (1978). **English for special purposes a case study approach**.
London : Longman.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบสอบถามการวิจัย

เรื่อง การสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น สำหรับนักศึกษาหลักสูตร

ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ จังหวัดขอนแก่น

A CONSTRUCTION OF ENGLISH FOR LOCAL TOURISM TEXTBOOK
FOR THE 3rd YEAR VOCATION CERTIFICATED STUDENTS AT
CHUMPHAE INDUSTRIAL AND COMMUNITY EDUCATION COLLEGE IN
KHONKAEN PROVINCE

วัตถุประสงค์

แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษ เพื่อสำรวจความคิดเห็นในประเด็นเนื้อหาของบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นจากประชาชนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่อำเภอคอนสาร จังหวัดชัยภูมิ อำเภอชุมแพ อำเภอภูผาม่าน จังหวัดขอนแก่น

เนื้อหา แบบสอบถามฉบับนี้มี 2 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ที่ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามในประเด็นรายละเอียดของเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวในเขตพื้นที่อำเภอคอนสาร จังหวัดชัยภูมิ อำเภอชุมแพ อำเภอภูผาม่าน จังหวัดขอนแก่น จากผู้เกี่ยวข้องที่ต้องการนำไปสร้างเป็นบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นสำหรับนักศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น การตอบแบบสอบถามของท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการวิจัยครั้งนี้

จึงขอความกรุณาให้ท่านตอบแบบสอบถามตามความเห็นของท่านและตามความเป็นจริง ให้ครบทุกข้อและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

นางยุพาพร คุเวนเบิร์ก

นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

มีนาคม 2551

ชื่อเรื่อง การสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น สำหรับนักศึกษาหลักสูตร
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ จังหวัดขอนแก่น
A CONSTRUCTION OF ENGLISH FOR LOCAL TOURISM
TEXTBOOK FOR THE 3rd YEAR VOCATION CERTIFICATED
STUDENTS AT CHUMPHAE INDUSTRIAL AND COMMUNITY
EDUCATION COLLEGE IN KHONKAEN PROVINCE

วัตถุประสงค์ สร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นสำหรับนักศึกษา หลักสูตร
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ จังหวัดขอนแก่น

ขอบเขตของเนื้อหา

จุดประสงค์รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจคำศัพท์เทคนิคพื้นฐานของการท่องเที่ยว ความรู้ความ
เข้าใจการอ่านเนื้อหาทางธุรกิจการท่องเที่ยวในชุมชน มีความรู้ความเข้าใจการฟังและพูด
ภาษาอังกฤษ ตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว สามารถวางแผนและจัดการ
เรียนรู้ด้วยตนเองโดยใช้กลยุทธ์ที่ได้จากการเรียน สามารถถ่ายทอดประสบการณ์ที่ได้รับจากการ
ค้นคว้าเนื้อหาสาระด้านการท่องเที่ยวเป็นภาษาอังกฤษ สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการให้ข้อมูลแก่นัก
ท่องเที่ยวชาวต่างชาติได้ในสถานการณ์จริง

ขอบเขตของประเพณีและรายละเอียดของเนื้อหาด้านแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นที่ต้องการ
สำรวจความต้องการ คือ

1. ประวัติศาสตร์ของท้องถิ่น
2. ลักษณะทางภูมิศาสตร์ของท้องถิ่น
3. ประชากร ศาสนา และภาษาถิ่น
4. อาหารท้องถิ่น
5. วิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น
6. ประเพณีและวัฒนธรรมที่สำคัญในท้องถิ่น
7. การละเล่นและการแสดงพื้นบ้าน
8. การละเล่นและการแสดงพื้นบ้าน
9. สถานการณ์ที่เป็นบริบทในการสนทนาที่จำเป็นกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

ประเด็นของเนื้อหา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 Historical Aspect of Chumphae, Kongsan and Phuphaman

ประวัติศาสตร์ของอำเภอชุมแพ อำเภอกอนสาร และอำเภอภูผาม่าน

รายละเอียดของเนื้อหา

- เหตุการณ์สำคัญของในอดีต
- บุคคลสำคัญในอดีต
- โบราณสถาน โบราณวัตถุ

ประเด็นของเนื้อหา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 Geography and physical Setting of Chumphae, Kongsan and phuphaman

ลักษณะทางภูมิศาสตร์กายภาพของอำเภอชุมแพ อำเภอกอนสาร และอำเภอภูผาม่าน

รายละเอียดของเนื้อหา

- ที่ตั้งและอาณาเขต
- ลักษณะทางภูมิประเทศ อากาศ พืชพรรณธรรมชาติ
- สถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจทางธรรมชาติ

ประเด็นของเนื้อหา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 People, religion and language

ประชากร ศาสนา อาชีพและภาษาถิ่น

รายละเอียดของเนื้อหา

- เชื้อชาติ
- ศาสนา
- อาชีพ
- ภาษาถิ่น

ประเด็นของเนื้อหา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 Regional Dishes

อาหารประจำท้องถิ่น

รายละเอียดของเนื้อหา

- วัฒนธรรมการรับประทานอาหารของคนในท้องถิ่น
- The local style of eating
- Regional dishes
- Snacks
- Fruits

ประเด็นของเนื้อหา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 5 The way of life

วิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น

รายละเอียดของเนื้อหา

- พิธีกรรมและความเชื่อ
- วิถีชีวิตและความเป็นอยู่
- ภูมิปัญญาท้องถิ่น

ประเด็นของเนื้อหา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 6 Festivals

ประเพณีในท้องถิ่นที่สำคัญ

รายละเอียดของเนื้อหา

- ประเพณีตรุษไทยที่อำเภอภูพาน
- ประเพณีบุญเดือนสี่ที่อำเภอคอนสาร
- ประเพณีสงกรานต์ที่ตำบลโนนหัน อำเภอชุมแพ
- ประเพณีบุญพระเวด

ประเด็นของเนื้อหา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 Cultural shows

การเล่นและการแสดงในพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอคอนสาร และอำเภอภูพาน

รายละเอียดของเนื้อหา

- หมอคำ
- การเล่นเกม
- การร้องสรภัญญะ

ประเด็นของเนื้อหา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 8 Shopping

สินค้าพื้นเมืองและของที่ระลึก

รายละเอียดของเนื้อหา

- ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าพื้นเมือง
- แหล่งผลิตและจำหน่าย

ประเด็นของเนื้อหา

หน่วยการเรียนรู้ที่ 9 Helping and giving information

สถานการณ์ที่เป็นบริบทของการสนทนาที่จำเป็นกับการท่องเที่ยวใน

ท้องถิ่น

รายละเอียดของเนื้อหา

- การเสนอขอความช่วยเหลือ
- การจองที่พัก
- การบอกเส้นทาง
- การต่อราคาสินค้าและการบริการ
- การแนะนำอาหาร
- การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่

นิยามศัพท์

1. การสร้างบทเรียน หมายถึง กระบวนการจัดทำบทเรียนที่มาจากการศึกษาสภาพปัญหา ความต้องการ และวิเคราะห์ความสนใจ เพื่อจัดทำบทเรียนที่สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น

2. บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว หมายถึง บทเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว ที่ประกอบไปด้วยเนื้อหาวิชา สื่อการเรียนการสอนและเครื่องมือ การประเมินผลการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นตามความต้องการของนักศึกษา คณะครูและผู้เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับข้อกำหนด ของหลักสูตร ความต้องการของผู้เกี่ยวข้องและศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวของชุมชน

3. **แหล่งท่องเที่ยว** หมายถึง สถานที่ซึ่งเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ หรือมนุษย์สร้างขึ้น เพื่อวัตถุประสงค์ในการพักผ่อนและการบันเทิง รวมทั้งสถานบริการเพื่อการท่องเที่ยวในเขตอำเภอ ชุมแพ อำเภอภูพาน จังหวัดขอนแก่น และอำเภอคอนสาร จังหวัดชัยภูมิ ซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวในเขตบริการด้านการศึกษาของวิทยาลัยการอาชีพชุมแพ

4. **ประเพณี** หมายถึง กิจกรรมที่มีการปฏิบัติสืบเนื่องกันมาเป็นเอกลักษณ์ และมีความสำคัญ ต่อสังคม เช่น การแต่งกาย ภาษา วัฒนธรรม ศาสนา ศิลปกรรม กฎหมาย คุณธรรม ความเชื่อ และ ประเพณี ซึ่งล้วนได้รับอิทธิพลมาจากสิ่งแวดล้อมภายนอกที่เข้าสู่สังคม รับเอาแบบปฏิบัติที่หลากหลาย เข้ามาปฏิบัติ เรียกเป็นวิถีแห่งการดำเนินชีวิต โดยเฉพาะศาสนามีอิทธิพลต่อประเพณีของคนในพื้นที่ อำเภอชุมแพ อำเภอภูพาน จังหวัดขอนแก่น และอำเภอคอนสาร จังหวัดชัยภูมิ

5. **วัฒนธรรม** หมายถึง ความเจริญงอกงาม ความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความกลม ก่อตัวของชาติ และศีลธรรมอันดีของประชาชนในพื้นที่อำเภอชุมแพ อำเภอภูพาน จังหวัด ขอนแก่น และอำเภอคอนสาร จังหวัดชัยภูมิ

6. **ความเชื่อ** หมายถึง ความมั่นใจต่อสิ่งนั้น ๆ ว่าเป็นความจริง ซึ่งความเชื่อบางอย่างอาจ สืบต่อกันมาเป็นเวลานาน ความเชื่อเป็นสิ่งที่อยู่คู่กับมนุษย์มาตั้งแต่โบราณ ตอนที่ยังไม่มีความรู้ ทางด้านวิทยาศาสตร์ ไม่มีการพิสูจน์ถึงความจริงของเรื่องนั้น ๆ

7. **นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ** หมายถึง ผู้เรียนบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการ ท่องเที่ยว สาขาวิชาภาษาคอมพิวเตอร์ จำนวน 20 คน และสาขาวิชาบัญชี จำนวน 20 คน ซึ่ง เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยการอาชีพชุม แพ ตามหลักสูตร พ.ศ. 2546

8. **ความเหมาะสมของชุดการเรียนรู้** หมายถึง ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญอาจารย์ และนักศึกษาที่มีต่อเนื้อหาในบทเรียน ตามความสอดคล้องของเนื้อหาในบทเรียน 7 ด้าน คือ

1. จุดประสงค์รายวิชา
2. สภาพของแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น
3. ความต้องการของผู้เรียนและผู้เกี่ยวข้อง
4. เนื้อหาทางภาษาเพื่อการสื่อสาร
5. สื่อและนวัตกรรมที่นำมาใช้
6. กิจกรรมประกอบการเรียนการสอน
7. การวัดและประเมินผล

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง (....) ที่ตรงกับข้อมูลส่วนตัวของท่านเพียงคำตอบเดียว และ/หรือ กรอกข้อมูลอื่น ๆ เพิ่มเติมในช่องว่างที่กำหนด

1. เพศ

(.....) ชาย (.....) หญิง

2. อายุ

(.....) 16 - 25 (.....) 26 – 35

(.....) 36 - 45 (.....) 45 ปีขึ้นไป

3. อาชีพ

(.....) ข้าราชการตำรวจ โปรตระบุด้านที่ทำการ.....

(.....) ข้าราชการครู โปรตระบุดระดับชั้นที่สอน.....

(.....) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โปรตระบุดระดับชั้นที่เรียน.....

(.....) ตัวแทนองค์กรท้องถิ่น โปรตระบุดำแหน่ง.....

(.....) ผู้ประกอบกิจการการท่องเที่ยว โปรตระบุดำแหน่ง.....

(.....) ผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยว โปรตระบุดำแหน่ง.....

(.....) ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ โปรตระบุดำแหน่ง.....

(.....) ผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยว โปรตระบุดำแหน่ง.....

(.....) นักท่องเที่ยว โปรตระบุดำแหน่ง.....

(.....) ประชาชนทั่วไป โปรตระบุดำแหน่ง.....

(.....) อื่น ๆ โปรตระบุดำแหน่ง.....

4. ภูมิลำเนา

(.....) อำเภอคอนสาร (.....) อำเภอชุมแพ (.....) อำเภอภูผาม่าน

(.....) อื่น ๆ โปรตระบุดำแหน่ง.....

5. วุฒิการศึกษาสูงสุด

(.....) ระดับ ประถมศึกษา

(.....) ระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น

(.....) ระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ

(.....) ระดับ ปริญญาตรี

(.....) ระดับ สูงกว่าปริญญาตรี

(.....) อื่น ๆ โปรตระบุดำแหน่ง.....

6. ท่านเคยเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่

(....) เคย (โปรดระบุ).....ปี

(....) ไม่เคย

(....) อื่น ๆ โปรดระบุ.....

7. ถ้าท่านต้องการบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อนำไปพัฒนาสำหรับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

ของท่าน ท่านต้องการเนื้อหาเกี่ยวกับด้านใดบ้าง

(....) การสนทนาการเนื้อหาเกี่ยวกับด้านใดบ้าง

(....) การอธิบายเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรมในท้องถิ่น

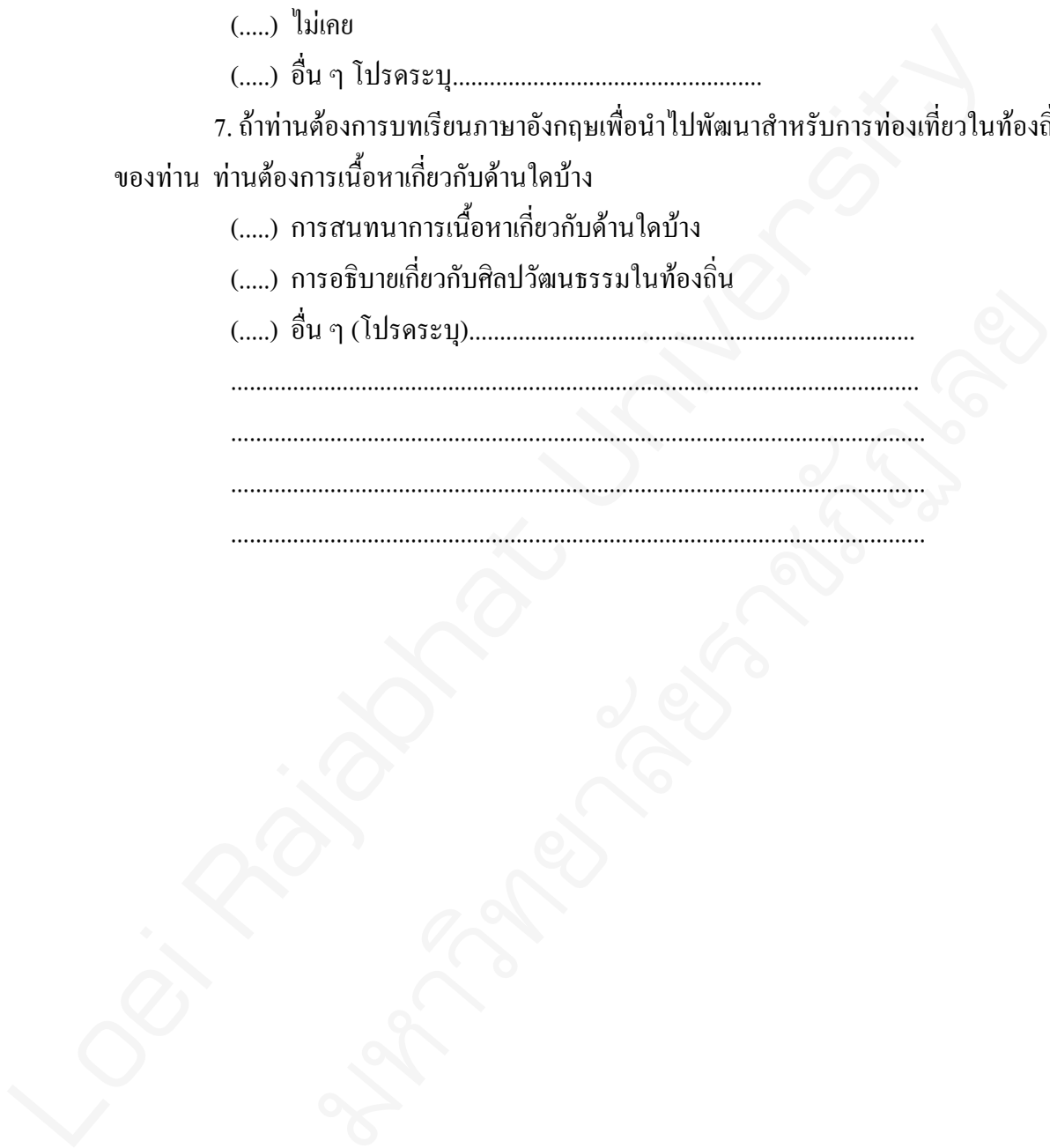
(....) อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 2 แบบสอบถามในประเด็นและรายละเอียดของเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวใน

ท้องถิ่นที่ท่านต้องการนำไปพัฒนาเป็นชุดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในตารางที่ช่องซึ่งระดับความต้องการตรงกับระดับความต้องการของท่าน และ/หรือกรอกข้อเสนอแนะเพิ่มเติมตามความคิดเห็นของท่านในช่องว่างที่กำหนดให้

ประเด็น	ระดับความต้องการ		
	ต้องการมาก	ต้องการ	ไม่ต้องการ
1. ประวัติศาสตร์ของอำเภอชุมแพ อำเภอภูผาม่าน และอำเภอคอนสาร			
1.1 เหตุการณ์สำคัญในอดีต
1.2 บุคคลสำคัญในอดีต เช่น			
- หมื่นอร่ามคำแหง (อ.คอนสาร)
- ขุนบุญบาลบำรุง (อ.ชุมแพ)
1.3 โบราณสถาน และโบราณวัตถุ
- พระธาตุแก้งกอย (อ.คอนสาร)
- แหล่งโบราณคดีโนนเมือง (อ.ชุมแพ)
- หลวงปู่พระคูเหล็ก (อ.ชุมแพ)
- พระพุทธรูปสองพี่น้อง (อ.ชุมแพ)
- ข้อเสนอแนะอื่น ๆ (โปรดระบุ)
.....			
.....			
.....			
2. ลักษณะทางภูมิศาสตร์กายภาพของอำเภอชุมแพ อำเภอภูผาม่าน และอำเภอคอนสาร			
2.1 ลักษณะทางภูมิศาสตร์
- ที่ตั้ง อาณาเขต
- ภูมิประเทศ อากาศ
- พืชพรรณธรรมชาติ

ประเด็น	ระดับความต้องการ		
	ต้องการมาก	ต้องการ	ไม่ต้องการ
2.2 สถานที่ท่องเที่ยวในเขตพื้นที่อำเภอคอนสาร			
- เขื่อนจุฬาภรณ์
- ทุ่งกะมัง
- น้ำผุดทับลาว
- น้ำผุดนาเลา
- น้ำผุดนางเดือน
- น้ำผุดหินลาดวนารายณ์
2.3 สถานที่ท่องเที่ยวในเขตพื้นที่อำเภอภูผาม่าน			
- ถ้ำค้างคาว
- ถ้ำภูตาหลอ
- ผานกเค้า
- อุทยานแห่งชาติภูผาม่าน
2.4 สถานที่ท่องเที่ยวในเขตพื้นที่อำเภอชุมแพ			
- ผาพระนอน
- ภูนกยูง
- ถ้ำปู่หลุบ
- ถ้ำผาพวง
- สวนป่าดงลาน
ข้อเสนอแนะอื่น ๆ (โปรดระบุ)			
.....			
.....			
.....			

ประเด็น	ระดับความต้องการ		
	ต้องการมาก	ต้องการ	ไม่ต้องการ
3. ประชากร			
- เชื้อชาติ
- ศาสนา
- ภาษาดั้งเดิม
- อาชีพ
- ข้อเสนอแนะอื่น ๆ (โปรดระบุ)			
.....			
.....			
.....			
4. อาหารท้องถิ่น			
- ส้มตำ
- ไก่ย่าง
- ปลาเผา
- ลาบต่าง ๆ เช่น ลาบหมู ไก่ ปลา เนื้อ
- ก้อยไข่มดแดง
- แกงผัก เช่น แกงผักหวาน หน่อไม้ จี่เหล็ก
- ห่อหมกต่าง ๆ
- ปั่นปลา คั่วเนื้อ
- ซุปมะเขือ
- ข้อเสนอแนะอื่น ๆ (โปรดระบุ)			
.....			
.....			
.....			

ประเด็น	ระดับความต้องการ		
	ต้องการมาก	ต้องการ	ไม่ต้องการ
5. วิถีชีวิตของคนในพื้นที่ของอำเภอหุมแพ อำเภอภูพาน อำเภอคอนสาร - การแต่งกาย - ความเชื่อเรื่องบุญกรรมตามหลักศาสนาพุทธ - ความเชื่อเรื่องภูตผีวิญญาณ (คอนตาปู่) - ภูมิปัญญาท้องถิ่น (กระติบข้าว ปลาไร่) - ข้อเสนอแนะอื่น ๆ (โปรดระบุ)			
6. ประเพณีที่สำคัญในท้องถิ่น - ประเพณีบุญเดือนสี่ (อ.คอนสาร) - ประเพณีสงกรานต์พระคูเหล็ก (ต.โนนหัน อ.หุมแพ) - ประเพณีตรุษไทย (อ.ภูพาน) - ประเพณีบุญข้าวจี - ประเพณีบุญพะเหวด - ประเพณีบุญกลางบ้าน - ข้อเสนอแนะอื่น ๆ (โปรดระบุ)			

ประเด็น	ระดับความต้องการ		
	ต้องการมาก	ต้องการ	ไม่ต้องการ
9. สถานการณ์ที่เป็นบริบทในบทสนทนาที่เกี่ยวข้องกับ การท่องเที่ยวในท้องถิ่น			
- การเสนอความช่วยเหลือ
- การจองที่พัก
- การบอกเส้นทาง
- การต่อรองราคาสินค้าและบริการ
- การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่
- การแนะนำอาหาร
- ข้อเสนอแนะอื่น ๆ (โปรดระบุ)			
.....			
.....			
.....			

ขอบคุณที่กรุณาตอบแบบสอบถามนี้

ภาคผนวก ข

แบบตรวจสอบเนื้อหาบทเรียน

แบบตรวจสอบเนื้อหาและคุณภาพของบทเรียน เรื่อง Three Amazing Angels Cities
ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

แบบตรวจสอบเนื้อหาฉบับนี้จัดทำขึ้น เพื่อสำรวจความคิดเห็นของครู นักศึกษา และ ผู้เชี่ยวชาญ ที่มีต่อเนื้อหาและคุณภาพของบทเรียน เรื่อง Three Amazing Angels Cities ที่จัดทำขึ้นจากผลการสำรวจความต้องการเชิงเนื้อหาของบุคคลที่เกี่ยวข้องในชุมชนที่ได้ดำเนินไปเรียบร้อยแล้ว ทั้งนี้เพื่อใช้เป็นเอกสารเสริมการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 วิทยาลัยการอาชีพชุมแพ อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่นในสาระที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

จุดประสงค์บทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

มาตรฐานที่ 1 เข้าใจเรื่องที่อ่าน โดยสามารถอ่านเรื่องที่กำหนดได้ และตอบคำถามได้ถูกต้อง

มาตรฐานที่ 2 การใช้ภาษาสื่อสารตามสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างถูกต้องตามมารยาททางสังคม สามารถสื่อสารได้อย่างเหมาะสมในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น พูดแนะนำตนเอง กรอบคร่าว กล่าวต้อนรับ ทักทาย ขอบคุณ ขอโทษ กล่าวลา เป็นต้น

มาตรฐานที่ 3 ใช้ภาษาในการติดต่อปฏิสัมพันธ์ ได้ถูกต้องเหมาะสมกับระดับบุคคล และมารยาททางสังคม

มาตรฐานที่ 4 ใช้ภาษาอังกฤษเป็นพื้นฐานและเชื่อมโยงกับการเรียนรู้วิชาชีพ และวิชาอื่น ๆ โดยผู้เรียนสามารถบอกความหมายของคำศัพท์และรายละเอียดของสิ่งที่เรียนรู้เป็นภาษาอังกฤษได้

มาตรฐานที่ 5 รู้จักการแสวงหาวิธีการเรียนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับตนเอง โดยใช้สื่อการเรียนรู้ที่มีอยู่ในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษาเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต การใช้ภาษาอังกฤษในการสร้างความร่วมมือ และการอยู่ร่วมกันในสังคม

ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของท่าน จะเป็นประโยชน์ต่อการสร้างบทเรียนดังกล่าวซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการจัดทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่นให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

บทเรียนดังกล่าว จัดทำโดย นางยุพาพร ภูวนเบิร์ก นักศึกษาหลักสูตร
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

คำชี้แจง แบบตรวจสอบเนื้อหาทั้งหมด 4 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 การสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตรวจสอบ

ตอนที่ 2 การสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อบทเรียน

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะรายบท

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะในภาพรวม

ตอนที่ 1 การสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตรวจสอบ

1. ตำแหน่ง/การศึกษา

- 1.1 นักศึกษา ระดับการศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น
 มัธยมศึกษาตอนปลาย/ประกาศนียบัตรวิชาชีพ
 ปริญญาตรี
 อื่น ๆ โปรดระบุ.....

1.2 ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ระดับการศึกษาของครู

- ต่ำกว่าปริญญาตรี
 ปริญญาตรี
 สูงกว่าปริญญาตรี

ปัจจุบันสอนภาษาอังกฤษระดับ มัธยมศึกษาตอนปลาย

- ปวส.
 ปวช.
 ปริญญาตรี

1.3 ผู้เชี่ยวชาญด้าน โปรดระบุด้าน ภาษาอังกฤษ

- เจ้าของภาษาอังกฤษ
 การจัดทำบทเรียนภาษาอังกฤษ
 ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยว
 ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

ตอนที่ 2 การสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อบทเรียน เรื่อง **Three Amazing Angels Cities**
วิชา ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องที่แสดงระดับคุณภาพ หรือระดับความคิดเห็นของท่านที่มี
ต่อบทเรียน

5	หมายถึง	ดีมาก หรือ เห็นด้วยมากที่สุด
4	หมายถึง	ดี หรือ เห็นด้วยมาก
3	หมายถึง	ปานกลาง หรือ เห็นด้วยปานกลาง
2	หมายถึง	ควรปรับปรุง หรือ เห็นด้วยน้อย
1	หมายถึง	ควรปรับปรุงอย่างยิ่ง หรือ เห็นด้วยน้อยที่สุด

ที่	รายการ	ระดับคุณภาพ/ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1	ความถูกต้องและชัดเจนของเนื้อหาและโครงสร้างบทเรียน					
	1.1 ความถูกต้องและการใช้ภาษาอังกฤษ					
	1.2 ความถูกต้องเชิงเนื้อหาทางการท่องเที่ยวในท้องถิ่น					
	1.3 ความเหมาะสมต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร					
	1.4 ความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้					
	1.5 การนำบทเรียนไปใช้ฝึกทักษะการสื่อสาร					
	1.6 การให้ผู้เรียนตรวจสอบความเข้าใจบทเรียนด้วยตนเอง					
2	ความเหมาะสมของแบบฝึกหัด					
	2.1 ความสอดคล้องของแบบฝึกหัดกับมาตรฐานการเรียนรู้					
	2.2 ความเหมาะสมของจำนวนข้อของแบบฝึกหัด					
	2.3 ความเหมาะสมกับผู้เรียนในระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพ					
	2.4 ความสามารถในการประเมินความเข้าใจบทเรียน ภาษาอังกฤษด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น					
	2.5 ความเหมาะสมของแบบฝึกหัดกับเนื้อหา					
	2.6 ความสามารถในการประเมินการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสาร					

ที่	รายการ	ระดับคุณภาพ/ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
3	ความเหมาะสมของกิจกรรมฝึกทักษะการเรียนรู้					
	3.1 ความสอดคล้องของกิจกรรมกับเนื้อหาประจำบท					
	3.2 การเสริมสร้างความรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นให้กับผู้เรียน					
	3.3 การเสริมสร้างทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร					
	3.4 การเสริมสร้างทักษะการใช้ภาษาอังกฤษด้วยการท่องเที่ยวในท้องถิ่น					
	3.5 การเสริมสร้างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของผู้เรียน					
	3.6 การเป็นแนวทางในการฝึกทักษะการแสวงหาความรู้ใหม่					
4	ประโยชน์ต่องานวิชาการ					
	4.1 การเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับท้องถิ่น					
	4.2 การเป็นฐานข้อมูลเพื่อการเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น					
	4.3 ความเหมาะสมที่จะนำบทเรียนไปประกอบการเรียนการสอนในวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในหัวข้อที่เกี่ยวข้อง					
	4.4 ความเหมาะสมที่จะนำบทเรียนไปประกอบการเรียนการสอนในวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวในท้องถิ่น					
	4.5 ความเหมาะสมในการพัฒนาคู่มือการจัดการเรียนรู้ในเนื้อหาต่าง ๆ ในบทเรียนต่อไป					
	4.6 ความเหมาะสมในการพัฒนาสื่อและนวัตกรรมการใช้ประกอบการเรียนรู้ในเนื้อหาต่าง ๆ ในบทเรียนต่อไป					

ที่	รายการ	ระดับคุณภาพ/ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
5	ประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน					
	5.1 การนำเสนอเนื้อหาทางการใช้ภาษาและสาระทางการท่องเที่ยวไปใช้					
	5.2 กิจกรรมจากบทเรียนเกี่ยวกับวัฒนธรรมในท้องถิ่น					
	5.3 ความรู้จากบทเรียนเป็นแนวทางในการแนะนำผู้มาเยือน					
	5.4 ความรู้จากบทเรียนเป็นแนวทางในการประกอบธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในท้องถิ่น					
	5.5 ความรู้จากบทเรียนเป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในท้องถิ่น					
	5.6 การนำเสนอเนื้อหาทางการใช้ภาษาไปใช้ปฏิบัติได้จริง					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะรายบท เพื่อปรับปรุง (โปรดระบุข้อเสนอต่าง ๆ ที่ท่านมีในแต่ละบทเรียน)
 บทที่ 1 เรื่อง “Background Information”

1.1 เรื่อง “Nice to Meet You”

.....

.....

.....

.....

.....

1.2 เรื่อง “The Background Information of Chum Phae”

.....

.....

.....

.....

1.3 เรื่อง “The Background Information of Phu Pha Maan”

.....

.....

.....

.....

.....

1.4 เรื่อง “The Background Information of Khon Sarn”

.....

.....

.....

.....

.....

บทที่ 2 เรื่อง “Tourist Attraction”

2.1 เรื่อง “Chum Phae Tourist Attraction”

.....

.....

.....

.....

.....

2.2 เรื่อง “Chum Pha Maan Tourist Attraction”

.....

.....

.....

.....

.....

2.3 เรื่อง “Khon Sarn Tourist Attraction”

.....

.....

.....

.....

.....

บทที่ 3 เรื่อง “The Way of Life”

3.1 เรื่อง “Beliefs”

.....

.....

.....

.....

.....

3.2 เรื่อง “Trut Thai Festival”

.....

.....

.....

.....

.....

3.3 เรื่อง “Mor Lam”

.....

.....

.....

.....

.....

บทที่ 4 เรื่อง “Uniqueness”

4.1 เรื่อง “Local Food”

.....

.....

.....

.....

.....

4.2 เรื่อง “Local Products”

.....

.....

.....

.....

.....

4.3 เรื่อง “Ancient Objects”

.....

.....

.....

.....

.....

ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะในภาพรวม (โดยระบุข้อเสนอต่าง ๆ ที่ท่านมีในภาพรวมทุกบทเรียน)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ค

ตัวอย่างบทเรียน

THREE AMAZING ANGEL CITIES

ภาคผนวก ค

ตัวอย่างบทเรียน

THREE AMAZING ANGEL CITIES

3.2 The Trut Thai Festival

1 Objective: after having studied this, students will be able to give information to tourists on the Trut Thai festival.

2 Reading Passage: read the passage given, and then do the exercises

The Trut Thai Festival at Phu Pha Maan

The Trut Thai festival is a tradition of the people living in Phu Pha Maan and Khon Sarn district. It is held every New Year celebration. Generally, it is held for a period of 3 days, from the first to the third day in the fifth month of the solar year, that means somewhere around March.

The words “**Trut Thai**” are from Sanskrit language and they mean “the beginning of a new solar year”. Trut Thai is celebrated exclusively in Khon Sarn and Phu Pha Maan districts. A **customary** practice during the festival is for the people to offer food to the monks; it is to make merit for those who have passed away. On Trut Thai days, the youth, relatives and friends will also gather at the house of their respected elders and ask for their forgiveness and blessings. The practice of building a sand **stupa** at the temple is another **fascinating** tradition. This practice originates from the Davaravadhi period (500-1000 A.D.). People bring small amounts of sand to the temple and build small stupas on the temple ground. It is believed that each grain of sand represents an apology for a sin. The sand piled up on the temple grounds will be used later for a landfill. This tradition is thus not only functional, but it is also interesting. The real fun will start after merit making. Then people will celebrate by

eating, drinking, and relaxing. A special play called “saba” is performed and special food (*kua neua* and *kua pla*, beef or fish fried in coconut oil) is eaten. The fun event will go on for three days and nights, naturally without doing the normal work. It is a good time for a family reunion.

ประเพณีตรุษไทยเป็นประเพณีที่ชาวไทยภูมาม่าน และชาวอำเภอคอนสารเชื่อว่าประกอบพิธีนี้แล้วจะทำให้บ้านเมืองสงบสุข มีความอุดมสมบูรณ์ มีโอกาสได้ขอพรจากคนเฒ่าคนแก่ และเป็นการขอขมาหรือขอโทษผู้ที่มีอาวุโสสูงกว่าที่เคยล่วงเกินด้วยกาย วาจา ใจ ทำให้เกิดเป็นสิริมงคลต่อตนเองต่อครอบครัว วันนี้ลูกหลานที่ไปประกอบอาชีพตามท้องถิ่นต่าง ๆ จะเดินทางกลับมาบ้านเพื่อร่วมทำบุญเพื่อบรรพบุรุษที่ตายไปแล้ว โดยนำข้าวปลาอาหารไปถวายพระสงฆ์สามเณรเพื่ออุทิศส่วนกุศลหาผู้ตาย มีการเฉลิมฉลอง การละเล่น เพื่อเป็นการพักผ่อนหลังจากทำงานหนักมาตลอดปี มีการละเล่นตลอดสามวันสามคืน โดยไม่ประกอบภารกิจใด ๆ

การพูดหรือการเขียนบรรยายเกี่ยวกับประเพณีของแต่ละท้องถิ่นเป็นการศึกษาด้านวัฒนธรรมก่อให้เกิดความภาคภูมิใจในอันที่จะเผยแพร่สื่อสารให้ผู้อื่นรู้ผู้เรียนจำเป็นต้องศึกษาคำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างทางภาษา เพื่อสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3 Vocabulary

 3.1 Meaning in Thai: Students can practice finding the meaning of English words in a dictionary.

1 celebration	การเฉลิมฉลอง
2 tradition	ประเพณี
3 practice	การปฏิบัติ
4 period	ระยะเวลา
5 special	พิเศษ

6 represent	แสดงให้เห็น
7 respect	เคารพ
8 forgiveness	การให้อภัย
9 blessing	การให้พร
10 merit	การทำบุญ
11 family reunion	การกลับมาเยี่ยมบ้าน
12 atonement	การไถ่คืน

 3.2 Meaning in English: Students can practice finding the meaning of English words in English by using a dictionary.

1 celebration (n.)	a social gathering or enjoyable activity that people organize when there is a special event
2 tradition (n.)	a belief, custom or way of doing that has been existing for a long time among a particular group of people
3 practice (n.)	a way of doing that is the usual or expected way in a particular organization or situation
4 period (n.)	a length of time
5 special (adj.)	not ordinary or usual; different from what is normal
6 represent (v.)	to show or describe something or someone
7 respect (v.)	politeness, honour and care shown towards someone or something that is considered important
8 forgiveness (n.)	the act of forgiving
9 blessing (n.)	God's help and protection, or a prayer asking for this
10 merit (n.)	the quality of being good and of deserving praise, reward or admiration
11 family reunion (n.)	a social occasion or party attended by a group of family members who have not seen each other for a long time
12 atonement (v.)	to do something that shows that you are sorry for something bad that you did in the past

3.3 Local terms

1 <i>saba</i> (สะบ้า)	the local games played during the Trut Thai festival
2 <i>kua neua</i> (คั่วเนื้อ)	stir fried beef with coconut oil and various herbal ingredients
3 <i>kua pla</i> (คั่วปลา)	fried fish with coconut oil and various herbal ingredients

4 Structures

การใช้ Wh question ซึ่งประกอบด้วย what, where, which, when, why, who, how ในการถามข้อมูลเกี่ยวกับประเพณีต่าง ๆ

ตัวอย่างประโยค

- 1 What is the Trut Thai festival?
- 2 Where is the Trut Thai taking place?
- 3 When do the people celebrate Trut Thai?
- 4 Why do they celebrate Trut Thai?
- 5 How do they celebrate Trut Thai?

5.Practice

5.1 Practice asking and giving information about Thai culture or festivals with a partner. Follow the example below

Example 1

A: When was the last time your family get together for a celebration?

B: On New Year's Day.

A: What did you do?

B: Last year we cooked and then went out for dinner on the beach with my relatives.

Example 2

A: What is the Trut Thai festival?

B: It is the New Year celebration of the people of Phu Pha Marn.

A: When is it?

B: It is on Thai New Year, during the first, the second and the third of the fifth month of the lunar calendar.

Practice this dialogue with your partner

Somsak: Good afternoon, Su, shall we go out tonight?

Sunee: Wow! What is up?

Somsak: The time for the Trut Thai festival has arrived.

Sunee: What is the Trut Thai festival?

Somsak: It is a traditional event for the people living in Phu Pha Maan and Khon Sarn districts to celebrate their New Year.

Sunee: Where do they celebrate this festival?

Somsak: They always celebrate it in the city centre.

Sunee: When exactly do they celebrate this festival?

Somsak: Well, they do so during a full moon on the first, the second and the third of the fifth month of the lunar calendar. This year it is from 16-18 of March.

Sunee: Why do they celebrate Trut Thai?

Somsak: In order to mark the beginning of a new solar Year, and to have a family Get-together.

Sunee: That sounds interesting but what special events are there?

Somsak: Well, they have so-called *saba* plays as well as a beauty contest.

Sunee: OK. Take me there at 7.30 please.

Somsak: Sure! See you then.

5.2 Exercises

Exercise 1 Answer the following questions about the passages above.

1 What is the Trut Thai festival?

.....

2 Why is Trut Thai festival important?

.....

3 When exactly do people celebrate Trut Thai?

.....

4 How long does it last?

.....

5 Where is the celebration take place?

.....

Exercise 2 Matching the vocabulary in column A with its meaning in column B.

A

.....1 celebration

.....2 tradition

.....3 practice

.....4 represent

.....5 respect

.....6 forgiveness

.....7 blessing

.....8 merit

.....9 family reunion

.....10 sin

B

a. เคารพ

b. ทำบุญ

c. บาป

d. การให้อภัย

e การแสดงให้เห็น

f. การให้พร

j. การกลับมาเยี่ยมบ้าน

h การเฉลิมฉลอง

i ประเพณี

j การปฏิบัติ

Exercise 3 Match the word with its English equivalent meaning.

A

.....1 tradition

.....2 practice

.....3 abundance

.....4 respect

.....5 merit

B

a. a good deed that leads to a future reward

b. (formal) the quality of being good and deserving praise

c. when there is more than enough of something

d. a long-established custom or belief passed on from one generation to another.

e. action rather than thoughts or ideas

Keys to the exercises

Exercise 1 Answer the following questions about the passages above.

1 What is the Trut Thai festival?

It is a tradition of celebrating the New Year.

2 Why is it important?

Because it marks the beginning of the year and it is the time for family reunions.

3 When exactly do people celebrate Trut Thai?

During a full moon night around March.

4 How long does it last?

It will go on for three days and nights.

5 Where is the celebration?

In Khon Sarn and Phu Pha Marn districts.

Exercise 2 Matching vocabulary in column A with its meaning in column B.

A	B
.....h.....1 celebration	a. เคารพ
.....i.....2 tradition	b. ทำบุญ
.....j.....3 practice	c. บาป
.....e.....4 represent	d. การให้อภัย
.....a.....5 respect	e การแสดงให้เห็น
.....d.....6 forgiveness	f. การให้พร
.....f.....7 blessing	g. การกลับมาเยี่ยมบ้าน
.....b.....8 merit	h การเฉลิมฉลอง
.....g.....9 family reunion	i ประเพณี
.....c.....10 sin	j การปฏิบัติ

Exercise 3 Match the word with its English equivalent meaning.

A	B
...d....1 tradition	a. a good deed that leads to a future reward
...e....2 practice	b. (formal) the quality of being good and deserving praise
...c....3 abundance	c. when there is more than enough of something
...a....4 respect	d. a long-established custom or belief passed on from one generation to another
...b....5 merit	e. action rather than thoughts or ideas

6. Production and Evaluation (10 marks)

Instruction: Prepare a dialogue asking and giving information about local traditions that you know of, for example Buddhist Lent, Songkran festival, or Visaka Bucha day, and then role play it with your partner. (Clue)

- A: What is Songkran Festival?
B: it is the tradition Thai New year's celebration.
A: when we do celebrate in Songkran Festival?
B: on 13- April.
A: How long do we celebrate in Songkran Festival?
B: For 3 days usually from 13-15 April.
A: Why is Songkrant celebrated?
B: To make the beginging of a new solar year.
A: where do Thai people celebrate the Songkran Festival?
B: In very provinve of Thaiaind?
A: what are you going to do on songkran?
B: I'm planning to sleep for 3 days.

ภาคผนวก ง

หนังสือราชการ

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	นายยุทธพร ภูวนเบิร์ก
วัน/เดือน/ปีเกิด	29 สิงหาคม 2507
สถานที่เกิด	อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 63 หมู่ที่ 3 ตำบลโนนหัน อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น 40290
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2524 มัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนชุมแพศึกษา จังหวัดขอนแก่น พ.ศ. 2528 ประกาศนียบัตรการศึกษาชั้นสูง (ป.กศ.สูง คหกรรมศาสตร์) วิทยาลัยครูเพชรบูรณ์ พ.ศ. 2530 ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ. คหกรรมศาสตร์) วิทยาลัยมหาสารคาม พ.ศ. 2545 ประกาศนียบัตรภาษาอังกฤษเฉพาะอาชีพครู (ป.อ.ครู) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช พ.ศ. 2552 ประกาศนียบัตรวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะการท่องเที่ยว (ป.อ.การท่องเที่ยว) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช พ.ศ. 2553 ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม.ภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย
ตำแหน่งงานปัจจุบัน	ครูอัตราจ้างพิเศษ (ภูมิปัญญาท้องถิ่น)
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนบ้านร่องแซง เขตพื้นที่การศึกษา เขต 5 ขอนแก่น ตำบลโนนหัน อำเภอชุมแพ จังหวัดขอนแก่น 40290